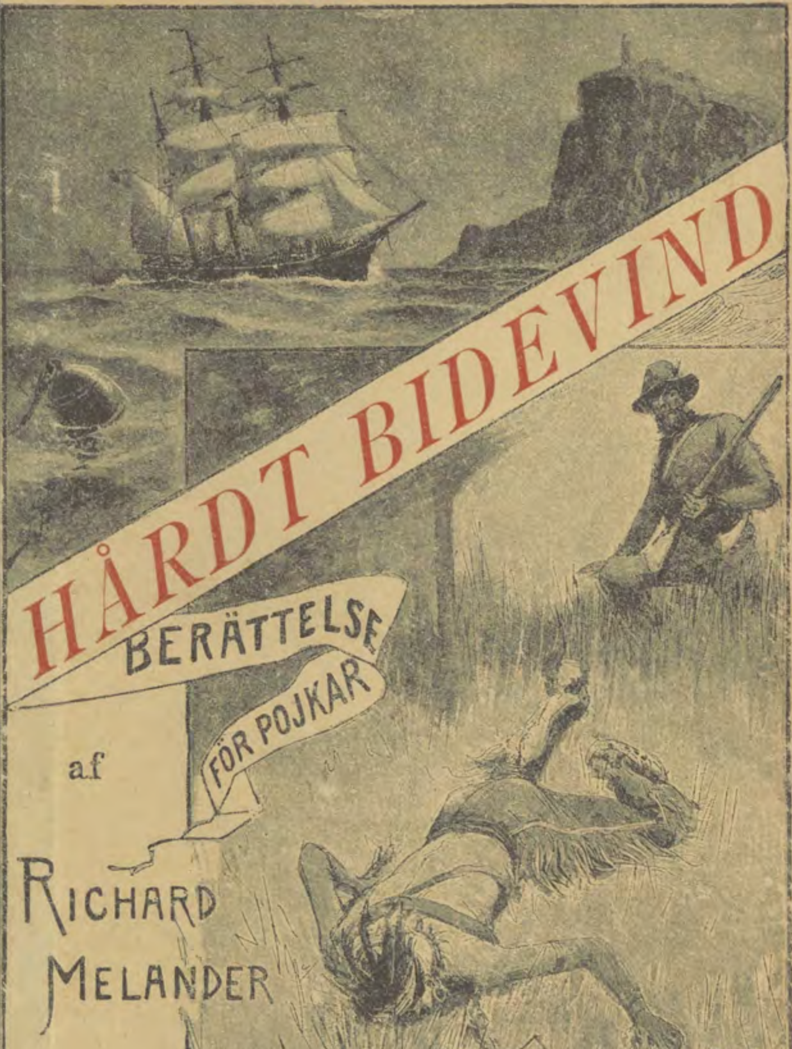

med illustrationer af J. HÄGG och G. STOOPENDAAL

STOCKHOLM. P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG.

Pris: häftad 2 kr. 25 öre; karton. 2 kr. 75 öre.

Upsala Univ. Bibliotek
Sv.
Barnlitt.
Berätt.

UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK
16000 000469093

"HÅRDT BIDEVIND"

EN BERÄTTELSE FÖR POJKAR

AF

RICHARD MELANDER

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

"HÅRDT BIDEVIND"

EN BERÄTTELSE FÖR POJKAR

AF

RICHARD MELANDER

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

STOCKHOLM, 1890.

KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER.

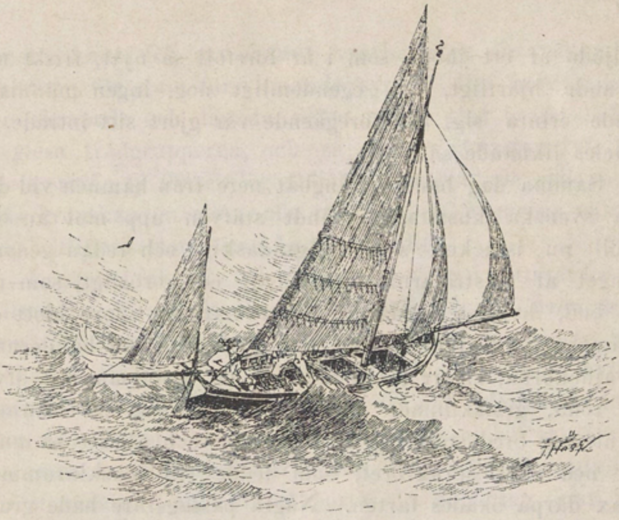

I.

En förmiddag fram i april hade himmeln antagit en så djupblå färg, att hvarje människa, som hade tid och lust att se uppåt, måste göra den iakttagelsen, att denna dag var olik alla föregående. Händelsen gjorde kanske, att det i nästa stund föreföll, som om ett trollslag framkallat en späd men dock fullt tydlig grönska öfver löfskogen och i synnerhet de gruppvis förekommande hängbjörkarna nere vid stränderna af den breda, slingrande ån. Nu var sinnet väckt för vidare iakttagelser. Lärkans outtröttligt framstötta, växlande drillar voro icke precis någon färsk nyhet, ty dem hade man hört, äfven innan den sista skarpa kölden kom med vinterns afskedshälsning, men ingen visste, när rödhakar, bofinkar och löfsångare anländt söder ifrån; man blott hörde, hur skogens hvalf och gömslen

genljödo af ett jubel, som i år föreföll så nytt, friskt och gripande hjärtligt, att, egendomligt nog, ingen människa kunde erinra sig, att föregående vår gjort sitt inträde på alldeles liknande sätt.

Samma dag hade en ångbåt nere från hamnen vid den lilla svenska kuststaden vändt stäfven upp mot ån och anföll nu istäcket, som låg grådaskigt och redan genomstunget af solstrålarna men lugnt och orörligt, som om det bud, hvilket vindarna bragt naturen, vore blott ett skrämskott. Kaptenen stod vid styrhuset med händerna i kavajfickorna, cigarr i munnen och en beslutsam min öfver det röda, grofskinnade ansiktet. Han såg på iskanten för ut, tog bred ställning med fötterna och sänkte så munnen ned mot språkröret, som ledde till maskinrummet. Strax därpå ökades farten. Några passagerare hade grupperat sig bakom den lilla bastanta figuren för att göra sina iakttagelser, det brusade där framme i bogen — och så kom stöten. Skarp som en knif skar fören igenom hindret, remnor bildades blixtsnabbt och utgingo strålformigt från ångbåtens stäf ända fram mot stränderna, isstycken vräktes undan, döko ned, skuro mot hvarandra eller reste sig på kant för att glänsa som tjocka glasskifvor i solljuset. Maskinen arbetade och framåt gick färden, sakta, men oemotståndligt framåt.

»Hurra!» klingade en späd men dock fullt hörbar stämma från ena stranden. Kaptenen hörde rösten och såg ditåt. Ute på en sten i iskanten stod en liten pys och svängde sin mössa i luften.

Ångbåten fortsatte sin färd och hann fram till en udde, som snart skulle bortskymma honom. Den lille stod kvar på sin sten med mössan i handen och såg efter fartyget. Det glada, lyckliga leendet hade alldeles försvunnit från hans ansikte, och han såg nu helt fundersam och en smula sorgsen ut. Omedvetet flyttade han sig allt längre ut mot

stenens kant för att kunna kvarhålla en sista skymt af den tum för tum försvinnande synen. Det hördes, huru isen skrapade och dånade, något mörkt gled bortåt bakom de glesa trädgrupperna, och så måtte ismassan lyft fartygets stäf, ty för ett ögonblick framskymtade genom den ljusa grönskan en glänsande röd fläck af ångarens vattengång. Piltens stora ögon hade sett allt.

I nästa sekund fick han något nytt att tänka på. Sällsamma, klingande skri trängde från någon fjärran punkt öfver hans hufvud, och när han såg uppåt, kunde hans blickar fasthålla en mängd i vinkel ordnade punkter, hvilka, skarpt belysta af solen, rörde sig framåt, bländande hvita emot den djupblå bakgrunden. Det var en hel skara vildgäss, som kommit söder ifrån och skulle hän till gamla kärr och stränder. Långt, långt borta, dit ångbåten ännu icke på många timmar kunde beräknas skola hinna, höjde sig en otydligt framträdande, blåaktig furuskog. Bakom dennas obestämda och taggiga rand försvann den ljusa, luftiga skaran, och han där på stenen såg snart ingenting tydligt, ty han hade ansträngt sina ögon, så att tårarna stodo i dem.

Hvarifrån kommo fåglarna?

Den frågan låg så nära till hands men var därför icke lätt att besvara.

Funderande häröfver hade han knappast märkt, hurusom under hans fötter något alldeles nytt tilldrog sig. Det gled och gungade och var i ständig oro. Genom ångbåtens våldsamma framfart hade isstycken lossats från den tunga, bundna massan och kommo nu, stora och små, runda och kantiga, enstaka eller i sammankörda klungor, och drefvo utför strömmen. Det var ett underligt, ej våldsamt men dock rastlöst lif ibland dem. Alla ville utåt, förbi och före de andra. Så stötte de ihop, och då riktigt gnisslade det i kanterna; somliga fingo kraftiga törnar, snurrade rundt eller döko ned i djupet. Men undan gick det och

alltjämt utför. Den lille på stenen hade fått något nytt att intressera sig för. Och snart stod han åter inför en stor fråga:

Hvarthän skulle de alla?

Långsamt och tungt kom ett isblock, som föreföll honom större och bärigare än de andra. Det liksom flöt sin egen väg, hade en stund, påverkadt af strömdraget, närmat sig åns midt men ändrade plötsligt kurs och kom rakt emot honom. Han hade länge sedan satt mössan på hufvudet och stod nu med en torr gren i handen. Ett beslutsamt drag låg öfver de små läpparna. Isstycket närmade sig allt mer. Och när slutligen dess kant skrapade mot stenen, hakade han sin gren fast i detsamma, kraflade sig ned och ställde sig på styckets midt. Nästa manöver blef att sätta af från land. Och så bar det i väg, jämnt och lugnt förbi små uddar och strandade trädstammar. Han stod där bredbent, alldeles som nyss kaptenen på ångbåten, och blickade »för ut». Något egentligt befäl öfver fartyget hade han i verkligheten icke, men med tillhjälp af den inbillningskraft, som kan skapa stolta slott af några kortlappar, hade han redan gjort sig till herre öfver världens mäktigaste flotta och seglade nu i svindlande fart mot fjärran länder — kröken där några hundra alnar nedåt. Vårsolen sände sina varma strålar ned på hans färd, och när någon vindfläkt krusade vattnet omkring honom, glänste småvågorna så skarpt, att han i sådana stunder seglade bort öfver ett haf af guld.

En enda gång vände han sig om för att se mot stranden, som han lämnat. Där uppe på sluttningen låg den röda byggningen, hans hem, med dess hvita vindskidor. Solen lyste så starkt emot fönsterrutorna och den bjärt färgade väggen, att han knappt kunde se därpå. Han längtade alls icke tillbaka. Udden, som låg åt andra hållet, lockade mycket starkare. Där skulle han gå i land

och kanske göra en snögubbe af den drifva, hvilken han såg vid bergväggen. Påverkad af de känslor, som denna tanke väckt, uppstämde han en munter sång, till hvilken han själf för tillfället satte både ord och musik. Han var i denna stund den gladaste vårbild, man gärna kunde tänka sig.

Men strömmen förde isstycket allt längre framåt förbi täta ruskor af björk och al, hvilka sköljdes af strändernas grunda vatten. Och när det kommit den där udden, hvilken utgjort det tänkta målet för färden, så nära, att den lille skepparen gjorde sig klar att hugga fast — då tog, genom en dold krafts påverkan, fartyget åter ny kurs utåt åns midt, farten ökades kanske något litet, och udden låg snart akter ut och fjärmades för hvarje minut.

Långt borta ifrån hördes nu ett svagt dån, hvilket tycktes vinna i styrka i samma mån som isstyckets fart ökades. Det blef liksom lifligare på stränderna, där träd och buskar allt hastigare gledo om och förbi hvarandra, isstycket visade tydlig benägenhet att i all ensamhet börja en dans omkring sin midtpunkt, och bruset, som först kommit mera obestämdt, hade nu antagit tydlig karakter af ett vattenfalls larm, hvilket tycktes som en sirensång locka allt flytande.

Ännu höll han modet uppe, ty han insåg icke betydelsen däraf, att hans fartyg, i stället för att vika af åt den lugnare flodarmen åt vänster, for i väg med allt snabbare fart mot den där randen långt borta, där redan nu en svag rörelse af hvitt skum kunde skönjas. Däremot oroades han allt emellanåt, när isstyckets främre kant körde ned under ytan och det kalla vattnet rusade uppför och sköljde hans fötter. Härtill kom, att ojämnheten i styckets rörelser gjorde det svårt för honom att hålla sig kvar.

Plötsligt tilltog farten i sådan grad, att han blef rädd. Det var tydligt, att hans första rop om hjälp snart

skulle höjas — då någonting borta på stranden till höger kom honom att hålla inne med ropet. En liten flicka, enkelt klädd och barhufvad, mera rusade än sprang utför sluttningen. Det var svårt att beräkna, huruvida hon skulle hinna ned, innan han passerade den punkten. En obestämd känsla sade honom nu, att fara hotade. Det gamla sjömannamodet, som han medtagit vid resans början, hade försvunnit och han önskade ingenting högre än att få komma i land. Isstycket for rundt allt hastigare, afståndet minskades så snabbt som hans tankar hunno utreda allt, vattenfallet dånade och han såg skum yra öfver dess rand, närmare stranden flögo både han och flickan från hvar sitt håll — — nu — nu törnade isen emot, remnade och förlorade ett stycke, törnade å nyo, skulle åter gifva sig utåt — det gick blixtsnabbt allting; han hade halft medvetet sökt att med sin gren få fäste i land, grenen slant gång på gång och — nej, ett par små späda flickhänder hade instinktmässigt men krampaktigt fattat om densamma, han visste knappt, att han tog ett skutt mot stranden, han såg icke, huru hans fartyg, lättadt och åter frigjordt, rusade i väg mot förstörelsen, han visste ej, huru han kom i land, han hörde blott en jublande stämma, som ropade:

»Jag var starkare än du!»

Ordens innehåll bragte honom med ens till full besinning. Han hade eljest tänkt se efter, hvart hans skuta tagit vägen, men det där slaget i synen, att hon var starkare än han, det var för mycket. Saken tålde allt en pröfning, om den skulle gälla som faktum.

Ju mer han såg på henne, desto mera näring fingo hans tvifvel. Hon var mindre och helt säkert ett par år yngre än han. Att hon hade de klaraste blå ögon samt hår, som var så ljust, att det föreföll nästan hvitt, det slog för tillfället icke an på honom, och för öfrigt hade han

egentligen aldrig tyckt om flickor, så långt han kunde minnas tillbaka. Nu var icke tillfället lämpligt att pröfva sanningen af hennes ord, men han skulle hålla dem i minne. Och så började han se sig omkring. Det föreföll så underligt att ha kommit hit, där han aldrig varit, där allting var nytt. När han såg på flickan, vände denna bort hufvudet och började långsamt plocka bladen från en liten björkkvist. Då tog han beslutsamt två steg fram mot henne och sade:

»Hva' heter du?»

»Signe.»

»Hur gammal ä' du?»

»Fem år.»

Han drog en suck af lättnad. Själf var han nära åtta.

Nu var det hennes tur.

»Hva' heter du då?»

»Sven — Sven Torstensson.»

»Hvar bor du?»

»Långt borta — kan du se en hög skog där, just under molnet, som ser ut som en gubbe med pipa i munnen — ser du, hvilket jag menar?»

Den där bilden med molnet räddade stämningen. Hon gaf till ett klingande skratt och såg för första gången med beundran upp i hans ansikte.

Därpå föreslog han en promenad nedåt strömmen för att se, hvart hans isstycke tagit vägen. Och i sammanhang härmed hade han, trots hennes ifriga motstånd, förmått henne att behålla hans mössa på sitt hufvud. Han var allt den starkaste ändå.

De gingo med jämna steg och svängde fram och tillbaka de förenade händerna. Bäckens jubel vid sidan om dem störde icke deras samtal utan blott tvang dem att höja de klingande rösterna. Plötsligt stämde han upp en sång:

»Långt bortom skogen är sjön så blå.
Där vill jag sitta, när vågorna sjunga.
Skeppen de stora och skeppen de små
bort emot palmklädda stränderna gunga.»

Hon hade stannat och släppt hans hand.

»Hvem har lärt dig den?» frågade hon.

»Det har mor.»

»Kan din pappa den också?»

»Jag har ingen pappa.»

»Nu narras du!»

»Han ä' borta, säger mor, och har inte kommit hem ännu.»

»När kommer han då?»

»Det vet inte mor.»

»Honom skulle jag inte tycka om!»

»Han ä' nog lika bra som din pappa!»

»Men min pappa ä' hemma hvar söndag.»

»Hvarför ä' han inte hemma de andra dagarna?»

»Då reser han med ångbåten och styr den. Kan du sjunga mer?»

»Ja, det kan jag du:

Palmerna drömma om furuskog,
sända med vågorna hälsning till norden.
Ack, jag förstår deras hviskning nog —
aldrig jag ser honom mera på jorden.»

»Tycker din mor, att det ä' roligt att sjunga?»

»Det tror jag inte, för hon gråter emellanåt.»

»Hvarför sjunger hon då?»

»Det får du fråga henne om, när vi kommer hem.»

»Du ä' stygg — jag går inte med längre.»

»Ä' du rädd?»

»Hur långt ska' vi gå?»

»Så långt skogen räcker.»

»Ja, jag går med i alla fall. Men du ska' lära mig sången, så tycker jag inte, att du ä' stygg längre.»

Mycket folk hade kommit ned till hamnen för att åse den stora ostindiefararens afgång. Några hade bekanta och vänner ombord, de flesta sågo på af blott all-

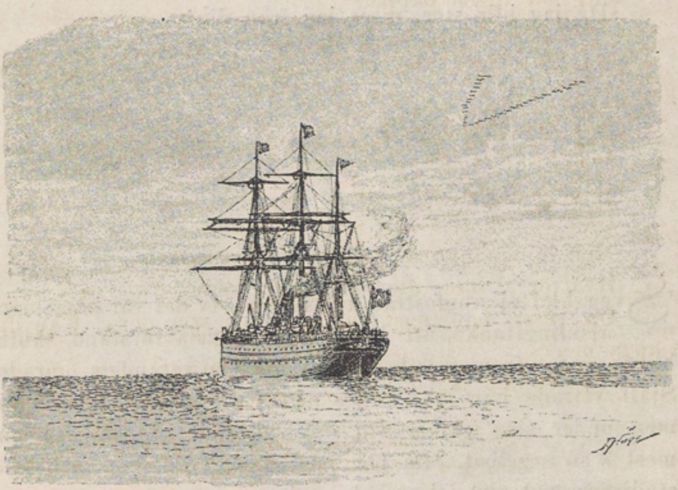

mänt intresse. Och bland de senare voro äfven en liten flicka med gossmössa på hufvudet samt helt nära henne en något längre gossgestalt, hvilken stod där bredbent med händerna på ryggen och oaflåtligt följde fartyget med sina blickar, då det, långsamt gifvande vika för maskinens kraft, vände sin stäf utåt mot den strimma, där himmeln mötte och sammansmälte med vattnet.

En ovanlig, nästan högtidlig tystnad hvilade öfver den täta åskådarskaran. Kolossen fjärmade sig, de tre

masterna sammandrogos under svängningen till en, alla detaljer af ansikten, figurer, tackling förlorade i skärpa omärkligt men säkert för hvarje minut.

Efter en lång stunds väntan tog Signe sin riddare i armen och tillsade honom, att det nu vore lämpligt att gå hem. Han gjorde invändningar och behöll ännu sin plats, alltjämt seende efter fartyget. Då han slutligen gaf med sig, skedde det, först sedan han med tonvikt på orden yttrat:

»Då jag blir stor, reser jag från dig!»

II.

Sven blef ej uppfostrad till sjöman, ty det var hans mors älsklingstanke, att han med sitt goda förstånd skulle blifva något framstående på det bokliga vetandets område. Själf yttrade han icke heller någon afsikt att bli sjöman, men under sina pojkår till det sjuttonde såg man honom mest i en segelbåt, ofta nog med Signe i sällskap, och med studierna gick det icke så lysande, som mången väntat.

Då kom en sommardag ett vackert barkskepp insegglande. Dess förgyllda toppar glänste i solen, seglen föreföllo snöhvita och bogvattnet stod friskt och gnistrande i fören. Sven satt i sin båt med Signe och såg fartyget. Då sade flickan plötsligt:

»Du ser så underlig ut, Sven!»

»Gör jag?»

Hans blick var så förströdd, som om han icke vetat af hennes närvaro.

»Se! se! — så obeskrifligt vackert!» Hon hade aldrig sett hans blick glänsa på det sättet, och hon kände, att hon bleknade.

Barkskeppet gjorde god fart och var snart helt nära dem. Där syntes några man i brokiga skjortor, och akter ut stod kaptenen, mörkbrun af solbränna och med kolsvart, kort helskägg och hvit panamahatt. Han tittade ett slag åt båten, och då kunde de se, att han hade en vänlig min

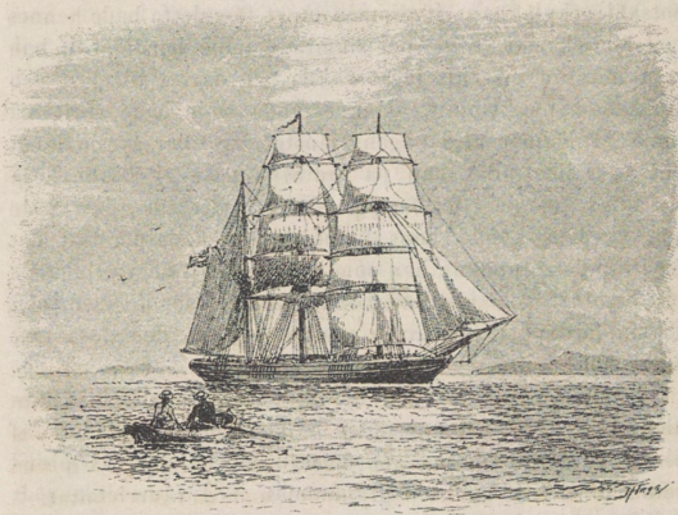

och skrattade litet, så att de hvita tänderna lyste fram. Sven kände en darrning genomila sin kropp och kunde icke hjälpa, att han blef alldeles mörkröd för kaptenens blick.

De följde nu tätt efter fartyget in i hamnen. Sven var oigenkännlig för Signe. Han hörde icke på hvad hon sade och ville tydligen helst komma ifrån all konversation. Och när de stigit i land, skildes han från henne, för första gången utan att hafva sagt ett vänligt ord. Den dagen

och den följande såg Signe honom icke mera men hörde af sin far, att han båda kvällarna varit tillsammans med en ung glad matros från barkskeppet.

Tredje dagen stod han blek och med beslutsam uppsyn inför sin mor och omtalade för henne, att han måste blifva sjöman, att han nu först förstod sig själf, att han skulle blifva olycklig på hvarje annan bana och att han skulle blifva en förlorad son, om han icke finge sin vilja fram. Hon tiggde och bad och sökte genom alla tänkbara motskäl afkyla hans ifver, men långt före detta hade hennes modersblick sett, hvad som slumrade inom honom, och hon hade mer än en natt legat vaken och darrat för just den stund, som nu kommit. Hennes enda hopp hade varit att hinna få honom ut i någon tjänstgöring eller syssla långt inåt fastlandet, där han på åratal kanske ej skulle höra ens talas om sjö eller fartyg. Nu var det slut, det visste hon, ty hon kände hans lynne. Hon hade förstått det allt ifrån den stund, då han som barn kommit hemspringande och berättat om ångbåten, som bråkade sönder isen, och om sin färd på det flytande stycket och om det stora fartyget, som skulle segla så långt bort.

Samma afton voro en del »gubbar» samlade i källarsalen i den lilla hamnstaden. Tobaksrök och doft af spirituosa gjorde atmosfären nästan förvirrande. I pinnsoffans midt satt en liten gråhårsman med väderbitet, rödt ansikte, öfver hvilket hvilade ett genomärligt uttryck. I den öfriga kretsen utmärkte sig endast en blek, mager gestalt, hvars ögon nästan alltid bortskymdes bakom det ljus, som glasögonen vid ansiktets oroliga rörelser kastade från sig. Han hette Bark och titulerades rådman, fastän ännu ingen kunnat upplysa, att mannen tagit någon juridisk eller för öfrigt något slags examen. Han var emellertid ett mycket anlitadt biträde vid alla rättegångar, konkurser och utredningar samt påstods aldrig hafva förlorat på något

företag, däri han haft sina fingrar med. Han fungerade nu som värd.

»Drick, kapten», sade han, »toddyn kallnar. Kan vi inte få en liten sjöhistoria! Skål i alla fall!»

Kaptenen — den lille bastante i pinnsoffan — såg litet allvarsam ut för ett ögonblick, höjde därpå sitt glas och drack.

»Ä' Bark så intresserad för sjön i kväll?»

»Inte precis i kväll — och inte precis för sjön heller, men en god historia har alltid sitt värde, i synnerhet när den framförs med en sådan berättartalang som —»

»Som min — ja! Är det meningen att smickra en gammal sjöbjörn, så vill jag säga, att jag kommer att ruska af det som sjöstänk. Men hör nu apropå! Är pojken alltjämt lika galen i sjön?»

»Sven Torstensson?»

»Jaså den ja!», inföllo ett par andra, »han måste bli sjöman, om han skall kunna lefva. Det förstår nog kapten Hedén bäst. Finns det präktigare pojke att sätta på ett fartygsdäck, finns det djärfvare, vågsammare natur — eld och lågor — känsla och hjärta alltigenom — klippt och skuren —»

»— För allt annat än sjöman, ja! Pojken duger *icke* till sjöman, eller rättare sagdt, han är för god för det rackarlifvet. Precis af samma garn som far hans. Fanns aldrig bättre hjärta eller bättre arm, och hvad blef det af honom? Jo, ett —.»

»Åh, vi som trodde — ja ja ursäkta, men man kan ju i ett sån't här litet lag få säga, hvad man *tycker* sig ha märkt —.»

»Att pojken har ett godt öga till min tös Signe, menar herrarna. Ja, det såg jag, innan pojken kunde skilja på styrbord och babord, och det har han hållit i med från det han som liten galenpanna höll på att dränka både henne

och sig själf på ett isstycke. Åh! om jag den där gången, när den lille skrikhalsen en vårdag stod och hurrade för mig, när jag bröt is med båten, om jag kunnat ana då, att han tänkte bli sjöman, skulle jag, så kallt det än var, doppat honom så, att han mistat lusten för vatten.»

Samtalet gick fram och åter kring det uppslagna ämnet. En iakttagare skulle märkt, att »rådmannen» flitigt skänkte i men själf drack föga. En af herrarne bröt laget tidigare än de öfriga. Han tycktes vara påverkad af det goda, som bestått. Bark följde honom ut i förstugan. Där stannade den andre plötsligt, intagen af någon kraftig idé.

»Hör nu, rådman», sade han, »bry sig inte om att — att fiska i grumligt vatten, sa' ja, för så'nt anstår, sa' jag, inte en — äh-hm! — en lagens tjänare, och för resten finns det andra — äh-hm! — andra flickor, som kan passa åt rådmannens drummel till — nej son till drum — nej — son, än Signe — än Sig —.»

En ilsken röst hväste i hans öra:

»Tig, din gamla käring, tig, säger jag, annars —.» En dörr slogs igen och det lät, som om rigeln skjutits för, innan »rådmannen» strax därpå visade sig i rummet, lugn och kall, som om ingenting förevarit.

Sommarnatten hvilade öfver fjärden. En döende dyning hördes ännu som ett svagt söfvande sus. Stjärnorna tindrade i oräknelig mängd, och deras spegelbilder foro dansande fram och åter i djupet.

»Rådmannen» hade gått utmed kajen, försänkt i sina funderingar. Efter en stund kände han sig trött och gick bort mot en soffa. I detsamma han närmade sig, sade en röst:

»Känner inte farbror igen mej!»

»Åh! ä' det du, Sven! Jag gick just och tänkte på dig. Nu kunna vi prata en stund. Du ä' ute så sent! Ja, du tycker om att se på sjön både nätter och dagar, tror jag.»

»Lusten har inte aftagit, men min mor —»

»Är inte för, att du ska' bli sjöman —»

»Nej, och farbror Hedén —»

»Håller henne varm i hennes motstånd, ja, jag känner nog alltsammans. Men lita på mej, Sven, jag skall tala förstånd med din mor. Gubben Hedén är lik alla gamla sjöbjörnar, som fått reumatism. De glömma hvad de förtjänat i reda pengar och allt roligt, som de haft, men komma ihåg reumatismen. *Du skall bli sjöman*, ty du är född till det, och du skall ut nu med österrikarn, som ligger här. Jag har redan talat med skepparn för din skull. Och hyggligare skeppare kan du aldrig få. Men, hör på mej' nu! Ä' det pengar till utrustningen, som klämmer, så — så — gubben Bark har kanske råd för det också — tyst, afbryt mej' inte, jag begär hvarken skuldsedel eller borgen — ja, du förstår mig. Och nu godnatt! Jag har sagt dig, hvad jag gick och tänkte på. Go'natt!»

Han gick, men hans tankar kläddes fortfarande i halfhögt frammumlade ord.

»Nu tror jag, att den galenpannan är bortrangerad. Om nu bara österrikarn vill hålla ord och göra det riktigt trefligt för honom ombord — ack, herre Gud! det sker ju så mycket på de där kofferdifartygen, som ingen kan svara för — och om en galen pojke skulle drumla sig i sjön, när det blåser och ä' svart som i en säck — ja, *det* ä' väl inte kaptenens fel och inte mitt heller! Ja, nu gäller det bara, att under tiden sköta korten så, att *min* pojke kommer åt den tjocke kaptenens papper — artiga papper för resten! Hundra tusen kronor hittas inte på hvilken gata som helst.»

En båt rodde en vacker morgon några dagar senare ut mot ett stort barkskepp, hvilket tycktes ligga klart att gå till segels. I båten befunno sig, utom roddarne, kapten Hedén och Sven. Ynglingen satt stum på sin toft och blickade oaflåtligt mot land. Hedén tycktes hafva något att säga, som han dock icke kunde få fram.

De voro nu framme vid barkskeppet, och stunden var kommen, då äfven Hedén skulle skiljas från den unge sjömannen. Han tog Svens hand i sin kraftiga näfve och såg honom med underlig blick i ögonen.

»Jag var aldrig för det här, det vet du, men du ville nödvändigt ut; och därmed punkt. När du har seglat, så går flaggen ned på min stång där borta och kommer inte

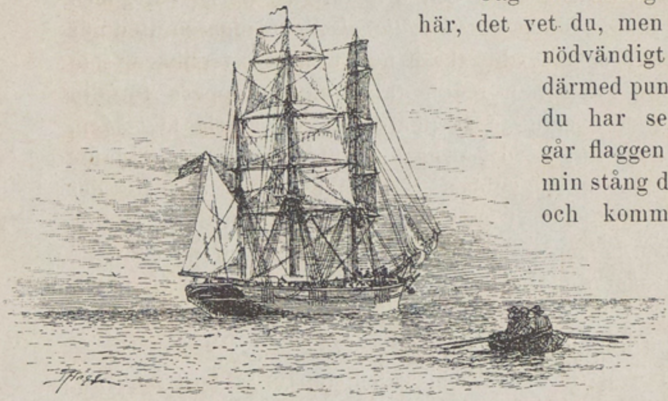

att hissas, förr än du åter sätter foten i land hos oss. Jag hörde, att du vägrade mottaga Barks penningeanbud. Det var hvad jag trodde om dig. Här har du litet till landgångspengar, men om du lyder mitt råd, så visa dem inte för besättningen. Som jag sett tämligen mycket af lifvet, gör jag mig inga öfverdrifna förhoppningar, att du på snara dar skall längta tillbaka. Sviker — hm! — sviker du min Signe — hm! — så gör du blott hvad tusende andra gjort före dig. Hon är ännu knappt mer än ett barn. Men tro mej! hennes kärlek skall, så länge du

vill vara den trogen, följa dig som en solstråle, du må hamna aldrig där, men den skall också i motsatt fall gå efter dig som en kall skugga — ja, nu må du pröfva lifvet med armar och hufvud. Gud vare med dig!»

Under stark rörelse skakade han Svens hand och rodde, så snart ynglingen gått ombord, genast från fartyget. Sven följde båten med ögonen. En enda gång vände Hedén sig om, och han, som stod på däck, tyckte sig då se, att den lille mannen förde handen till ögonen.

Tydligt kunde han i den klara dagen skönja bilden af en flicka, som satt där borta i land, just där — så egendomligt! — vid den punkt, där han själf en gång som liten pys stått bredvid henne och sett det första fartyget segla — — —.

Linien där långt ute, hvilken skiljde himmel och vatten, låg åter jämn och obruten, ty bilden af en försvinnande tremastare hade sjunkit nedom densamma. Det var åter tyst vid kajen, därifrån en mängd folk hade sändt seglaren sina hälsningar. Några sparfvar hoppade fram och åter vid en soffa för att uppsnappa spillda korn. Ingenting störde dem, ty den unga flickan, som satt där, sjöng med nästan blott hviskande stämma en längesedan inlärd strof:

»Palmerna drömma om furuskog,
sända med vågorna hälsning till norden.
Ack, jag förstår deras hviskning nog:
aldrig jag ser honom mera på jorden!»

III.

»Maria Teresia» var just ett sådant fartyg, som Sven Torstensson drömt om, när han om vinterkvällarna suttit öfver sin »Cæsar» eller »Virgilius» med hufvudet stödt mot de knutna händerna och tankarna öfverallt utom i boken. Fin och smäcker i alla former, men likväl fast byggd och väl proportionerad, föreföll hon Sven alldeles lik en nyss utbildad kvinna — ja just en sådan, som Signe skulle blifva om ett år eller två. Signe! Signe! hans barndomsvän, som han lämnat och som kanske snart skulle glömma honom och gifta sig med en annan. Nåja, *han* skulle aldrig glömma henne, hon skulle alltid sitta som en gallionsbild för ut, hon skulle städse stå för hans ögon sådan som hon var, när han slog henne i handen och sade: »Var lugn, Signe, jag kommer tillbaka och tar styrmans- och kaptensexamen och så följer du mig sedan till sjös!» Och nu skulle han riktigt hugga i och visa, att han inte var pojke utan en man. Sådant fartyg som »Maria Teresia» fanns icke i världen; icke heller sådan kapten, sådana styrmän eller sådana tio män till besättning. Han var öfverlycklig, att han kommit med den österrikaren.

Den smula kännedom, Sven hemma förvärfvat sig om lifvet ombord på kofferdifartyg samt manövreringen af ett sådant, hade gjort, att han genast kunnat få plats som jungman och slapp att gå som kajutvakt. Men med besättningen hade han ännu icke mycket fraterniserat, undantagandes den unge norrmannen Brevig, som han först träffat i land. Hans Brevig var fem sex år äldre, hade redan samlat en del erfarenheter men inga kontanter från sjön, var glad och sjöng nästan alltid, såg bra ut och hade

kanske också reda därpå. Sven och han voro redan goda vänner och betraktade hvarandra här ombord som riktiga landsmän. För öfrigt var besättningen sammansatt af de mest skilda element. Till och med en mulatt fanns ombord. Han kallades aldrig annat än Mungo, var stark och vig som en tiger och lofvade icke riktigt godt med sin uppsyn.

Kaptenen hade Sven knappast sett under de tre dagar, de nu legat i sjön. Han visste också föga mer om honom, än att han hette Kampf, var ungkarl samt helt olika i sjön och i hamn. Åtskilliga gånger hade Sven frågat sin norske kamrat om honom men fått osäkra och föga upplysande svar.

»Han är ojämn kanske — bäst att man passar sej — och för resten ska' man inte tala om skepparn ombord, för råttorna nere i rummet ha också öron.»

Det var norrmannens sista yttrande i det ämnet. Och Sven lofvade att komma ihåg det.

»Maria Teresia» låg för half vind i laber bris ute i Atlanten. Det var långt till Rio, dit man skulle gå med järn; dagarna blefvo enformiga, nätterna voro redan ljumma, och folket kunde icke sysselsättas tillräckligt.

Det var en kväll just i solnedgången. Sven stod mot relingen vid ena fockröstet och såg utåt hafvet, som rörde sig i långsam, söfvande dyning. Han tänkte på hemmet och Signe.

Då öppnades ett litet fönster i besättningens skans, och ett nästan svart, glänsande ansigte tittade fram. Det var mulatten.

»Kom in, boy!» sade han småskrattande.

Sven lydde. Folket hade samlat sig kring ett par kamrater, som spelade kort. Norrmannen satt och såg på.

Ä' du med om en grogg, boy?» frågade Mungo och såg på Sven. Sven såg på sin norske kamrat. Denne blinkade jakande.

»Ja vars!» svarade nu svensken.

»Very well — plenty o' money pr'aps!» skrattade nu mulatten, medan han gick till ett litet krypin för att hämta en butelj.

Det blef grogg öfver lag. Allt gick gladt och vänskapligt till. Efter en stund tog mulatten den nu lediga kortleken och raspade till tvärs öfver dess kant, medan han höll leken riktad mot Svens ansikte.

»Spela 'Jack and Jim'?» frågade han.

»Kan inte!» svarade Torstensson.

»Lätt lärdt!»

Sven vågade ännu icke riskera att stöta sig med någon af besättningen, allra minst med den groflemmade mulatten, hvilken han för öfrigt instinktmässigt helst ville undvika. Bäst att för tillfället hålla god min i elakt spel, tänkte han. Och så antog han förslaget. Hans Brevig hade gått ut på däck för att taga emot sin vakt.

Spelet var af enklaste slag, däri slumpen var afgörande drag för drag. Mungo tog ofta en djup klunk i sitt glas och hade alltid Sven att göra detsamma. Men verkan däraf var synbarligen helt olika för båda. Medan mulatten endast fick lifligare minspel, snabbare tunga och allt vildare blick från sina ögon, kände Sven, att den starka jamaikan började gå honom åt hufvudet, så att han icke hade så klart för sig, huru han spelade. Motspelaren följde honom skarpt med de svarta ögonen. Sven, som haft tur, började nu förlora. Blodet steg honom åt hufvudet, han var het och svettades men fyllde likväl på sin grogg och lade fram större insatser. Det var ju ingen fara. Han hade fått en månads hyra i förskott och litet egna pengar därtill, och dessutom skulle väl bladet snart åter vända sig. Mungo

pratade och började snart sjunga. Men det var tydligt, att han icke försummade spelet.

»So early in the morning
the captain likes madeira-wine,
the sailor likes the brandy-wine
so early in the morning —

a bottle of beer
a bottle of gin
a bottle of pretty good brandy-wine
so early in the mor — —.»

»*Det var falskt!*» skrek Sven och for upp blossande röd.

Mulattens mörka hy blef nästan askgrå. Snabb som blixten for hans näfve ned bakom den röda skjortan och visade sig strax åter, knuten om en lång slidknif. Sven hann kasta sig undan så mycket, att hugget, som motspelaren måttade åt honom, endast skar sönder hans skjortärm utan att såra honom.

»Nå-nå!» ropade en äldre matros och fick fatt i Mungos handled, »inte så het, Mungo!»

»Jag spelar aldrig med dej», föll Sven in lika högljudt, »du spelar falskt — jag såg det!»

Med hopbitna tänder ville hans fiende å nyo komma åt honom och nappade knifven med sin vänstra hand, men ett par kamrater hindrade honom åter.

»Spelade han inte falskt!» vädjade jungmannen häftigt till de kringstående, men en af dem, en ung amerikan, hviskade hastigt till honom:

»Tyst, om ni ä' rädd om lifvet! Han är farlig!»

»Alle man på däck!» hördes styrmannens röst utanför, och i detsamma stack norrmannen in hufvudet.

»Det kommer en by!» ropade han och försvann åter.

Folket rusade ut. Luften hade svalnat, och i nordost syntes ett mörkt moln, som hastigt svällde och kastade strimmor uppåt mot himmeln. Kaptenen syntes akter ut.

»Giga mesan — upp med roret! Låt gå bram- och öfvermärssegelsfallen — giga storseglet! Håll henne rätt undan vinden — gör fast bramseglen!»

Som apor skyndade folket till väders. Sven följde med. Han skulle ut på storbramrån. Sekunderna voro dyrbara. Han tyckte, att allt gick rundt för honom, och han var nära att släppa sitt tag, när han skulle mellan salningshornen, men instinktlikt knep han sig fast och kraflade sig ut på rån.

»Nå jungman där — det var dj — hvad det går långsamt!» skrek en röst nedifrån, och han tyckte sig se kaptenens röda ansigte vändt mot storbramrån.

Nu låg han på magen ute på rån. Byn kom i detsamma. Någon mörk figur låg bredvid Sven, men han hade icke tid att se efter hvem det var, ty nu gällde det att vara flink. Med ett hvitt moln af hagel kom ovädret rykande fram genom luften. Sven slet och ref åt sig seglet, som piskade och smällde med bedöfvande dån, barkskeppet rullade förfärligt åt båda sidor, och han såg, huru hafvet under honom stigit, som om det ville nå honom. »Maria Teresia» reste sig åter, seglet fångade å nyo in vinden, och han orkade icke hålla fast det, han kände kallsvetten i pannan, krafterna flydde, han famlade och famlade med armarna men såg ingenting utan blott hörde, huru det brusade omkring, under och öfver honom, barkskeppet flög framåt, någon skrek någonting under honom, han grep åter med alldeles mattade händer efter seglet men fick icke tag utan blott hörde, huru det brakade och dånade och piskade, och så tyckte han, att hela luften vimlade af trasig duk, han kände, att han måste släppa sitt tag om rån och ge sig ned i djupet — och nu fick han ett slag eller en knuff af något stort mörkt bredvid, det susade för hans öron och han uppfattade orden: »Så ryk då åt hel— din grönspoling!» — en sekund till, hvarunder han kände, att hans händer liksom fattat eld mot något, som han gripit efter, och i nästa ögonblick hade någon fattat honom i svältremmen och hindrade honom från att falla djupare.

»Du fick tag med händerna i toppläntan på märsseglet, när du var på väg utför, och det var tur så det förslår!» skrek Hans Brevig i jungmannens öra, medan han drog honom till sig in i stormärsen. »Tag en klunk och krya på dig! — Hon står sig i byn, och det värsta är redan öfver!»

Han höll en liten flat flaska till munnen på Sven och lät denne taga en ordentlig sup brännvin. Svensken var blek som ett lärft.

»Jag höll på att svimma, tror jag, men — hur var det, var det inte någon, som knuffade till mig?»

»Tyst! Låt oss tala om det sedan! Kan du ta dig upp igen på bramrån, tror du?»

»*Kan!* Ja, det ska du få se! Tack för taget, Brevig!»

»Sjöman hvar tum!» mumlade norrmannen, då han såg kamraten kila uppför stångvanten under barkskeppets våldsamma slingringar.

Alltsammans hade icke tagit ett par minuter. Då Sven sprang uppför vantet, var mulatten på väg nedför på andra sidan om masten. Deras blickar möttes en gång. Det var kanske en inbillning, men Sven tyckte, att mulatten stirrade, som om han mött ett spöke.

»Maria Teresia» hade väl häfdat sitt rykte att vara en god sjöbåt. Byn hade lagt sig nästan lika plötsligt som den kommit, och oceanen hade återtagit sitt förra lugn och tycktes nu försänkt i djup slummer; den regelbundna rullande dyningen liknade en jämn, tung andhämtning. De nyss bärgade seglen sattes å nyo, och fartyget höll sin förra kurs.

Folket hade gått till kojs. Blott ett par man hade vakt och voro på däck. Det var de båda skandinaverna. Andre styrmannen gick fram och tillbaka på akterdäck smågnolande och drog på sin pipa. Sven satt vid stormasten och skötte om sina händer, hvilka sönderslitits under färden ned från bramrån. Hans Brevig stod och såg på.

»Tror du inte ännu, att det här är ett hundlif, Torstensson?»

»Må vara — men här finns rygg att sätta emot.»

»Rätt så. Men ligg inte för hårdt bidevind! Fall hellre undan litet då och då!»

»Hvad menar du?»

»Jag menar, att du nog får se opp med ögon och öron och näsa och mun och låta en hel del fastna i halsen, innan det kommer på tungan — så länge åtminstone du går som jungman eller matros.»

»Du menar, jag skulle *inte* sagt den där uslingen, att han spelade falskt?»

»Ja, kanske.»

»Då ha vi olika tankar i den frågan, Hans.»

»Erfarenheten ska' nog justera ditt omdöme.»

»Men aldrig min uppfattning om sanning och lögn. Och att tiga med en sanning —»

»*Kan* vara att hylla en lögn men *är* det icke alltid.»

»Hvad säger du om mulatten?»

»Sch! Den sofver aldrig med mer än ett öga och ett öra. Jag känner honom väl. Du skall gå ur vägen för honom, det är mitt råd. Försök hålla godt förstånd med honom, när du måste vara i hans sällskap.»

»Med *honom!*»

»Sch! säger jag.»

»Tror du inte, att han gaf mig en törn, så att jag släppte rån?»

»Jag *tror* det men skulle inte kunna svära därpå, om jag kallades som vittne vid domstol. Men, som sagdt, jag *tror* det. Byn hindrade mig att se säkert, och jag hade dessutom fullt upp att göra på märsrån.»

»Han och jag ska' nog återkomma till det ämnet och äfven till knifhistorien. Jag är ung men gudskelof ingen kramsfågel. Bara man kunde få äta sig ordentligt mätt!»

»Kära du, det blir nog knappare, innan vi hinna till Rio!»

»Knappare! Och i land lofvades det mig ett halft skålpund kött om dagen tre dagar i veckan och nu får jag inte ett fjärdedels.»

»Jag har sagt dig, att kaptenen är olika i hamn och i sjön. Men lyd mitt råd och fall undan för honom åtminstone, om du inte vill göra det för den svarte.»

»Får se. — Jag undrar just, hvad lynne far min hade. Kom att tänka på honom nu. Mor vill inte gärna tala om honom.»

»Är din mor änka, Sven?»

Jungmannen teg och rodnade djupt.

»På sätt och vis», svarade han efter en stund torrt och afvisande. »Om jag bara visste, i hvilken världsdel», mumlade han vidare för sig själf, »men — det är väl bäst som det är.»

»Hva' sa' du?»

»Ingenting!»

»Hör du, jag kom att tänka på en sak. Hva' hette den där flickan i din hembygd, där vi låg och lastade? Jag menar den där med gula håret och blå ögonen och halmhatten med blå band, hon som gick med den gamle ångbåtskaptenen och mötte oss vid kajen sista kvällen?»

»Hedén!» svarade Sven med långt strängare blick, än han själf trodde.

»Hedén! Ja, men förnamn?»

»Signe, tror jag. — Det kunde vara på tiden att få passaden nu, tycker jag.»

»Signe! Det var ett vackert namn. Passar också till en sådan liten sötunge. Hur gammal är hon?»

»Vet inte precis. I den här filbunken gör vi inte en famn i timmen. Hur gammal ä' förste styrman?»

»Ger tusan i hans ålder! Skulle hellre vilja veta liten Signes. Den lilla gallionsbilden glömmer jag inte snart.»

Torstensson hade helt plötsligt blifvit allt annat än meddelsam.

Passaden hade fångats, och nu följde några veckors seglats under de angenäma, gynnsamma förhållanden, som vanligen anses betecknande för sjölifvet inom passadvindarnas område. Knappt en brass eller ett skot rördes, luften var varm utan att ännu kännas kväfvande, stjärnorna strålade bländande, Karlavagnen hade sjunkit under horisonten och ersatts af det praktfulla Södra korset, flygfiskar och bonitos flögo genom luft och vatten — allt var för den liflige, känslofulle jungmannen nytt och tjusande. Han hade märkt, att tankarna, som förr under resan otaliga gånger flugit till hemmet, nu, sedan den ståtliga, nordiska stjärnbilden försvunnit, hellre ville skynda förut mot okända drömda mål, att Signes gestalt liksom förlorat sig något genom det långa afståndet och att den allt mindre ofta dök upp för hans själs öga, att hans sinne redan hårdnat något genom den dagliga beröringen med råa, halfvilda kamrater. Han reflekterade häröfver och kom till den slutsatsen, att han endast var på god väg att blifva en man. Och det behöfdes mer än väl i sådan omgifning.

Så passerades linien. Det var nu kväfvande hett. Stiltje hade rådt i flera dagar, afbruten då och då af en regnby eller åskväder med blåst och blixtar af förfärlig skärpa.

Det var natt. Oceanen låg mörk rundt omkring men tycktes gång på gång fatta eld för att ögonblickligt åter slockna. Åskan skrällde öfver och omkring fartyget. Besättningen var på däck, och det tilläts endast ett par man i sänder att gå in och hvila för en timme eller två. Turen hade kommit till Sven och mulatten. Föga eller intet hade yttrats mellan dessa alltsedan det där tillfället under stormbyn. Jungmannen hade alltjämt sett väl upp med sin fiende och hade äfven för afsikt att göra så nu under den mörka stunden inne i skansen. Han kröp upp i sin

koj, men höll sig vaken. Vid skenet från blixtarna kunde han se, att Mungo också lagt sig. Efter en liten stund hördes djupa, regelbundna andetag från det hållet. Tröttheten och behofvet af sömn blefvo snart jungmannen öfvermäktiga, han kämpade emot men slöt mot sin vilja ögonen och somnade.

Gång på gång for han upp vid åskskrällarna men hörde, att mulatten fortfarande sof. En timme till skulle han få ligga — och nu somnade han afsiktligt.

Strax därpå reste sig försiktigt ett svart hufvud och en röd ylleskjorta borta i Mungos vrå. De jämna andetagen, som endast varit låtsade, hade tvärt afstannat. Mulatten lyssnade som en katt. Torstensson sof djupt. Ljudlöst gled nu den mörka figuren ned ur kojen, kom i strumporna ned på golfvet och lyssnade åter. I detsamma flammade en ljungeld genom mörkret. Mulatten kröp tillsammans bakom ett skåp vid hörnet. Sven hade gjort en rörelse i sömnen. En ljungeld till. Mulatten höll sig orörlig. Styrmannens och någons af besättningen steg hördes från däck, sjön klappade med oregelbundna uppehåll mot fartygets låring, det smällde och knakade i skott och fogningar, men allt detta var endast sådana ljud, som det därvid vana örat sällan uppfångade. Men genom dem hördes nu åter Svens trötta, tunga andetag. Mungo hade vid den sista blixten sett, att Svens ansikte nu var vändt inåt rummet. Ljudet af andhämtningen lugnade honom emellertid och han smög, utan att stöta mot någonting, steg för steg öfver golfvet till den vägg, där besättningen hade sina kistor ställda. Här sänkte han sig ned på knä, trefvade med händerna på kistornas beslag och stannade slutligen vid en af dem, hvars lock han varsamt reste mot väggen. Fortfarande sof Sven lika hårdt.

Med armar och händer, hvilka tycktes äga ålens förmåga att glida emellan hinder, arbetade han sig nu lång-

samt men med tydlig lokalkännedom ned till kistans botten, där han snart fick tag i en börs med mynt uti. Lika sakta framplockade han nu dessa, pröfvade deras klang, ett efter annat, försiktigt mot sitt knifskaft och lade tillbaka dem, som tillkännagåfvo sig vara koppar. Börsen lades åter ned, allt kom i sitt förra skick, en bok, som legat uppslagen öfverst med ryggen uppåt, erhöll samma läge med bokmärket lika mycket framdraget, locket sänktes utan ett ljud och dess ena krampa sattes i kläm som den befunnits vid öppnandet — och en minut senare var Mungo i sin koj, sedan han dessförinnan varit ända framme vid jungmannens hufvud och lyssnat. Svens anletsdrag hade kunnat skönjas i mörkret. De voro lugna; munnen litet öppen. Snart drog Mungo lika djupa andetag som Torstensson.

Ehuru Sven redan före afresan fått åtskilliga goda vinkar af Hans Brevig rörande ett och annat förhållande ombord, blef det dock hans egen erfarenhet, som tum för tum skulle leda honom framåt, ty han hade sitt sinne för sig, hvilket icke gärna obetingadt tog för godt det, som han ännu icke själf pröfvat. Hans hade bland annat rådt honom att bära det mesta af sina pengar på sig, insydda i någon ficka närmast kroppen, samt lämna endast en liten del kvar i sjökistan och låta denna stå oläst. Sven följde rådet på det sättet, att han gömde hela månadshyran på kistbottnen och satte ett duktigt hänglås för, hvars nyckel han stoppade på sig. Efter några dagars segling fann han en morgon, då han kom in från vakten och skulle gå i kistan, locket orubbligt fästadt med ett halft dussin skrufvar. Förundrad frågade han kamraterna härom. Ingen hade gjort det, förstås. Han hade väl själf i sömnen satt dit skrufvarna, eftersom han troligtvis alltid drömde om tjufvar

ombord, då han ju alltid hade lås för sin egendom. Torstensson förstod piken, tog bort skrufvarna och hänglåset därjämte men låste med kistans eget lås och behöll nyckeln i fickan. Ett par dagar därefter hängde i kistans märla ett hänglås af jättestorlek, tilläst — men nyckel fanns icke. Ingen hade reda på förhållandet. Förmodligen hade Sven i sömnen letat fram låset från timmermannens skräplåda och sedan kastat nyckeln i sjön.

»Nå! Det måtte vara ärligt folk allesammans», tänkte Sven. Och så fick han gno med filen en timmes tid för att få bort låset. Efter den betan fick kistan stå oläst. Och pengarna fingo ligga orörda på dess botten ända tills mulatten tog dem. Emellertid hade Sven, äfven när han gaf efter för påtryckningen i skansen och lämnade sin egendom under det ömsesidiga förtroendets vård, reserverat för sig en del misstroende samt vidtagit en liten åtgärd, som åtminstone skulle underlätta upptäckandet af möjliga tillgreppsföretag.

Dagen efter Mungos sista manöver var Sven en stund händelsevis ensam i skansen med Hans och den amerikanske matrosen. Dessa två visste båda, att jungmannen hade sina pengar förvarade i en börs nederst i kistan.

»Vill ni nu vara närvarande, när jag tar fram mina pengar?» sade svensken utan all inledning till kamraterna.

»Hur så?»

»Jo, jag misstänker tjufnad — och *jag har sett stölden begås!*»

»Stöld! Ä' du galen!»

»Kom ska' ni få se!»

I vittnenas närvaro plockade nu Torstensson upp sina tillhörigheter, visade sak för sak och att inga pengar voro undanstuckna.

»Där ligger ju börsen!» sade amerikanen och pekade på kistbotten.

»Ja visst, Bill! Där ligger den. Vill du nu se efter, hvad som ligger *i* den!»

Bill slog ut innehållet. Kopparslantar alltsammans utom två dollarstycken.

»Se noga på dollrarna!» sade Sven.

Bill och Hans undersökte dem.

»Det är ett hack skuret i båda!»

»Ja», sade jungmannen, »och samma märke var gjordt i *alla* mina guldmynt. Dessa två äro kvarlämnade med eller utan afsikt; alla de andra äro utbytta mot koppar. Det skedde under åskvädret i natt. Jag vaknade vid en blixt och *låtsades* sedan sofva hela tiden — blott några minuter för resten behöfde kanaljen —, och jag såg vid blixtarna, hur han smög sig både till och från kistan, och jag *hörde*, hur han pröfvade myntens klang. Det var Mungo!»

»Och du är säker på din sak?»

»Jag kan svära på det.»

»Låtsa som ingenting tills vidare», sade Hans Brevig, »nu gå vi ut på däck, medan du packar ner alltsammans igen. Kanske skall det klara sig i Rio. Vi ska' nog hålla ögonen öppna. Men», tillade Hans, då amerikanen gått, »du kunde lydt mitt råd.»

»Af skadan blir man vis —»

»Men inte rik, din envisa tuppkyckling!»

Det hade besannat sig, hvad Brevig förespått rörande matransonen ombord. Den hade inknappats i betänklig grad under senare delen af resan, och Sven kände sig nu aldrig riktigt mätt. Han var ung, stod ännu i växten och hade aptit som en varg. Folket hade länge sedan börjat knota; missnöjet hade framförts till förste styrmannen och af denne till kaptenen. Men de båda höllo hop som två splitsade tågstumpar — och så blef det som det varit

och värre till. Kaptenen syntes icke mycket på däck. Han omgaf sig med något visst hemlighetsfullt, som Sven åtminstone icke förmått genomtränga. I luften kände jungmannen, att kaptenen icke bar godt öga till honom, fastän Svens villighet i tjänsten samt obestridliga anlag för att blifva en god sjöman hittills omintetgjort alla försök att »komma åt honom».

Det var en eftermiddag långt fram på sommaren. »Sockertoppen» och den väldiga »profilen af lord Hood», hvilka beteckna inloppet till Rio, hade länge sedan siktats, och man hoppades komma till ankars inne i hamnen innan nattens inbrott. För laber bris och med alla segel satta gled »Maria Teresia» framåt genom det vackra inloppet. Kaptenen var på däck och såg på sjökortet; förste styrmannen stod vid rodret; en man af besättningen skötte ratten.

»Vi gå för nära land», sade en af folket vid fockmasten.

»Jag tror det», sade en annan.

I detsamma kom kaptenen med hastiga steg för ut och såg nedåt vattnet åt alla håll.

»Han ämnar gå en genväg den här gången», sade den förste, som yttrat sig.

Kaptenen återvände till styrmannen.

»Kortet är visst utlagdt galet på det här stället», sade han, »och här är inte rum att vända. Vi ska minska segel.»

Ledsegel och bramsegel togos in, storseglet gigades. Folket tyckte sig se bottnen. Plötsligt visade lodet tjuguen fot. Strax därpå hördes ett skrapande ljud, förstäfven höjde sig litet, en kåre fyllde i detsamma märsseglen och krängde fartyget en smula. »Maria Teresia» sänkte åter sin stäf — hon hade hoppat öfver ett grund.

»Lofva!» ropade kaptenen.

Fartyget lydde ögonblickligt och stäfven sköt skarpt upp i vinden, men några sekunder senare kändes en lindrig

skakning. »Maria Teresia» krängde åter öfver åt lä men denna gång starkare, och så gräfde hon sig ned i mjuk dybotten och stannade.

»Jag *sa*' det, jag sa' det!» utbrast matrosen vid fockmasten.

Nu blef det lif ombord. Kaptenen var ursinnig, skrek och gaf befallningar, förste styrmannen likaså. Märssegel, mesan, förstång och klyfvare bärgades, storseglet beslogs, storbåten firades genast i sjön, ett varpankare med kabel fördes ut, och så gällde det att ro, så att ryggarna kunde knaka. Ankaret fick gå, båten rodde tillbaka och därpå styfvades kabeln. Folket arbetade, så svetten pärlade från deras panna och ådrorna svällde till skarpa korallgrenar, men »Maria Teresia» rörde sig icke utan stod fast, som om hon vuxit upp ur bottnen. Det var högt vatten, och man hade således icke floden att hoppas på.

Natten förgick under fruktan, att det skulle blåsa upp. Den skarpa morgonsolen fann fartyget ännu orörligt på samma punkt, blott hårdare nedgräfdt och med grundare vatten omkring sig.

Nu skulle försök göras att medelst omlämpning af lasten lätta förskeppet, som satt hårdast fast, och därigenom få fartyget flytande, när tidvattnet åter skulle sätta in. Det blef ett tungt arbete under glödande sol nere i ett kväfvande hett lastrum. Järntackorna och stängerna brände manskapets händer. Törsten blef snart olidlig, och det ljumma vattnet kunde man knappt dricka. Icke så mycket som en extra grogg per man bestods men i stället halfva ransoner som vanligt af allting. Och allt detta slafgöra kunde besparats folket, om ett par man fått ro in till staden och säga till om en ångbåt. Men härtill var skepparen för snål — nu kröp hans rätta lynne fram. Folket skulle pinas ihjäl, för att rederiet skulle få minsta möjliga omkostnader och kaptenen största möjliga

behållning. — Och dessutom skulle allt detta arbete vara fruktlöst.

Så resonerades i smyg i rummet. Högt vågade man ännu icke knota, ty kaptenen gick till och från luckan som en fångknekt.

Sven hade tigande hört på. Men hans sinne sjöd af harm, och till sist måste det rinna öfver, det kände han. Fram emot middagen, då en timmes rast bestods, var han så utmattad, att han bestämde sig för att icke mera deltaga i arbetet, det måtte gå hur det ville. Han delgaf Brevig samt Bill sitt beslut. Den senare var genast redo att lofva detsamma, men norrmannen hade betänkligheter.

»Försök, Sven», sade han, »hugg i, tills du stupar! Det går galet, om du morskar dej mot kaptenen.»

Och så började Hans att sjunga för att muntra sin kamrat.

»Jag är ung», sade Sven matt, »och behöfver fyra gånger så mycket mat som jag får. Nu orkar jag inte röra mig mer. Det får gå hur det vill. Kommer jag nånsin i hamn, rymmer jag från det här —».

»*Tyst!*» hviskade Hans.

När andre styrmannen, som var en beskedlig och osjälfständig karl, kom med kaptenens befallning att arbetet åter skulle börja, tog Brevig sin svenske kamrat i armen och drog honom mot hans vilja med.

»Du måste, Sven! Det går galet, så sant jag lefver.»

Torstensson försökte verkligen. Efter en stund blef han blek, kände sig kall om pannan och tyckte, att alla järntackorna rörde sig för honom.

»Opp med dej på däck ett slag!» ropade Brevig.

Sven kraflade sig upp. En vindfläkt, ljum visserligen men dock svalare än luften där nere, for öfver hans panna, och han kvicknade åter till.

»Hva' går åt dej, jungman?» hörde Brevig nerifrån kaptenen fråga.

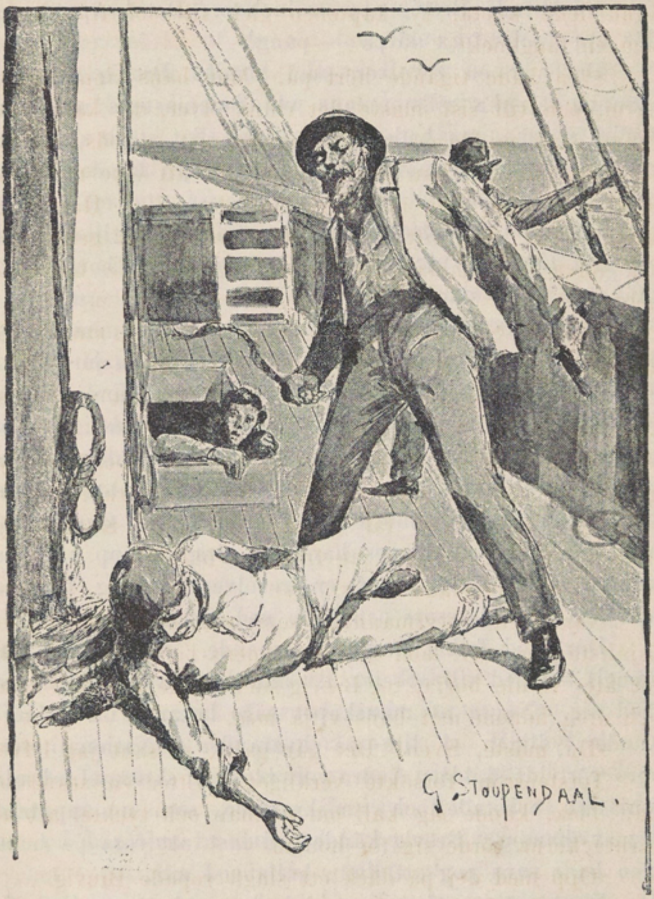

Svens svar kunde icke uppfattas. Men strax därpå röt samma röst:

»Ner med dej igen! *Ner*, säger jag — hör du inte, karl — *hör* du inte! — — jaså — — jag ska' lära dej att försöka — —»

Nu tittade Brevig upp ur luckan. Det knäppte något där uppe och strax därpå — pang!

Det var en revolver, som small. Brevig såg jungmannen sjunka tillsammans vid fockmastens nagelbänk. Andre styrmannen hade liksom oafsiktligt ställt sig i skottlinien. Förste styrmannen stod med högra handen i fickan och såg lugnt på.

Strax efter skottet sprang kaptenen bort till Sven med en grof tågstump i handen och började slå honom, utan tanke på hvar slagen träffade.

»Det var tur för dej», röt han, »att masten var emellan, för kulan var ämnad åt dej, men om inte bly tar, ska' — väl — hampa — göra — det, din hundracka!»

Slag på slag mellan de sista orden. Slutligen tröttnade bödeln. En blixtsnabb tanke genomflög Brevigs hjärna. Det var att rusa upp och hugga kaptenen i strupen. Men just då mötte hans ögon förste styrmannens, och han såg, att dennes hand nu dragits upp ur fickan, knuten kring kolfven af en revolver. Brevig fann det omöjliga i sin föresats och kröp ned i rummet.

Där stod folket andlöst lyssnande. Amerikanen hade smugit sig ned till arbetet, då han sett Brevig släpa Sven med sig. Några af manskapet sågo hotande ut. Men de kunde tydligen ej lita på hvarandra. Nationaliteterna voro för vidt skilda. Andra voro bleka af skrämsel. Endast mulatten arbetade och småskrattade, som om uppträdet fägnat honom. Brevig kände god lust att rusa på honom men hade sans nog att ännu hålla god min.

Kaptenen var framme vid luckan och såg nedåt. Han höll ännu revolvern i vänstra och tågstumpen i högra handen. I ett nu var folket åter i fullt arbete. Det råa,

omänskliga åtgörandet af kaptenen hade gått öfver dem som ett åskslag; de böjde sig alla och kröpo ihop — Brevig undantagen. Han endast låtsade böja sig. Men han såg dock för några sekunder Kampf i ansiktet. Och detta ansikte var mörkt af en röd färg, som icke var den tropiska solens verk ensamt. Hvad Brevig under hela resan och äfven långt dessförinnan anat klarnade nu till visshet. Kaptenens osynlighet på däck, hvilken säkerligen icke skulle afbrutits, förrän de kommit till ankars, därest ej ovissheten af den nya kursen kommit emellan, hade hittills förefallit äfven den jämförelsevis skarpsynte norrmannen svårförklarlig. Nu förstod han den. Kampf drack.

Förargelsen och grämelsen öfver grundstötningen hade han troligen sökt skölja ner genom starkare dosis än den dagliga. Hans kraftiga kroppskonstitution hade hållit honom uppe under hela förmiddagen, men elden brann dock inom honom. Åskan måste slå ned — och så kom Sven Torstensson i hans väg.

IV.

Efter två dygns öfvermänskligt, fruktlöst arbete för att få barkskeppet af grund sände kaptenen en båt med andre styrmannen och ett par man in till Rio för att begära en ångbåt. Ångaren kom med båten på släp, och en timme senare var »Maria Teresia» flott. Det sparades icke på hånlöjen framme vid fockmasten och backen. *Så* mycket opposition kunde man tillåta sig.

Samma dag utdelades hyran för den gjorda resan. De flesta af besättningen, och bland dem svensken och norrmannen, hade mönstrat in för äfven nästa resa.

Kaptenen låg nu och väntade på sjöbrisen, som skulle komma fram på kvällen, för att med dess hjälp gå in på handelsfartygens vanliga ankarplats.

Kvällen kom men mulen och mörk. Fastän brisen stod hård nog in från öppna hafvet, förmådde den icke rulla undan skymassorna, hvilka klumpat ihop sig till nästan orörliga formationer på himmeln. Luften tryckte hårdare än om middagen, och dock skar »Maria Teresia» det mörka vattnet med kanske sex knops fart.

Sven hade fullkomligt hämtat sig efter misshandeln och gick i sin vanliga tjänstgöring. Men hans utseende var förändradt. Det var icke längre samma lifliga, heta pojke, som skiftade stämning likt himmeln en vårdag; öfver hans ansikte hade plötsligt lagt sig ett hårdt, nästan hotfullt uttryck, lika märkbart som nytt. Hans känsliga sinne hade tagit ett allt annat än lyckligt intryck af det skedda.

Kaptenen hade han icke sett under de två dagarna. Det var kanske bäst för dem båda. Men Brevig hade han redan delgifvit sin afsikt att vid första tillfälle rymma. Och långt ifrån att afråda honom, hvilket för öfrigt i hans nuvarande sinnesstämning skulle tjänat till intet, hade norrmannen genast förklarat sig villig att göra sällskap.

»Ser du, Sven Torstensson», hade han sagt med ett handslag, »vi två passa nog till hvarandra som masterna på en brigg. Bäst kanske därför, att vi hädanefter stå på samma däck.»

Någon bestämd plan uppgjordes icke. Tillfället skulle blifva afgörande. Ingen tredje skulle få nys om saken.

Styrbordsvakten med förste styrmannen var på däck. Det blef allt mörkare, men farvattnet var rent och kaptenen ville icke förlora en minut till. Ljus och lyktor sågos glimma i fjärran, och det skarpa skenet från en fyr låg som en strimma af vårdslöst utkastadt guld öfver vattnet.

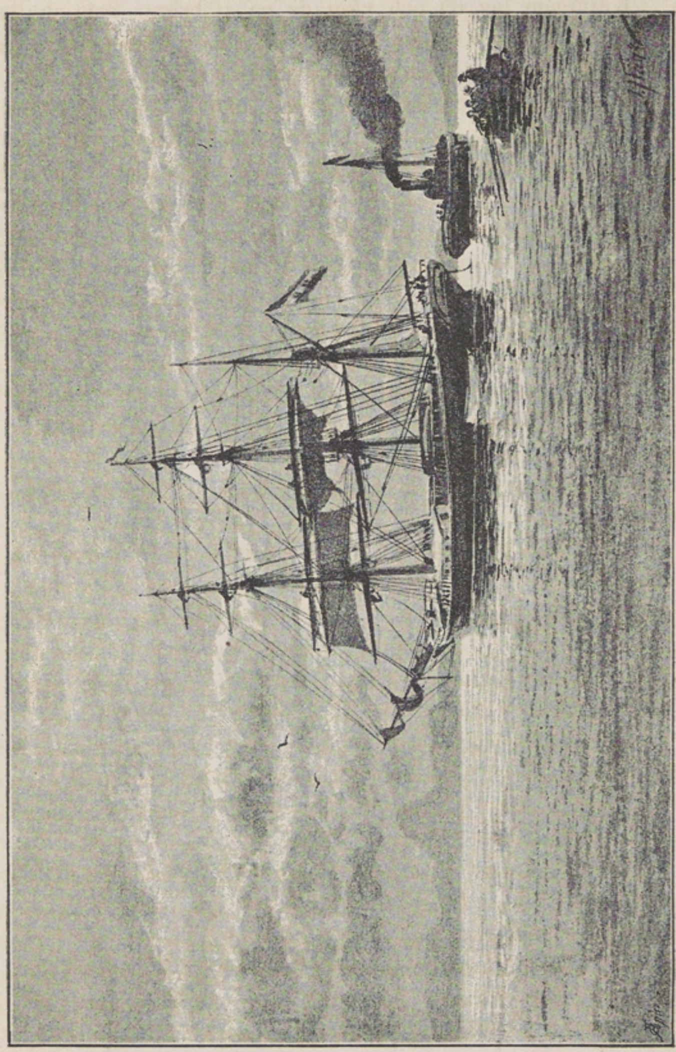

Plötsligt skar en blixt genom mörkret. Knallen följde nästan omedelbart. De väldiga bergmassorna togo upp dånet och svarade med förfärliga ekon. Ett åskväder af tropikernas bedöfvande, våldsamma natur rullade fram öfver fartyget; himmeln flammade, en blixt hann knappt slockna, förrän en ny åter framtrollade hela landskapet och fartygets höga resning, guld- och fosforsken kastades öfver och släcktes för hvar sekund i hafvet, och i de mörka ögonblicken kunde man på »Maria Teresias» däck icke se underseglen.

Kaptenen hade kommit upp. Han stod bredvid styrmannen helt nära stormasten. Sven och norrmannen voro icke långt ifrån.

»Sven!» sade Brevig med dämpad stämma.

»Ja, Hans!»

»Är du god simmare?»

»Ja!»

»Känn här på relingen — nej här!»

Jungmannens hand strök utefter relingen och påträffade alldeles invid storbram-bardunen den öfre ändan af två fastgjorda tåg, som hängde nedåt fartygssidan.

»Jag har passat på i mörkret och knopat fast dem», sade Brevig. »Vi komma snart till ett trångt sund — jag har varit i Rio förr en gång — och kanske få vi där minska segel. Då gäller det. Passa blott på mig — och tyst nu!»

Blixt på blixt lyste upp däcket. Vid skenet såg Sven, att Mungo var i närheten. Barkskeppet gjorde starkare fart, brisen ref i hårdare. Vid ljungeldarnas sken såg man ett mörkt, högt land hastigt närma sig. Då började det plötsligt smälla och smattra mot däck, luften var i ett ögonblick afkyld, en regnby af våldsammaste kraft var öfver fartyget, som med detsamma tog fördubblad fart genom de mörka elementen. Vid nya, sekundkorta sken från

himmeln tyckte man sig rusa rätt på land, som nu ryckt fram så nära, att man kunde nå det med en pilbåge. Men »Maria Teresia» vek af och följde stranden med skummande fart. En säker karl stod vid rodret. Regnet störtade i strömmar ned.

»Tag in allt utom stormärsseglet!» ropade kaptenen åt förste styrmannen, »jag går bara ner efter min regnrock.»

Styrmannen gaf befallningen; folket sprang till sina platser vid gigtåg och skot, seglen gigades, och uppför fock- och stormastens vant sprungo karlarne för att beslå.

»*Nu!*» sade Brevig skarpt och stötte Sven i sidan, »följ mig!» Båda sprungo upp på relingen som om de ämnat fortsätta till väders, men höggo i stället fast i hvar sitt af de nedhängande tågen och släppte sig utför. Det gick pilsnabbt — men en blixt lät icke länge vänta på sig.

»Babord där!» gallskrek en röst, som de igenkände för styrmannens, »jungman! Brevig! Hva' i helvete gör ni!»

»*Hva' ä' det?*» trängde kaptenens röst igenom.

»Brevig och svensken hoppat öfver bord!» skrek någon från märsen. Det var Mungo.

»Tänka rymma!» röt kaptenen. »Skjut, styrman — *skjut!*»

»Jag såg dem nu!» lät det från märsen, »rätt akter ut — ett streck babord! De simma rätt på babordslandet!»

»Tre man i jollen! Fort i sjön — fort — *fort!* Rör på benen, era fördömda sniglar! Slå dem i skallen med årorna — Nej! Tag svensken lefvande — hör ni!»

Kaptenen skrek, som om han varit galen.

Men Brevig, som sam bredvid sin kamrat, hade redan hunnit ropa åt denne:

»Dyk vid hvar blixt, för då se de oss och skjuta!»

Många sekunder hade icke hunnit förbi, då vattnet omkring dem lystes upp. Båda sjönko i detsamma ned.

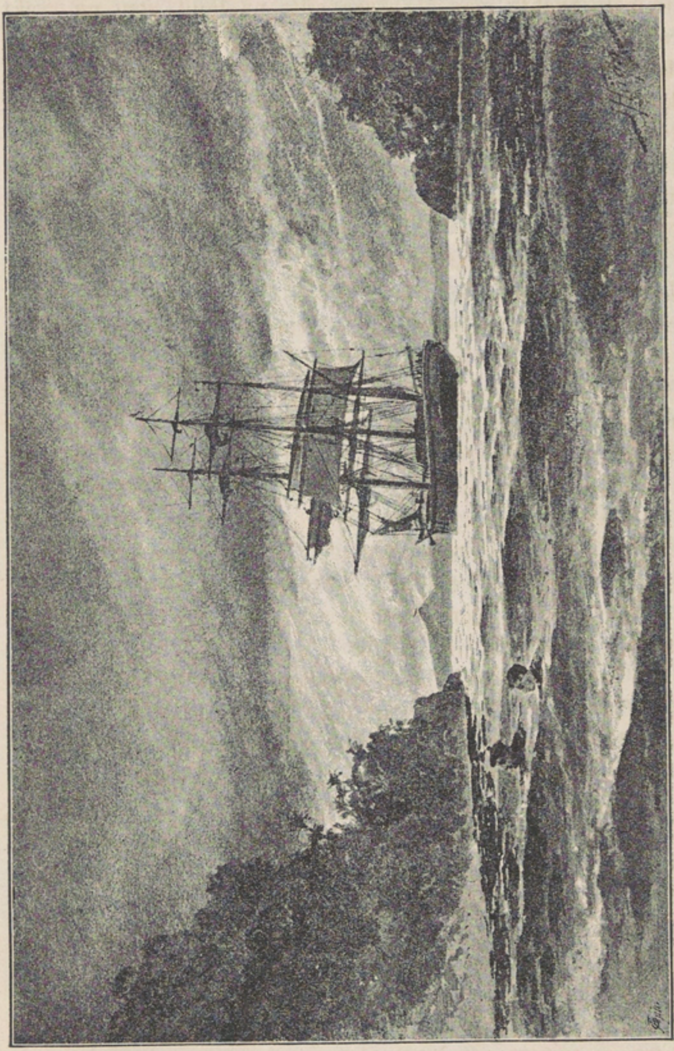

Pang — pang, pang! Det var styrmannens revolver. Nu var det mörkt igen. Brevigs hufvud kom upp. Sven dröjde — Nej, där var han också, några famnar längre bort! De ropade och närmade sig hvarandra.

»Rätt på udden där! Hundra famnar bara — ä' du sårad?»

»Nej — men det tog visst mössan, för hon rök från mej!»

»Styrmannen skjuter som en indian. Är du trött?»

»Nej vars! — *Nu!*»

Det blixtrade åter och än en gång. Knallarna från ett par revolvrar försvunno i åskskrällen. Till sin obeskrifliga glädje funno vännerna hvarandra åter.

»Nu ä' vi utom säkert skotthåll», sade Brevig, »men de ha nog strax en båt klar. Vi måste vara i land, innan den hinner hit.»

De voro kraftiga simmare båda. Men det blef ett tungt arbete i den hårda sjön. Regnbyn hade nästan gått öfver, och de kunde emellanåt vid blixtarnas sken se »Maria Teresias» segel långt bort i sundet. Ropen hördes ej längre därifrån.

Uttröttade af själs- och kroppsansträngningen kände de bottnen under sina skor och kröpo upp i land. I detsamma varseblefvo de vid ett nytt sken en båt, som med tre man uti arbetade sig upp emot sjön. Det visade sig litet senare, att »Maria Teresia» låg tvärs för med gigade och delvis beslagna segel. Kaptenen hade ankrat för att invänta båten.

Tum för tum närmade sig denna. De sågo honom endast under flyktiga ögonblick.

»De få söka bra, om de ska' finna oss», sade Sven.

Båten arbetade, och snart kunde de höra årtagen.

»Jag begriper inte», sade Hans, »hvarför de inte ha vändt om ännu. Inte kunna de tro, att vi ännu ligga i sjön *öfver* vatten åtminstone.»

Båten blott trängde sig framåt mot blåst och sjögång. De kunde nu förnimma röster därifrån. I detsamma sköt en skarp eldstråle upp mot rymden från det håll, där de visste att »Maria Teresia» låg.

»En raket!» sade norrmannen, »förmodligen signal till båten att vända om.»

Men årtagen och rösterna närmade sig alltjämt.

»Jag begriper inte ett dugg af det här», upprepade Hans.

Åter ett fräsande ljud, föregånget af en rakets uppstigande.

»Ja, gör du fyrverkeri för oss, så mycket du behagar!» hördes en stark röst hånande från båten.

»*Sven*», sade Hans i skarp hviskning och grep sin kamrat i armen, »folket i båten tänker — *rymma* liksom vi!»

»Ska' vi ropa an dem?»

»Nej, nej! Vi vet inte, hvilka de äro. Kanske Mungo är med. Bäst att vi gömma oss, tills de äro förbi. En blixt kan förstöra allt.»

De kröpo ihop bakom några stenar. Båten var nu midt för dem och strök nära under land. Rösterna hördes tydligt.

»Det var Bill», sade Sven.

»Och de båda engelsmännen», tillade Hans. »Jag tror, vi göra klokast i att icke slå oss i sällskap med dem, om inte för annat, så för att vi lättare bli uppsnappade fem tillsammans än två och tre.»

När båten rott ännu ett stycke längre bort, hörde de, huru årorna lades in. Rösterna blefvo otydliga och förnummos snart icke mera.

»Ja, Hans, nu ha vi hunnit *så* långt — men! Hvart ska' vi nu taga vägen? Du känner väl det här berget lika bra som jag! Och jag är hungrig som en haj.»

»Vänta, Sven, det *kan* hända, att hvad jag hoppas kommer att slå in. Vi stanna här bara en liten stund. Dra åt remmen ett par hål, så skriker inte magen!»

Ännu ett par raketer hade synts. Och så låg mörkret oafbrutet öfver sundet och stränderna. Det var tydligt, att kaptenen, af fruktan att förlora ännu mera folk, icke vågade sätta ut ännu en båt. Åskan hade rullat undan längre bort, men blixtarna flammade alltjämt, fastän svagare.

Plötsligt sprang Brevig ned i vattnet. Sven for efter utan att begripa, hvad kamraten ämnade göra.

»Kom, Sven — skynda dig — fort!» ropade Brevig, som plumsade utåt likt en skrämd andunge — »*båten*, begriper du!»

Där kom jollen drifvande. Norrmannen hade sett en skymt af dess hvita rand. Förmodligen hade de tre andra rymmarne låtit båten gå till sjös, när de icke längre behöfde densamma. Snart hade Brevig tag i dess reling.

»Nu, Sven, ska' vi ta oss en roddtur, så att vi bli varma! Man skall i morgon bittida snoka efter oss på *denna* sidan, dit de sågo oss simma. Men på andra sidan sundet äro vi klara både kaptenen och de tre kamraterna, som *kanske* inte äro att lita på. Och så ge vi båten ny skjuts och tacka för lånet!»

Tack vare läxan, som Mungos oärlighet gifvit Sven, hade den senare, då han jämte Brevig steg i land på andra sidan sundet, ett par månaders hyra väl förvarad i ett bälte närmast kroppen. Hans stod häller icke utan mynt. Och med pengar på fickan tager man sig fram öfverallt, där civilisationen gått före.

Brevigs hjälpmedel mot hunger visade sig äga endast kortvarigt värde. Ty fastän kamraten dragit åt sin rem om lifvet, så att han tyckte sig vara smal som en geting, kom dock hungern snart igen och nu med en fördubblad skärpa. Härtill kom, att luften var kall efter regnbyarna,

så att de våta kläderna gåfvo från sig en allt annat än behaglig kyla. Det gällde därför att skaffa föda och tak öfver hufvudet, och det snart.

Efter ett par timmars vandrande på måfå och lysta af endast de flammande ljungeldarna, hvilka genom sitt slocknande blott tycktes gifva än mera djup åt mörkret, kommo de så plötsligt fram på en träbyggnad, att Brevig, som gick före, nästan slog pannan i dess vägg. Något skimrande, såsom en fönsterruta eller dylikt, kunde de samtidigt skönja. Vid nästa blixt sågo de ett litet boningshus med ett par fönster, en liten veranda samt, alldeles intill densamma — en hundkoja. I detsamma surrade en järnkedja med skarpt ljud, och ögonblicket därpå hade de alldeles framför sig en ursinnigt skällande hund. Instinktlikt sprungo de båda några steg tillbaka och grepo om sina sjömansknifvar. Hunden var emellertid fängslad, men de hörde, huru han i sin ilska släpade kojan bitvis med sig.

Snart öppnades ett fönster på glänt, och en röst sade på spanska någonting åt hunden, som därvid inskränkte sina vredesyttringar till argt morrande. Ett par svaga knäppningar hördes nu.

»Undan bakom buskarna!» hviskade Hans, »det var en pistol, som knäppte!»

Samma röst, som talat till hunden och hvilken lät som en äldre kvinnas, frågade därpå skarpt, hvad som stod på. Brevig kunde så mycket spanska, att han kunde framställa en önskan om husrum öfver natten, hvarpå han frågade, om hon förstod engelska.

»Speak English!» inföll nu en annan kvinnlig röst, mjuk och med vackert tonfall, »I understand very well!»

»Dottern!» sade Sven till kamraten.

»Dotter — daughter! o yes — all right!» lät det från fönstret.

»*Hans*, hon talar ju *svenska!*»

Men det visade sig, att hennes kunskap på det området icke var särdeles stor, ty på Torstenssons nu följande harang, svarade hon blott:

»Nono! don't understand!»

Sjömännen framställde nu på engelska sina förfrågningar och önskningar, och kvinnorna måtte funnit sig lugnade, ty snart lyste den svaga lågan af ett ljus innanför fönstret. Efter ännu en stunds väntan hörde de dörrlåset öppnas, och strax därpå bröt ljusskenet fram, samtidigt med att en reslig kvinnofigur trädde ut på verandan. I den svaga belysningen sågo de, att hon ännu höll skjutvapnet i handen. Sjömännen trädde frimodigt fram, visande, att de voro obeväpnade så när som på knifvarna. Att Sven var barhufvad, ingaf visserligen icke förtroende, men resultatet af underhandlingarna blef dock, att främlingarne insläpptes.

Och en halftimme senare sutto de framför spiseln, där en brasa uppgjorts, och njöto af sitt nya, angenäma läge. Hans hade icke glömt tillsäga Sven att strängast möjligt hemlighålla deras rymning, fartygets namn och resan i allmänhet.

Ännu hade endast den äldre kvinnan visat sig. Hon var mulattska, fyrtio år gammal kanske, och hade tydligen i yngre dagar ägt den skönhet, som i sällsynta fall kan utmärka afkomlingarna af hvit och neger. Den höga växten var nu nästan manligt kraftig men hade utan tvifvel en gång varit ett härligt prof på de typer, som icke äro ovanliga på civilisationens utkanter.

Blott för några ögonblick syntes den yngre kvinnan, dottern. Och snart efter det hon försvunnit, lågo de uttröttade men nu torra och mättade sjömännen på en provisorisk bädd på golfvet, och Hans sof redan. Men kamraten kunde ännu icke sluta sina ögon. Han låg och stirrade ut i det mörka rummet. Åskan hade rullat fjärran bort.

Blixtarna kommo sparsamt och med matt sken. Och ändå tyckte sig Sven gång på gång tydligt se det sköna mörklockiga ansigtet och den tjusande gestalten af en kvadronflicka på femton eller sexton år, hvilken en gång, under det de sutto framför elden, sväfvat igenom rummet. Och som en blek skugga tyckte han, att Signes bild följde den nya uppenbarelsen.

V.

Några dagar hade gått. Främlingarne hade kommit på bästa möjliga fot med sitt värdfolk, ehuru det allt emellanåt framlyste, att Juanita, den äldre kvinnan, nog hyste sina misstankar till sanningsenligheten af deras uppgifter angående dem själfva. De hade sagt sig vara ett par engelska turister, som kommit med ett handelsfartyg till Rio och nu höllo sig utanför staden för klimatfeberns skull, att de kantrat i båten den där ovädersnatten och kommit vilse och nu lika gärna kunde stanna kvar några dagar, där de voro, som att i själfva Rio riskera hälsa och lif, att deras afsikt var att med ett annat fartyg segla till Nordamerika, där de hade släktingar. Hans kallade sig Jack Tier, medan Sven gick under namnet Charles Effingham.

Det var en skön afton med svalka från hafvet. Solen hade hunnit Corcovados hjässa och skulle snart slockna bakom densamma. Varmaste färgspel lekte bland den lilla verandans slingerväxter, himmeln var nästan mörkblå, men ren och klar. På en stol af fina rör satt Inez, hvitklädd och strålande vacker. Och icke många fot från henne hade Sven funnit en afundsvärd plats. De två voro ensamma. Juanita sysslade med kvällsmaten, och Brevig var inne i staden, där han hvarje dag uppehållit sig

några timmar, förändrad till sitt utseende genom lösskägg, blå glasögon samt nya kläder. Första dagen af deras vistelse hos de båda kvinnorna hade Sven visat sig ytterst nyfiken att bese Rio samt därför följt norrmannen, omsorgsfullt maskerad liksom denne. De hade sett »Maria Teresia» inne i handelsfartygens hamn, hade iakttagit, hur en båt gick i land, och varit så nära skepparen och förste styrmannen, att de kunnat höra, huru dessa samtalat om hvilka åtgärder som borde vidtagas för rymmarnes återfående. De hörde också, att man varskott jollen komma drifvande och att man väl insåg, att de tre, som utskickats, afsiktligt lämnat båten. Och så hade Kampf yttrat:

»Men nog ha' väl hajarna fått sig ett par godbitar på de två första, det är min tro — och väl unnadt!»

»Ja, jag misstänker», hade styrmannen då tillagt, »att jag märkte svensken med min revolver. Jag brukar inte gärna skjuta bredvid på det hållet, fast det denna gången var ondt om tid att sikta.»

Nu hade Mungo kommit upp i land från båten, och de förklädda vågade icke trotsa hans skarpa ögon utan lämnade platsen.

Andra dagen hade Sven visat sig mindre angelägen att följa sin vän till staden. Men han yrkade icke heller på att Brevig därför skulle inställa sitt besök. Tredje dagen hade han absolut icke i Rio att göra. Där var ingenting att se, han hade det så bra där ute i den lilla fridfulla stugan, där luften dessutom var så mycket bättre än inne i den osunda, smittade staden. Samma skäl, blott något skarpare framlagda, anfördes de följande två dagarna.

Brevig hade hållit så god min som möjligt. Han hade visst icke heller varit blind för Inez' behag. Tvärt om — hans sjömanshjärta var nog också antändt, fastän det icke genast blossat upp i full låga som kamratens. Men Hans var nog sansad att inse det ohållbara i deras nuvarande

ställning, och när han så fick fullt klart för sig, huru intrasslad Sven redan var i kärleksgarnen, sköt han som en verklig man vänskapen framför sin egen flyktiga böjelse och beslöt att, kosta hvad det ville, rycka kamraten loss. Dagen i fråga hade tidigt på morgonen ett kort samtal växlats kamraterna emellan.

»Du vill således inte följa med i dag heller?»

»Fasligt, Jack, hvad du är angelägen om mitt sällskap! Och du måtte riktigt trifvas i den där smutshålan Rio!»

»Charles, hur länge tror du våra pengar räcka för dagdrifvarlif?»

»Tills de ta' slut förstås!»

»Hör nu, Sven», hade då norrmannen sakta yttrat och gått den andre in på lifvet, »Inez är förtjusande, jag erkänner det, men du *måste* vara karl och kapa förtöjningen. Vi måste till sjös igen. Skaffa dig först något att lefva af — och om flickan skall bli din, så *blir* hon det.»

»Du är lika betagen som nånsin jag — och mer till för resten.»

»Kanhända! Kanhända inte! Emellertid har jag nu en hel vecka sett mig om efter fartyg för oss — och för resten ska' jag säga dig, att Inez låter bra, men —»

»Men?»

»Men Signe låter bättre — i *mina* öron!»

För ett ögonblick hade Sven blifvit blek. Signe! Det enkla lilla namnet hade stuckit tvärs genom hans hjärta. Signe — Signe! Hvad hade Hans med henne att göra! Det var en månad sedan den där kvällen ombord, då Hans frågat efter hennes namn. Och *han* hade icke glömt henne, han som sett henne blott ett par gånger. Men Sven själf — —!

»Hör du, Hans, jag går kanske med dig till Rio i dag.»

»Inga kanske.»

»Nå, jag *går* med!»

Just som de skulle aflägsna sig, hade Inez kommit ut på verandan, morgonfrisk och strålande som en nyvaknad ros.

»Nu gå vi till staden, signorita», hade Brevig skyndat sig att förklara.

»Och jag skall sitta ensam hela dagen!»

Brevig hade icke observerat det hastiga, blixtrande ögonkast, Inez bytte med Sven.

»Vi komma hem igen!» svarade denne.

»Hur dags?»

»Hvad säger du, Jack — klockan två?»

»Midt i värsta hettan! Bäst att icke bestämma klockslaget, Charles.»

»Jag kommer klockan två!» hade då svensken yttrat plötsligt och häftigt.

»Ja — men gör det alls inte för min skull, bäste mr Charles!»

Och så hade de gått. Signe var redan till hälften åter glömd. Brevig var tydligen vid dåligt lynne; Sven likaså. Och när klockan var half två, var Sven ensam på återväg helt nära Inez' hem. Kvadronflickan tycktes honom om möjligt än skönare än någonsin förut. Och så hade han tyckt nu för hvarje dag.

Men solen närmade sig Corcovados rand, och ännu satt Sven i Inez' omedelbara närhet och tjusades af hennes röst och hennes blickar och rörelser. Man kunde vänta Brevig när som helst.

»Ni kunde några svenska ord, sade ni i går. Hvem har lärt er dem?»

»Jag lärde dem som litet barn, då min far var hemma.»

»Ni har ofta nämnt er far men aldrig hans namn.»

Det var väl tionde gången Sven emot sin vilja vidrört detta ämne. Och åter såg han nu såsom alla gångerna förut Inez' ansikte färgas af det mörkaste, blodröda skimmer. Som en pil for han till hennes sida.

»Förlåt mig — förlåt mig, In — — miss Inez! Intresset för allt, som rör er, kom mig att glömma mig själf. Ni skall snart icke längre plågas af mig. Jag måste med allra första resa.»

»Resa!»

Blekheten öfver hennes ansikte gaf icke rodnaden efter i fullhet.

»Jag måste!»

»När?»

»I morgon kanske.»

Hon for häftigt upp och gick fram till verandans trappsteg, där hon ryckte några blad af slingerväxten.

»Så barnslig jag är!» sade hon häftigt och skrattade till bittert, »naturligtvis ska' ni resa. Hvarför skulle ni stanna här längre bland främlingar!»

»Främlingar! Det menar inte In — miss Inez!»

Det var nog en händelse, men den händelsen förde emellertid hans hand så nära hennes, att de kommo i beröring med hvarandra, och samma händelse förde hans andra arm sakta rundt hennes mjuka midja, där den just skulle dragas fastare åt, då i detsamma buskarna framför dem öppnade sig för Brevigs gestalt, som med brådskande steg sprang uppför verandan. Sven och Inez hade instinktlikt farit åt hvar sin sida.

»Charles!» sade Brevig häftigt. »*Mungo* är på väg hit.»

»Mungo!»

»Mungo!» upprepade Inez. »Mungo! — Ned Thompson, sjömannen från »Maria Teresia»?»

Brevig förstod genast, att han varit oförsiktig. Här fanns emellertid ingen återvändo. Man måste förtro sig åt flickan; hon kände tydligen mulatten.

»Miss Inez, ni vill inte förråda oss!»

»Nej», sade hon med flammande blick.

Brevig fattade hennes hand och sade:

»Äro vi ensamma?»

Hon drog igen dörren till förstugan.

»Säg nu hvad ni vill, mr Tier!»

Norrmannen berättade allt, kort och på sak, omtalade Mungos försök mot Sven — hvad hennes öga blixtrade och så de fina näsborrarna vidgades — kaptenens beteende samt slutligen deras rymning.

»Men hur känner ni Mungo eller Ned Thompson, miss Inez?»

»Känner! Den uslingen är min — halfbror! Men jag hatar honom. Min mor var först gift med en mulatt, som var förvaltare på en plantage väster ut. Han dog långt innan jag föddes —»

»Och *er* far då, miss Inez?»

Svens trampning på kamratens fot kom för sent. Frågan var redan gjord. Och åter skulle Sven se, huru Inez' sköna drag färgades af smärtans rodnad.

»Förlåt — förlåt mig», stammade norrmannen och tittade förlägen åt annat håll. Men Inez hämtade sig snart.

»Hvad ämnar ni nu göra?»

»Jo, jag har fått tag i en brigg, som förlorat ett par, tre man i feber. Han går i morgon till Havanna. Jag har anmält Charles och mig till inmönstring — och ännu en till, du Charles.»

»Hvem då?»

»Jo, när jag skulle lämna Rio nu nyss, gick jag in på ett utvärdshus och drack kaffe. Hade min mask på. Hvem får jag se sitta där och prata med flickan, om inte Bill—»

»Yankeen?»

»Ja, just han! Han kände inte igen mig; men som jag trodde mig kunna lita på honom, eftersom han är en beskedlig gosse, tog jag bort skägg och glasögon — och så slogo vi hvarandra i hand och gjorde upp att åter hålla ihop och försöka komma på samma däck. Bäst vi pratade, kom en figur, mörk och i röd skjorta, gående fram under fönstren. Det var en ren slump, att han icke såg upp och kände igen oss. Det var Mungo! Som en pil for Bill in i rummet innanför, och jag dök ned bakom en tidning. Nästa minut stod Mungo i dörren. Hans ärende var endast att fråga efter vägen hit och om samma människor bodde här nu som för sex år sedan. När han fått besked härom, rekvirerade han en grogg och slog sig ned vid ett bord närmare dörren. Han skulle bara pusta ut ett litet slag. Då gick jag in till Bill, beskref för honom hvart jag skulle gå samt att Mungo antagligen snart skulle vara mig i hälarna, hvarpå jag stämde möte med honom i morgon bittida på briggen och rådde honom att försöka komma ut någon bakväg. Därpå gick jag helt fräckt förbi Mungo — åh, hvad jag gärna velat ge honom ett rapp eller två — samt kom ut och har sedan sprungit hela vägen. — Och nu är det bäst att vi försvinna, ty får den blodhunden fatt i våra spår, skall han snart ha Kampf och polisen efter oss. — Miss Inez, ni måste säga till er mor, att vi hade ett viktigt ärende in till Rio. Hon får icke förrän i morgon veta, att vi lämnat eder på allvar.»

»För alltid?» sade Inez sakta.

»Nej!» kom Svens svar lika lågt.

»Jag skall tiga», sade kvadronflickan. »Ni måste skynda er. Det finns en annan väg till staden genom skogen; den är lika lätt att följa. Ni får *inte* möta Ned — nej — nej! Jag skall nog reda mig med honom, ty mig fruktar han.»

»Gör han?»

»Ja!» svarade hon med nästan vild blick.

Brevig hade lämnat de två ett ögonblick för att på ett bord inne i ett af de två rummen lägga en liten hög guldmynt, som han och Sven sammanskjutit.

»Och nu farväl!» hviskade han, då han åter kom ut. En enda blick sade honom, att någonting försiggått mellan Inez och Sven, då han var inne. Men han låtsade ingenting ha märkt.

»Farväl!» sade han åter. »Gud belöne er, miss Inez, och göre er lycklig, så som jag önskar det!»

Det var något af fuktig glans i den unge sjömannens öga, då han fattade den nästan kalla hand, som hon blek och stum räckte honom.

Brevig gick ett par steg före ned åt den lilla gårdsplanen.

»Jag kommer igen — blott ett ögonblick i natt!» hviskade Sven, fasthållande Inez' hand. Ett ögonblick tycktes hon nära att slå armarna om hans hals, men i detsamma gjorde Brevig en rörelse med hufvudet, och hon drog skyggt tillbaka sina solbrända, fina händer.

»Skrif!» sade hon bedjande. »Och skynda nu — farväl — farväl — nej, vänta — — tag detta, det skall skydda dig — er, ty det är buret vid — — mitt hjärta —»

Hon vände bort hufvudet, som om hon sagt för mycket.

Han tog af hennes hand ett rundt smycke af någon ädel metall, stort som en specie och hängande vid en fin snodd af hennes blåsvarta hår. Han kysste smycket, slog sin arm kring henne och — —

»Sven — *Charles!*» ropade Brevig utan att vända sig om.

Sven tyckte, att det gick rundt för hans ögon, när han nästan omedvetet lämnade verandan och skyndade efter kamraten. Där buskarna och palmstammarna skulle

gömma dem, vände sig båda om för att tillvinka henne ett farväl. Orörlig som en staty, underbart vacker i belysningen af solens sista strålar, stod hon där och såg efter dem. Ingen rörelse af hennes hand besvarade deras afskedshälsning. De kunde icke slita sig från den synen utan dröjde stumma och orörliga som hon. I detsamma spratt hon till, kastade hufvudet skarpt och liksom lyssnande åt det håll, hvarifrån Brevig kommit, och vinkade häftigt åt dem att försvinna.

»Mungo!» sade Brevig. »Fort undan!»

På tå skyndade de bort till ett par grofva trädstammmar, bakom hvilka de gömde sig. I nästa ögonblick sågo de en gestalt i röd sjömansskjorta gå rakt fram till verandan.

»Hans», hviskade Sven, »jag måste tillbaka!»

Med ett par språng stod Brevig vid hans sida och grep honom som ett skrufstäd om handleden.

»Sven!» nästan hväste han fram med hopbitna tänder, »du skall stöta ner mig, innan du kommer dit. Du *skall* följa mig!»

Det flammade till i Svens ögon. Hans lynne, som icke uppmjukats på »Maria Teresia», höll på att brusa upp. Men norrmannens blick var nästan förtärande i dess skärpa.

»Kan du icke stå vid ord, Sven?»

Torstensson böjde hufvudet för att undgå Brevigs blick. Han var besegrad och smög, med ögonen alljämt åt verandan, ljudlöst bort bredvid kamraten. Snart voro de dolda af skogen.

VI.

Inez hade alldeles återvunnit väldet öfver sig själf, då Mungo med grof öppenhet kom fram för att räcka henne handen.

»Du här, Ned! Har »Maria Teresia» kommit till Rio?»

»Ja — fast det var hin så nära, att hon legat som en spräckt trälåda där nere i sundet. Vi satte på — kaptenen var envis som alltid förstås, den suputen, — men krånglade oss klara, sedan vi fått ångbåt, och så länsade vi in och kommo fram, fem man mindre på besättningslistan.»

»Det skedde då någon olycka?»

»Olycka! Godt, om det hade händt dem någon olycka — nåja, vi hoppas och äro för resten nästan säkra på att två af dem blefvo ordentlig hajmat. De rymde, de satarne, i becksvarta natten, och så fick jag se dem och skrek åt kaptenen och styrmannen att hålla så och så, och så small det — och Gud vet, om inte styrmannen gjorde ett hål i skallen på den ene, en inpiskad kanalje, som jag bra gärna skulle hissat till väders i en rånock. Och helt klart har den andre plumsat efter för att hjälpa upp kräket, och så ha de blifvit på rätt plats båda två — på bottnen. Vi hade snart båt ute efter dem — tre man i båten, andre styrmannen bland dem. *Rymde* alla tre; båten kom igen — och i den låg en mössa med hål i. Det var den där svenskens —»

»Hvems?»

»Svenskens, sa' jag — Torstenssons.»

»Torstenssons!»

»Ja, var det något märkvärdigt?»

Inez sade lugnt:

»Jag blott tyckte *namnet* var så märkvärdigt.»

»Nåja — kaptenen tycktes på det hela taget vara nöjd med att kanaljen strukit med — och *det* hade han förbannadt rätt uti — för han tog sig ett halft fylle på saken, och så skref han ett bref till Europa och skickade mig i land med brefvet och berättade, full som han var, att det skulle rendera honom åtskilligt — fast det var synd om flickstackarn, sa' han.»

»*Hvem?*»

»Flickstackarn — förmodligen någon käresta till kanaljen — Torstensson — — hvad i helvete är det med dej, Inez?»

»Med mig! Ingenting! Har litet hufvudvärk, sedan jag råkade somna en stund i solen i middags — — fortsätt du!»

»På brefvet stod det: 'Mr Park eller Bark', eller något sådant, Sweden, och något namn på en stad, förmodar jag. Inte förstod jag det fullt, men det var väl en rapport om kanaljens lyckliga hamnande på sjöbottnen — — har du inte något flytande att ge mig?»

Han afslutade helt tvärt sin harang och tog upp en gammal börs, hvars innehåll han slog ut på bordet. Där rullade många dollarstycken.

»Ser du, Inez! Förtjänt bra med pengar, hvasa?»

»Ja, jag ser.»

Hon tog halft oafsiktligt ett dollarstycke och såg på det.

»Det är ett märke i myntet», sade hon.

»*Är* det?»

Mungo tog det och fick se ett litet hack i kanten.

»Ja, min själ är det så», sade han mest för sig själf.

Samma märke fanns äfven i en del andra mynt af samma valör.

»Kan det vara *de* dollrarna!» mumlade mulatten tyst »Strunt i hvilket! *Han* lär inte behöfva eller återfordra dem mer.»

Inez gick för att hämta någon förfriskning åt halfbrodern. Underliga, korsande, oroande tankar fyllde hennes hufvud. Namnet »Torstensson», brefvet, »kärestan»! Ja, till *det* ordet kom hon gång på gång tillbaka. Att Sven icke förut yppat sitt verkliga namn var lätt förklarligt. Och i skilsmässans brådska hade han nog glömt att göra det. Men hur hängde allt det öfriga tillsammans? Ett resultat framgick klart af hennes nästan yrande tankegång: Charles eller Torstensson hade fiender hemma, hvilka på något sätt vunnit kaptenen för sin sak. Santa Maria vare lofvad, att han undkommit! Men om hon blott ännu en gång kunde få tala vid honom!

Det var redan natt, då Juanita trädde ut på verandan med ett ljus i handen. Mungo satt där och sof så, som de lämnat honom om kvällen. Månen lyste klart ned öfver palmerna och verandans slingerväxter; skarpt sken låg fläckvis utströdt öfver verandans golf och föll på ena sidan af mulattens ansikte och glänsande tjocka hår.

Juanita lyste på hans drag.

»Du har varit en dålig son, Ned», sade hon tyst, »men — du är dock min son.»

En stund stod hon orörlig och betraktade honom. Därpå sade hon högre:

»Ned!»

Han for upp och stirrade på henne.

»Jaså — ä' det ni, mor!»

»Skall du inte sofva inne? Moskitos svärma ju här ute.»

»Jo kanske.» Mungo steg upp och sträckte på sig.

»Mötte du gentlemännen, som bott här!»

»*Hvem?* Gentlemännen!»

»Ja visst! Har inte Inez talt om, att vi haft främmande? Två resande ungherrar från Europa, som nu skulle till Nordamerika, tror jag, och som bott här ute för feberns skull —»

»Jaså! Nej, Inez nämnde aldrig ett ord. Förbannadt besynnerligt!»

Mungo var nu alldeles vaken.

»Gentila herrar», fortfor Juanita, »se här hvad de lämnat i hyra åt mig!»

»Guld!» ropade Mungo, då han såg Juanitas utsträckta, öppna hand. »Låt se, hur mycket det kan vara!»

Han började räkna. I detsamma släppte han ett mynt och for ett steg tillbaka.

»Hvad står på, Ned?»

»*Hvem* har lämnat det myntet — och detta — — och detta?» Han hade plockat fram ett par andra af samlingen.

»Hvem! Mr Tier eller mr Effingham. Känner du dem kanske?»

»Hur såg han ut — Tier — och Effingham — beskrif dem *noga*, hör ni, mor!»

Högst förundrad följde modern uppmaningen.

»Det *måste* vara den satans pojken!» sade mulatten och vände och vände på de mynt, som han tagit ur samlingen och hvilka alla hade det där märket i kanten. »Jag går till Rio i natt — nu genast!» sade han plötsligt och lämnade mynten åter. »Hälsa Inez! Jag kommer kanske inte igen.»

Han gick.

Juanita stod länge och lyssnade efter hans steg.

»Han har ondt i sinnet», sade hon, »jag känner honom. Men — han är dock min son.»

Med feberaktig hastighet gick Sven Torstensson den stig framåt, hvilken förde genom skogen till Inez' hem. Han hade måst omtala för Brevig, hvart han skulle gå, men äfven gifvit sitt hedersord på att vara tillbaka i god tid om morgonen. Stjärnorna öfver trädens kronor lyste matt, fördunklade som de voro af det praktfulla månskenet. Skuggorna stodo skarpa, som om de varit målade. Palmstammarna glänste, underliga, jättestora blad af kaktus och tropiska buskväxter återkastade månstrålarna; allt var tyst. Väldiga ugglor sväfvade på ljudlösa vingslag fram under kronorna; en och annan vampyr fladdrade förbi lika tyst. Eldflugorna surrade ett ögonblick, då de foro fram, men nattens tystnad tycktes däraf ej taga något afbrott. Sven hörde blott sina egna steg och knakandet af kvistar, som han trampade på.

Han hade ännu ett godt stycke fram.

Plötsligt stannade han och lyssnade. Det hade förefallit honom, som om någon ropat hans namn. Men det var naturligtvis inbillning.

Åter stod han stilla. Han hade tyckt sig förnimma ljud af steg inne i skogen. Men det måste varit ekot af hans egna, återkastadt från någon berghäll.

Än en gång stod han orörlig och lyssnade. Han rådde icke för, att hans hjärta bultade. Det *var* icke eko af hans steg, ty det hördes nu tydligt, att någon närmade sig samma väg, som han skulle gå. Hvem kunde vara ute så sent på denna stig? Han hade nästan glömt att tänka på Mungo, ty Inez hade tagit hvarje hans tanke under aftonens lopp. Nu kom det med ens och med något af isande kyla för honom, att mulatten kanske i denna stund vore på väg till staden. Instinkten bjöd honom att gömma sig, men han kunde icke besluta sig att följa driften. Något af det sinnelag, som så mången gång ingifvit hans mor farhågor, kom i denna stund öfver honom, och då emellertid klok-

heten slutligen segrat och han skulle vika inåt en grupp täta bladväxter, var det för sent.

Ty mörk och hög och med den skarpa skuggan ljudlöst framglidande bredvid sig kom en gestalt där borta bland trädstammarna. Sven såg honom stanna och förstod, att han var upptäckt.

Det var en underlig, nervspännande stund i hans unga lif, dessa få minuter, som nu närmast följde. Med något långsammare steg närmade sig de båda vandrarne hvarandra. Sven hade igenkänt mulatten och kunde vara viss om att dennes loöga icke heller misstagit sig.

Nu hade de steg, som de kanske båda nästan mot sin vilja tagit, fört dem tillsammans på några alnar när. Samtidigt stannade de. Belägenheten var förfärande pinsam. Ingen tycktes vilja gå förbi den andre. Ingen tycktes vilja bryta tystnaden. Blott deras blickar talade.

Slutligen sade mulatten med låg och litet hes stämma, som skulle vara uttryck för lugnt sinne:

»Ni lefver ännu!»

»Ja — som ni ser.»

I Svens ton låg ingenting af vänskapligt närmande. Mungo tycktes äfven riktigt fatta ordens innebörd.

»Ni rymde», sade han och trädde ett par steg närmare.

Sven iakttog, att hans vänstra hand gled uppåt sidan, där knifven satt. För visso gällde det nu. Äfven Sven hade sin sjömansknif på sig, men han ville icke gripa efter den.

»Mungo», sade han allvarsamt, nästan litet darrande af återhållen sinnesrörelse, »vi två känna hvarandra. Bäst, att vi gå hvar sin väg, eller hur?»

»Rätt så», sade Mungo.

Då tog Sven de få steg, som ännu skilde honom från mulatten, och skulle fortsätta vidare förbi denne, men blef

i detsamma gripen om strupen och kastad så häftigt baklänges, att han snafvade och föll. Blixtsnabbt kom han dock upp och hann få fatt i sin fiendes högra handled, just som mulatten likt en tiger rusat på honom. Hade

äfven Sven fått upp sin knif, skulle kanske hans fiende tvekat. Nu slet och ryckte han som en ursinnig för att frigöra sin hand från Torstenssons grepp, och under den vilda kampen, som fördes utan ord, kände den yngre sina

krafter mattas och förstod, att han skulle kunna räddas endast genom ett lika ursinnigt motanfall. Han släppte sitt tag om fiendens handled och sprang ett par steg tillbaka för att få fram sin knif men föll öfver en trädgren och hörde ett rop och en ed och såg Mungo störta fram och kände hans järngrepp om sin strupe — och så gick allt rundt för honom.

»*Nu* skall du väl ändå dö, din för— — b—»

Mungos knif blixtrade i månskenet och stöttes ned mot Torstenssons bröst. Men den blixtrade åter och nu med afbruten udd. Den hade träffat något hårdt. Åter måttade mulatten och samlade ett ögonblick all sin kraft — —

Skogen lyste till af en blixt: en skarp knall brakade fram under de täta hvalfven, och med ett skrik af smärta och raseri tumlade mulatten åt sidan med genomskjuten arm.

»Lefver ni, kamrat!» ropade en stämma helt nära, och en man kom framspringande med en rykande revolver i handen.

Allt hade gått så hastigt, att Sven icke hunnit förlora sansen af Mungos grepp om strupen. I samma ögonblick hans fiende föll, for han därför själf upp på fötter och hann kasta undan Bills arm, då amerikanen skulle gifva Mungo ett andra skott. Kulan flög uppåt träden.

»Nej, Bill! Inte mord!»

»Du lefver då!» nästan skrek Bill i glädje och slog Sven i handen. »Skulle tro, att yankee Bill kan handtera revolver — fast det var då egentligen ämnadt åt den svarta skallen.»

»Mungo», sade nu Sven åt mulatten, som icke vågat stiga upp, »ni kan gå er väg med det minne ni fått. Vi vilja inte ha besväret att fängsla och angifva er. Jag föraktar er dessutom för mycket för att vilja röra vid er.»

Den sårade var icke sen att lyda. Bladet hade så hastigt vändt sig till hans nackdel, och all den naturliga

fegheten och lågheten fingo genast det välde, som vildheten nyss haft öfver hans sinne. Med sin högra arm stödd af den vänstra reste han sig och gick stigen åt Rio utan att säga ett ord, men Bill hann dock uppfatta den blick, mulatten vid förbigåendet bestod honom.

»Nu får jag se upp med honom», sade amerikanen. »Det är inte sagdt, att du är tillreds med revolvern, om jag kommer i samma läge, som du var nyss.»

Sven hade öppnat sin kavaj och väst.

»*Detta* har räddat mig från första stöten», sade han och visade Bill det smycke, som Inez skänkt honom och hvari knifsudden nu satt injagad, »och *du* har räddat mig från den andra. En kyss åt detta», fortfor han och förde smycket till sina läppar, »och ett ärligt handslag åt dig, kamrat!»

Bill var förtjust öfver sitt lyckade skott.

»Förste styrmannen på 'Maria Teresia' skjuter nog bra — hin anamme honom för resten! — men Bill skjuter inte sämre. Och ändå var det här skottet strängt taget en bom, fast en lyckad bom. — Men nu ska' du höra, hur jag kunde komma så lagom fram. Du gnodde som en galning framåt en gata i Rio, och jag fick af en ren händelse se dig, när jag skulle hem till mitt krypin, där jag lyckats undgå både kaptenens och Mungos ögon. Följde efter, men ville inte springa eller ropa, eftersom det ännu fanns folk på gatorna och möjligen någon polis kunde ha fått reda på ditt namn. Så försvann du ur staden och dök in i skogen. *Då* begrep jag, hvad kurs du skulle hålla, ty Brevig hade sagt ett par ord om någon vacker kreolska eller kvadronflicka, och för resten visste jag genom honom, att ni bott här borta i skogen någonstädes. Jag efter förstås. När du kommit väl in bland träden, förlorade jag dig. Då ropade jag ett par gånger, men du hvarken hörde eller såg. Nåja — hinner dig väl någonstädes, tänkte jag. Och så

lade jag i väg med god fart, kom fram och fick se två män i full brottning, men kunde först inte känna igen någon af er. Smög från träd till träd, såg dig falla och såg mulatten flyga på dig, men *hann* inte få skott på honom förrän han höjde näfven andra gången. Trodde förstås, att du då var ihjälstucken. — Där har du historien. Och nu fort till Rio, ty vi måste vara ombord på 'Solide' innan solen hinner — — hvem är *det?*»

Bills utsträckta finger pekade åt stigen, som förde in i skogen. Där kom en kvinnogestalt, mera springande än gående. Hon var snart framme. Flämtande efter den häftiga rörelsen frågade hon, innan någon hunnit hälsa:

»Hvem sköt?»

»Miss Inez!» ropade Sven och tog ett par steg emot henne.

»Ah!» sade Bill, »den sköna kvadronflickan! Unga miss, *jag* sköt. Hörde ni skottet då?»

»Ja — säg hur det hänger ihop. Har ni mött Ned?»

»Ned — nej.»

»Mungo då?»

»Ja minsann ha vi så.» Och Bill berättade hela förloppet.

Hon var alldeles blek, där hon stod klart belyst af månen, när hon frågade:

»Ville *Ned* mörda *dig* — er, mr Tier?»

»Tier!» sade Bill, »hvem är Tier?»

»Mr — — Torstensson kanske», rättade hon, icke utan en viss skärpa i tonen.

Torstensson! Så det svenska namnet klingade med hennes brytning!

Sven såg ned mot marken. Han förstod, att Mungo uppgifvit hans rätta namn. Hvarför hade han icke själf gjort det? Brevig hade fått hans löfte att tiga därmed.

»Får jag tala ett ord afsides med er?» sade nu Inez.

Sven följde henne några steg bort. Hennes röst darrade, då hon frågade honom:

»Hvarför sade ni icke ert rätta namn?»

»Jag hade lofvat min kamrat att tiga.»

»Ni borde ha sagt det åt mig. Jag har hört det namnet en gång förr — för många år sedan, då jag var litet barn. Jag trodde jag hade glömt det, men nu dök minnet åter upp. Min far —»

Hon tvärtystnade. Sven visste, att han icke fick vidröra det ämnet, och teg.

»Hur hänger det ihop med de där guldmynten?» slog hon plötsligt in på nytt ämne. »Jag fick se dem hemma, och min mor sade, att Ned blifvit alldeles utom sig, då hon visade honom dem.»

»Mungo eller Ned *stal* en natt pengar från mig, då han trodde, att jag sof.»

»*Stal!*» sade hon efter med hård ton.

»Ja!»

»*Stal!*» upprepade hon än en gång. »Ned — tjuf! Och nära att blifva mördare — — och — — *din* mördare!»

Hon gömde sitt ansikte i händerna och sjönk ned mot en palmstam. Nu var det för sent för Sven att skona henne från denna vetskap. Hon hade dessutom själf begärt sanningen. Efter några ögonblick såg hon åter upp.

»Mr Tier — nej! Torstensson, Ned sade något om ett bref, som kaptenen på 'Maria Teresia' hade skrifvit till Europa och Sverige och någon mr Park eller Bark —»

»Hvad för slag!» skrek Sven nästan vildt.

Hon tycktes icke märka hans häftighet.

»Och så sade Ned, att kaptenen sagt, att det var synd om — — om flickan eller — — kärestan — — — hvad — hvad menade — — han?»

Hennes ansikte försvann åter i händerna.

Hvad menade han? — Sven! Om jorden i detta ögonblick gapat för dig, hade du måhända hoppat ned däri för att undgå den brännande blick, hvaraf du kände dig förtäras. Och dock höll hon ju ännu sina fingrar hårdt pressade för ögonen! Hvad menade han? Du hör de enkla orden, Sven, och de ljuda åter och åter som en dundrande anklagelse mot dig. Men kaptenen — och Bark — hvad hade *de* nu med hvarandra att skaffa — och Signe — Signe var inblandad i detta — Signe, som du glömt hundrade gånger under dessa dagar — Signe, som du aldrig *kunde* glömma — —

En hviskning blott:

»Hvad menade han — säg!»

Men den hviskningen skar genom hans hjärta skarpare än Mungos knif skulle hafva gjort, om icke smycket, som han fått af *henne* där — —

Det brusade genom hans hjärna och hjärta. Tankar och känslor, pinsamma till tortyr, jagade hvarandra. Han kunde ingenting säga, ty hela hans bättre jag stod som en ljungande domare emot honom. Han bäfvade att möta en enda blick ur dessa ögon, som han så nyss icke kunnat se sig mätt på — —

Han teg. Och han såg bort.

Hon reste sig nu och gick fram mot honom.

»Vi skola skiljas nu», sade hon med fast stämma, »men jag vill fråga er, om ni vill göra mig en sista tjänst. Vill ni?»

Utan att se på henne svarade han tyst: »Ja!»

»Vill ni gifva mig smycket åter? Det har gjort sin tjänst — och det skall påminna mig om — er räddare.»

Hon vände bort hufvudet, då hon räckte fram sin hand för att återfå gåfvan. Ett ögonblick besinnade sig Sven. Därpå lösgjorde han smycket och gaf henne det.

»*Jag* behöfver det icke — för att ihågkomma *er!*» sade han, icke utan bitterhet.

Hon svarade intet men tog smycket och gick därpå bort till Bill, som, utan att förstå något af allt detta, stod tåligt väntande.

»Här min hand», sade hon och såg honom lugnt i ögonen, medan han knappt visste, hvart han skulle se, »jag skall aldrig glömma ert skott. En redlig flickas beundran skall alltid följa er.»

»Nej — nej — nej, miss! Det är för mycket — för mycket, så sant jag är en fattig sate, som händelsevis kan handtera en sexpipig, jag måste kyssa er hand, ty en sådan stund får jag aldrig mer» — en kyss small på den fina handen — »mer» — en till — »i lifvet» — ännu en. — — —

Skogen slöt sig om den veka, fulländade gestalten, då hon med sänkt hufvud lämnat dem. Svens blickar voro som fastnaglade vid det träd, där han sett henne försvinna. Han hörde icke kamratens kallande, han såg ingenting, han kunde ingenting tänka, han blott hörde för sitt inre öra dessa skärande ord: »Hvad menade han?»

»Nej, kom nu!» ropade Bill för femte gången och nu på fullt allvar; »ni ä' ju alldeles bortkollrad — se så, se så! Blif inte het! Jaja — en sådan flicka får jag aldrig mer se i världen. Bäst att komma till sjös nu så fort som möjligt!»

De gingo tysta vid hvarandras sida åt Rio.

Då Sven samma dag efterhörde på postkontoret, fann han där emot sig ett bref med svensk poststämpel. Det var också Signes stil. Med darrande händer öppnade han det. En liten pressad blomma föll ned från papperet. Märken efter en och annan tår syntes. Brefvets innehåll andades den djupaste saknad, men, fastän författarinnan tydligen bemödat sig att icke skrifva något »sorgligt», kunde

han dock mellan raderna läsa, att något särskildt plågade henne. »Rådmannens» son nämndes icke vid namn en enda gång, men Sven förstod, att han åsyftades i mången mening. I slutet af brefvet kom en underrättelse, som Sven icke kunnat vänta:

»— Hvem kunde tro det om farbror Bark! Han har blifvit anklagad för förfalskning och har rest, ingen vet hvart. Det har naturligtvis väckt en pinsam bestörtning, och det icke minst ledsamma är, att det var pappa, som skulle komma att upptäcka det. Kan du förklara en sak för mig? När fartyget, som du for med, ännu låg här, hade farbror Bark rysligt mycket att tala med kaptenen om, fast han bestämdt kände honom bra litet eller kanske inte alls förut. Pappa påstår, att han dagligen hade kaptenen hemma hos sig. Själf har farbror Bark sagt, att han på allt sätt sökte rekommendera dig hos kaptenen, så att du skulle få det bra ombord — och det har du väl också haft, ty om jag finge höra annat, skulle det döda mig, tror jag —»

»Ja, han har nog rekommenderat mig till det bästa!» hväste Sven mellan tänderna. »Ack, din eländige, slipade gamle skälm! Jag trodde dig aldrig mer än jämt, icke ens den där kvällen, då du var så ifrig att få mig till sjös och erbjöd mig pengar. Nu begriper jag, hvad du bar i sinnet. Och nu begriper jag också till en del, hvarför skepparn handterade mig så vänligt. Du ville ha min Signe eller rättare hennes fars pengar i dina fördömda klor — och därför skulle jag skaffas undan, helst riktigt ordentligt. Och nu har du rymt för förfalskning! Jojo, du behöfde nog pengar. Världen är stor, gamle räf, men så underligt har händt förr, som att en brottsling kan upphinnas af straffet. Kanske träffas vi än en gång.»

Sven medhann några rader till svar. Därefter måste han skynda att få sin lilla utrustning ombord på det nya fartyget. Vid hamnen fick han af en tulltjänsteman veta,

att »Maria Teresia» snart skulle segla till någon mexikansk hamn men att skepparn haft svårt att få besättningen fulltalig, enär det var allmänt kändt, att nästan allt manskapet rymt strax före fartygets ankomst till Rio. Sven teg med hvad han visste om den saken.

VII.

Briggen »Solide» låg med hela sin dräkt af hvita, svällande segel utbredd för en frisk, ljum passad, som förde fartyget med hastig fart förbi Små Antillerna mot Cuba. Det var kväll. Solen hade sjunkit, och det bländande, praktfulla färgspel, som vid solnedgången bebådat en vacker natt, hade slocknat, kvarlämnande endast några skära strimmor i nordväst. Skymningen hade varat blott några minuter, och mellan fjäderfina, lätta moln framglimmade redan stjärnorna. Med en glans, som för hvarje minut blef klarare, starkare, blänkte och darrade de i det underbart genomskinliga, blå vattnet och strödde däröfver ett glitter, som tillsammans med skenet från myriader små fosforescerande infusorier gjorde, att briggen gled fram öfver en ändlös väfnad af guld och mörkblått. Från bogen stod å ömse sidor ett rikt pärlregn; utefter långsidan gnistrade och blänkte det, och hela kölvattnet var en oändlig strimma af ljus. Snart höjde sig månen. Han hade gått in i tredje kvarteret, men genom den utomordentligt genomskinliga atmosfären kunde man klart se planetens mörka del. Hade hafvet förut glittrat, blef det nu förvandladt till en verklig flod af ljus, genom hvilket fartyget bröt sin strålande väg.

På backen sutto ett par män. En tredje stod vid relingen och såg ned i hafvet. Små stim af flygfiskar foro

då och då genom luften som silfverpilar. Deras färd tycktes blott vara en lek, men det alltid följande plaskandet af någon klumpig delfin visade, att den hade djupare mening. Han, som stod vid relingen, gjorde emellanåt ett ryck i en lina, som hängde ned i vattnet.

»Han vill inte hugga, tror jag», sade en af männen, som sutto på backen.

»Nej, men jag ser fenorna alldeles öfver där kroken måste vara», svarade Sven.

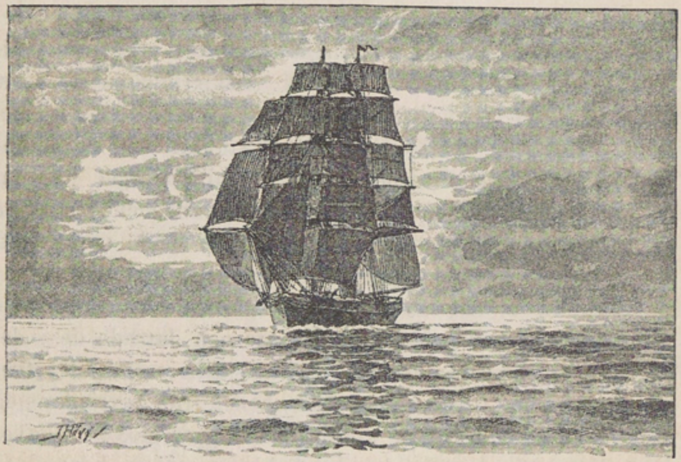

»Du får ingen haj med denna farten», menade Bill, den andre af de två på backen.

»Man får lof att hitta på något att roa sig med —»

»Så går det lättare att glömma sista flamman», ifyllde Brevig litet hånfullt.

Det var icke första gången efter afresan från Rio, som Sven fått sådana små nålstyng af kamraten. Han var också genast klar:

»Jag tror, afundsjukan sitter i dig ännu!»

»Man kan bli afundsjuk för mindre än ett kast af de ögonen», inföll amerikanen. »Jag var en fåne, som inte kysste den lilla tassen fler gånger, när hon räckte mig den. Och nu får jag aldrig se henne mer — kanske.»

»Ohoj, Bill! Ligger du på den bogen!» utbrast Brevig. »Då skulle du se en annan liten flicka, som jag känner.»

»Känner!» högg Sven fast. »Hur mycket känner du henne?»

»Hvilken henne menar du?»

Sven kastade om hufvudet och såg åt sin hajkrok. Han hade förlupit sig. Och det var helt naturligt, ty hans tankar hade hela aftonen varit hos Signe. I sista minuten hade han från Rio afsändt en liten breflapp, däri han sökt med några få rader gifva henne en föreställning om sitt nuvarande läge, med förbigående af allt passeradt. En ingifvelse kom honom att i slutet af brefvet tillfoga: »Tro ingenting, som du möjligen får höra från annat håll!» Adress kunde han icke uppgifva, förrän han kommit till Havanna.

Styrmannen gick fram och tillbaka akter ut. Han var en liten fåordig man, yankee till börden och god sjöman. Hvarje gång han kom till styrbords reling, stannade han en stund och tittade noga åt en viss punkt af horisonten. Flygfiskar, springare och bonitos genomskuro luften framför honom, glänsande skum rullade bort under hans ögon, hajens skarpa ryggfenor stucko upp i fartygets kölvatten — men han hade icke öga för något af detta.

Kaptenen visade sig också på däck. Han hade varit uppe tio gånger under loppet af en timme. Nu kom han med kikare.

»Barometern faller som ett lod», sade han.

Och så tittade de hvar sin stund i kikarn.

»Jag tycker, han har flyttat sig något där borta.»

»Vi kunna så godt först som sist purra ut folket.»

Befallningen gafs åt Sven, som försvann inne i skansen.

Åter igen använde de kikarn.

»Han kommer!» ropade styrmannen häftigt.

Kaptenen tog en ny titt.

»Ja, min själ gör han så! Fort in med ledseglen och klyfvarn!» I nästa sekund voro Brevig och Bill till väders. När de hunnit ett stycke upp i vanten, kände och hörde de ett susande i luften, och det föreföll dem, som om en jätteskugga hastigt nalkades fjärran ifrån och på sin väg utsläckte hafvets glittrande ljusmassor.

Folket i skansen hade ännu icke hunnit få på sig kläderna, då de båda männen till väders voro ute på förmärsrån, sysselsatta med att taga in ledsegelsspirorna. De medhunno detta och voro på väg ned för stångvanten till fockrån. Sven hade kommit ut och fått befallning att bärga klyfvarn. Styrmannen hjälpte honom vid fallet, hvarpå han, ridande på bogsprötet, klättrade utåt klyfvarbommen för att beslå seglet. Han hade hunnit ut till bommen, då plötsligt hela briggen tycktes taga ett skutt framåt, drifven af någon väldig kraft. I detsamma hördes ett nästan döfvande piskande och hvinande i tacklingen; en by eller kanske en orkan var öfver dem. Sven hörde styrmannen skrika, att han skulle slita ned klyfvarn, och han steg därför upp på bommen, fasthållande sig i staget med ena benet och försökte med båda händer fånga åt sig den piskande, styfva segelduken. Vid en blick nedåt såg han, huru briggen med ursinnig fart jagade fram öfver hvitt skum och mörk sjö. Som genom ett trollslag hade himmeln öfverdragits med moln, och månens nyss så klara skifva flög blek och knappast synlig hastigt undan bakom skymassorna.

Vildare högg orkanen i. Sven förlorade sitt tag; seglet kilade med ett skärande ljud upp ett stycke långs

med lejdaren. Det var ett godt, nytt segel, som kunde stå i hundra väder, skulle man tycka; men plötsligt hördes en knall som af ett kanonskott samtidigt med brakandet af något rundhult. Klyfvarn hade sprungit ur sina lik och flugit i väg som en pappersdrake och med detsamma bräckt klyfvarbommen. Staget, som stöttade förtoppen, förlorade härigenom sitt nedre fäste, och nästa ögonblick var toppen också bräckt. Fem eller sex man kommo nu utspringande ur skansen och skyndade det fortaste de kunde till väders. En af dem kastade en blick för ut, sprang ett par steg ditåt, stannade, rusade akter ut, slet loss en räddningsboj och skrek genom stormen: »En man öfver bord!»

Det var Sven. När klyfvarn flög sin kos och bommen med detsamma bräcktes, drog tyngden af den unge sjömannens kropp ned densamma. Briggens våldsamma fart gjorde, att bommen genast körde ned i vattnet och Sven förlorade det tag, som han instinktmässigt gripit i en afsliten ände. Då han kommit i vattnet, kände han genast en stöt af briggens bog och trodde, att han nu var på väg att pressas under fartyget, men han hade dock besinning nog att tänka på hajlinan, som han själf under aftonen kastat ut. Den befann sig på samma sida om fartyget. En sekund skulle afgöra hans öde. Han skulle få tag i linan eller också *icke* få den. Blixtsnabbt, men med en otrolig klarhet och skärpa, rusade bilder ur hans förflutna lif förbi hans själs öga — hans hem — styrmannen på »Maria Teresia» — Signe — Inez — små obetydliga detaljer och biomständigheter — sekunden var slut — hans af sinnesskakningen otroligt skärpta blick uppfattade en mörk linie tätt öfver hans hufvud, han grep därefter, han hade fått tag i hajlinan och slets med i fartygets ursinniga fart genom den våldsamma sjön, som vräkte sig efter och öfver honom och hotade att snart alldeles bedöfva honom. En hemsk tanke isade för ett ögonblick hans blod — hajarna!

Han hängde ju själf som ett lockbete vid sin egen lina. Nästa ögonblick insåg han, att ingen haj skulle i sådan fart kunna blifva farlig. Det gällde därför blott att hålla i som ett skrufstäd. Den utkastade räddningsbojen hade han icke ens sett. Den var redan hundratals famnar akter ut. Det blef Svens räddning, att klyfvarbommen med vidhängande tågvirke släpade i vattnet och dymedelst minskade farten. Han skulle eljest varit ur stånd att fasthålla sitt tag vid hajlinan.

Brevig hade hört ropet, men han låg på magen uppe på den svängande, gungande fockrån och hade all möda att hålla sig kvar i perten, medan hans armar arbetade för att fånga buken af det piskande seglet. En ögonblicklig ingifvelse, att nappa en ände och kasta sig i sjön efter kamraten, förkastades lika hastigt, ty han insåg, att den var vanvettig. Han kunde intet annat göra än kasta ängsliga blickar nedåt djupet, som vid fartygets våldsamma rörelser gång på gång tycktes stiga uppåt, liksom för att gapa efter flera offer.

Folket på stormastens rår arbetade med öfvermänskliga krafter. Slutligen hade man det mesta af seglen bärgadt. Nu först hörde en af matroserna vid roret ett svagt rop akter ifrån. Man hade nästan redan hunnit glömma Sven. På kammen af en väldig, rullande sjö syntes något mörkt. Ropet förnyades. Han lefde alltså och hade följt med fartyget. En lejdare eller repstege firades nu ned akter ut. Brevig klättrade ned, sedan han först halat åt sig hajlinan. Med största varsamhet kortade han in på linan, ty det kunde hända, att Svens krafter redan voro uttömda. Gissningen visade sig vara sann. Maktlös och nästan utan medvetande genom de ständiga öfverspolningarna, kom jungmannen inom synhåll, tack vare hans egen klokhet att ha slagit en bukt af linan rundt om under armarna. Brevig drog honom upp ur vattnet och klättrade upp med sin

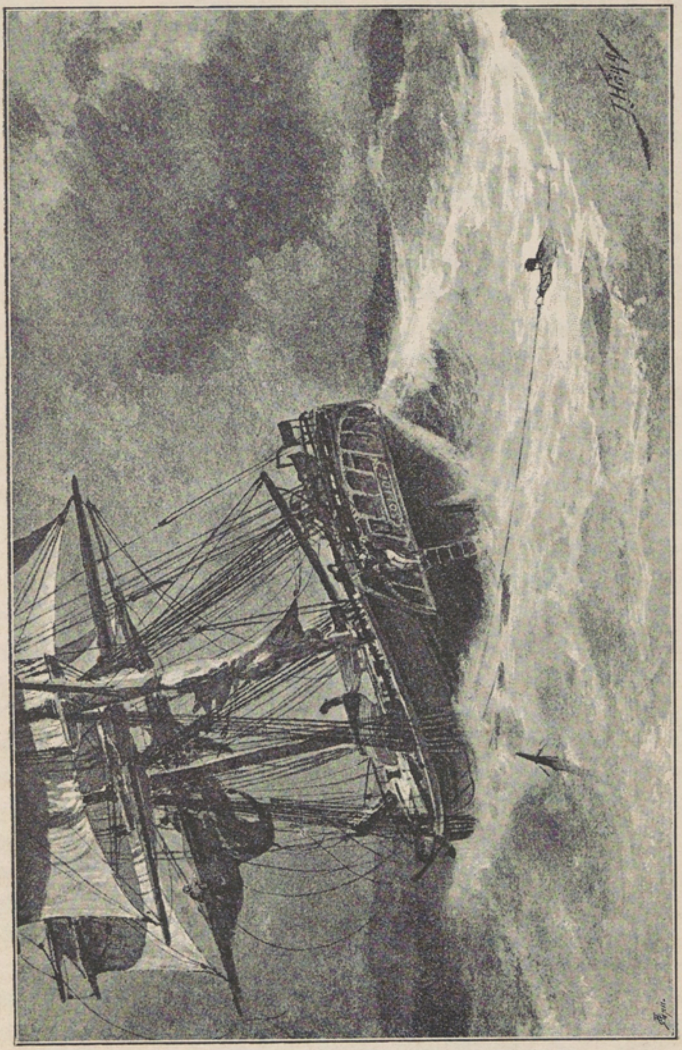

»*Hårdt bidevind.*» 6

börda. Sven skulle antagligen icke kunnat hålla ut många minuter till.

Ett glas brännvin satte lif i hans blod, och han hämtade sig snart.

»Solide» länsade nu för undre förmärsseglet med en fart, som kaptenen uppskattade till nio eller tio knop. Man var i lä om Cuba; orkanen hade dragit sig mera sydost ifrån. Men huru nära man kommit Floridahalfön, visste kaptenen icke. Emellertid fanns det godt rum att länsa, och om icke oturen vore alltför stor, skulle man väl kunna bärga sig in i någon af de många större eller mindre hamnarna på Mexikanska vikens norra kant.

I denna stund varskoddes akter ut en seglare, länsande alldeles i Solides kölvatten. Mörkret hindrade folket att se, hvad slags fartyg det var. Han sökte tydligen också hamn och tycktes liksom briggen hafva lidit af stormen.

Besättningen var samlad vid stormasten. Det farliga i belägenheten hade åstadkommit ett plötsligt närmande mellan folket och dess befäl. Man rådgjorde om hvad som vore att göra, i händelse orkanen skulle tilltaga. Samtalet måste föras genom kraftigaste ropande, ty genom briggens master och tågvirke spelade ett tjutande och dånande, som var bedöfvande. Sjön hade nu hunnit resa sig till hela massor af skummande hvitt, som snikna och skadelystna sökte nå briggen. En ovarsam eller slarfvig rörelse med rodret skulle vara tillräcklig att få fartyget tvärs för sjön och därmed kanske tacklingen förlorad. Men den gamle holländaren, som stod vid ratten med buss i munnen och en man till hjälp, var tydligen situationen vuxen. Och så länge det fanns rum att länsa, var spelet icke förloradt.

Natten var redan mörk, och det tycktes, som den skulle blifva än mörkare. Molnmassorna, som hittills jagat hvarandra, tycktes stanna i sin färd; det var synvilla, ty de endast klumpade ihop sig tätare. Den första

byn kom snart med ett dån liknande åskans. Briggen lade ner ena sidan något, och man hade endast holländarens påpasslighet att tacka för att hon icke den gången fick taga någon större gir. I detta ögonblick kom timmermannen upp från en lucka för ut, klättrade från den ena punkten på däck till den andra akter ut och nådde slutligen kaptenen. Han skrek något i dennes öra. Kaptenen nickade men ändrade icke min. Han kallade folket närmare sig och tillsade dem, att det nu vore tid på att taga ett tag i pumparna. Därpå gick han litet afsides med förste styrmannen. Folket stod och tittade efter dem. Skutan var förstås läck, men timmermannen trodde nog, att man skulle kunna hålla henne uppe med pumparna.

Vattnet forsade snart öfver däck ut genom spygatten, ty folket arbetade af alla krafter vid pumparna. Lika gärna kunde de stuckit pumpstockarna i hafvet. Läckan var af sådana dimensioner, att briggen på ett par timmar runnit full upp till däcket. Som lasten var trä, behöfde man ännu icke uppgifva hoppet. Största faran låg nu i den mångdubbelt förstorade svårigheten att manövrera fartyget.

Så gick natten under fortsatt länsning. Man hade hoppats, att orkanen skulle bedarra en smula fram mot morgonen. Men de korta stunder, under hvilka detta hopp syntes slå in, voro blott pauser, som stormen tog liksom för att samla större krafter. Allt hängde nu på att genom någon lycklig tillfällighet finna hamn.

En man var skickad till väders på utkik. Han hade behöft fem gånger den vanliga tiden för att komma upp och hade flera gånger varit nära att gå öfver bord. Gryningen visade sig i nordost. Ingen solstråle kunde man vänta, men en ljusgrå strimma tycktes sväfva öfver den vildt vräkande sjön. Strimman tänjde ut sig; hon följde horisonten, hon kunde skönjas äfven för ut. Besynnerlig gryning, tänkte folket där nere.

Då såg man utkiken luta sig ned från märsen, föra handen till munnen och skrika någonting. Ingen kunde höra ropet. Han upprepade det ett par gånger.

»Land!» repeterade en af folket där nere.

»Det ä' lögn!» röt kaptenen och var med ett par språng uppe i storvantets nedersta veflingar. Det var nästan omöjligt att få kikarn stilla för ett par sekunder. Det lyckades dock en gång.

»Nå, kapten?» ropade en kör af röster från däck mot honom. Han klättrade ned, trefvade sig fram utefter relingen till klungan där vid stormasten och svarade med en enda bister nick. Det *var* land! Men *hvilket* land?

»Vi måste försöka hålla henne uppe, tills det åtminstone blir dagsljus», sade kaptenen. »Lasten bär henne — det ä' ingen fara för lifvet.»

Ett litet stycke af briggseglet sattes nu på försök. Med tillhjälp af detta samt undre förmärsseglet hoppades man kunna fördröja ilandseglingen, så att ovädret skulle hinna något lägga sig. Försök gjordes med anlofning. »Solide» var ett utmärkt fartyg. I annat fall skulle hon skurit ned sig under en så våldsam pressning. Nu stod hon sig, satte djärft sin näsa upp i vinden och började vräka sjöarna i riktiga massor från bogen. Men det visade sig snart, att hela seglatsen blott blef en säker om ock långsammare drift ned mot kusten. Kunde man emellertid behålla seglen, skulle dock alltid tid vinnas. Som briggen var full med vatten ända upp till däcksbalkarna, voro rörelserna tunga och klumpiga; och det fordrades holländarens hela sällsynta vana och säkerhet att behålla öfvertaget i kampen mot vind och sjö.

Kaptenen beslöt sig för att falla rund och pröfva henne på andra bogen. Folket stod klart vid brassar och skot, briggen föll af, tog vildare fart, skar sig upp på andra bogen, lade ner lä reling och tycktes icke vilja resa sig

mer. Lasten i rummet hade tydligen ändrat läge. Slutligen lyfte »Solide» åter sin stortopp, men i detsamma kom en stöt af orkanen och tog med en bedöfvande knall undre märsseglet med sig; briggseglet körde upp fartyget i vinden, innan rorgängarn hann mota rörelsen, den hårdt frestade tacklingen tålde icke mera våld — och så gick stortoppen vid esselhufvudet. Ett par man måste upp med yxor för att befria fartyget från de intrasslade rundhulten och ändarna; briggseglet halades ögonblickligen in, en liten lapp af stagfocken blef med otrolig svårighet satt — och nu bar det i väg för vind och sjö rätt ned mot land. Dagern hade hastigt tilltagit, och man kunde långt borta se de snöhvita, högt i luften stigande brotten af sjön mot grund och skär.

Som det tycktes alldeles omgifven af dessa brott, såg man en tremastare länsande för stormärsseglet. Det var utan tvifvel samma fartyg, som dagen förut följt i deras kölvatten och sedan under natten hunnit om dem för att nu i sin ordning gå före under färden in mot klipporna.

Kaptenen hade samlat folket omkring sig.

»Jag vet inte, hvar vi stå», sade han, »mer än att landet för ut måste tillhöra nordamerikanska kusten. Ännu är icke allt förloradt. Det *kan* hända, att vi kunna trassla oss in genom skären efter den där tremastaren och komma i lä någonstädes. Men det kan också hända, att vi rida upp på stenbråten och förlora skutan. Från det ögonblick vi hugga, är hvar man sin egen herre, ty »Solide» kommer nog inte att hålla ihop många minuter i denna sjön. Men *till* dess för jag befälet — kom ihåg det! (Hans ögon blänkte till en smula.) Bäst i alla händelser att hålla ihop och hjälpa hvarandra. — Klara lifräddningsbåten!»

Båten i fråga var en farkost af yppersta beskaffenhet, försedd med täta skott, stark och sjöduglig. Det var icke vanligt, att handelsfartyg ägde dylika.

Ju mera »Solide» närmade sig skären, därifrån nu ett verkligt bedöfvande dån framträngde genom hvinandet i masterna, tycktes kaptenen och förste styrmannen skärpa sin uppmärksamhet mot särskildt *en* punkt af land.

»Finns här en lätt pojke, som har goda ögon och som tycker om att kila till väders?» frågade kaptenen skämtsamt.

Innan Brevig hann fram, hade Sven ropat: »Här finns *en*!» Kaptenen tog honom i armen.

»Kan du skaffa mig besked, om den där smala remsan där mellan den lodräta och den låga klippan är en vik eller ett sund? Det *kan* hända, att man från märsen kan se öfver åt andra sidan.»

»Jag skall försöka», svarade Sven och for i väg till vanten. Uppkommen i märsen, gaf han med en hufvudskakning för de nedanför i spänning väntande till känna, att han *icke* kunde lämna dem besked. Men det fanns ännu en möjlighet, fastän af svåraste art. Förstången stod ännu kvar, ehuru nästan renskalad från alla ändar. Några stumpar af stångvanten piskade och slängde ännu. Sven passade på och fick tag i en af dem i deras jakt fram och tillbaka förbi stången. Nu slog han benen kring stången och halade sig sedan i armarna fot för fot uppför. Det var en manöver, värdig en gymnast under lugna förhållanden och med en lodrät, stillastående stång. Men på ett länsande, vattenfylldt fartyg, som, framjagadt af en orkan, gjorde de våldsammaste krängningar och med sina master beskref största möjliga bågar i luften, var det ett vågstycke af allvarsammaste slag. Och dessa härdade sjömän, som nerifrån däck följde Sven med blickarna och som voro män, vanda vid att se döden i ögonen, darrade för utgången af hans företag. Ett enda falskt grepp med benen skulle vara tillräckligt att beröfva honom stödet af stången. Han skulle svängas ut i luften, kastas åter mot

stången och slutligen uttröttad tvingas att släppa sitt tag — och sedan kunde icke människohand rädda honom.

Men Sven höll säkert fast med händer och knäveck. Hans sinne hade törstat efter något tillfälle, därvid han kunde utmärka sig. Det gällde nu att våga mer än andra. Han nådde den ännu kvarsittande salningen, i hvilken han kraflade sig upp. En enda blick bortåt land var nog för honom. Men han betraktade med yttersta uppmärksamhet klipporna, som med förfärande hastighet närmade sig, innan han vågade gifva den ängsligt efterlängtade nick med hufvudet, hvilken betydde, att man kunde hålla kurs som hittills. Och så firade han sig ned, sprang akter ut och ropade:

»Rent vatten på andra sidan. Sundet klart från brott. Tremastaren syntes på andra sidan!» »Bra!» ljöd det emot honom från befäl och kamrater, och han såg något af oförställd beundran i Brevigs blick.

»Nå, då försöka vi», sade kaptenen; »ha vi lyckan med oss, gå vi klara för stenbrott och grund. I värsta fall rida vi upp på någon stenknatte, men böra väl då alltid kunna bärga lifvet i båten».

Nu yttrades icke ett ord inom den hopträngda lilla flocken där på däck. Män i ett sådant läge äro icke i behof att prata. Om några minuter skulle »Solides» öde vara afgjordt. Det dånade och brusade och tjöt öfver och omkring dem; briggen tog verkliga skutt framåt genom vattnet. De sågo bländhvita brott styrbord och babord, från hvilka det sönderslitna, högt uppslungade skummet yrde åstad genom luften som hela skurar. Briggen låg nere nästan till rösten, men kunde ännu, tack vare sin utmärkta konstruktion, hålla sig uppe. Med en fart, som tycktes om möjligt stegras, ju närmare hon kom land, jagade hon framåt, mera lik ett vrak än ett ännu flytande fartyg; man kunde se, huru klippornas nedre partier vid sjöns tillbakarullning

blottades och glänste efter de oupphörliga sköljningarna; det yrde och skummade och rök af endast hvitt och klar ljus smaragd; ingen skulle hört, om hans granne ropat. Holländaren stod med hårdt sammanpressade läppar och blicken såsom fastnaglad vid det trettio eller fyrtio alnar trånga passet mellan klipporna; ett feltag på några tum vid ratten skulle varit skutans och deras eget fördärf. Man stod i den mest uppjagade nervösa spänning, hvarje sekund väntande att få känna en stöt. Intet öga togs från den punkt, mot hvilken fartyget rusade; ingen ändrade ställning, ingen hviskade ens ett ord. Klipporna nåddes. Sjön klämdes här tillsammans och rullade in genom gattet i väldiga massor. »Solide» kom, ridande på en klar, fräsande kam af fradga, hennes bogspröt flög inåt mellan klipporna, man kunde se en skymt af ett lugnare, vidsträckt vatten där innanför, man andades åter, någon skulle just säga eller skrika fram ett ord, då — dunk! dunk! — »Solide» hade huggit mot ett grund; det följde en ny ännu kraftigare stöt, som kastade omkull de flesta på däck — ännu en, och så stod hon fast och sjön vräkte in öfver relingen akter ut och hotade att spola hvarenda man och allt löst öfver bord, samtidigt med att förstången bräcktes i sitt fäste vid esselhufvudet och gick för öfver i sjön.

»Räddningsbåten!» ropade en af besättningen.

Ropet upptogs af de andra, och några man sprungo till båten för att omedelbart fira den i sjön. Men däraf blef ingenting. Kaptenen stod redan hindrande i deras väg.

»Stopp, karlar! Öfver *er* befaller jag icke längre, men öfver båten befalla vi alla tillsammans. Att sätta den i sjön nu blir detsamma som ett nytt skeppsbrott. Låt oss vänta litet. »Solide» håller ännu hop några timmar, tänker jag, ty lasten binder henne och vi äro ännu icke i lifsfara. Vi ha inte annat att göra än att försöka skaffa oss något att äta.»

Detta lugnade folket. Men det var lättare sagdt än gjordt att skaffa fram några lifsmedel. I och med det att rummet fyllts af vatten, hade lasten flutit upp mot däcksbalkarna, där den hölls i bänd, så att det var otänkbart att komma ned genom luckorna. Litet te hade emellertid kaptenen i ruffen, som stod på däck akterut. Skorpor och en butelj konjak funnos i ett skåp. Efter många svårigheter lyckades det kocken att få eld. Den varma drycken lifvade upp sinnena.

Förmiddagen förflöt under väntan på att stormen skulle aftaga samt under försök att komma åt provianten under däck. Det enda, man kunde få fram, var Bills sjömanskista, som af någon anledning stått framdragen ur skansen. Men i kistan fanns intet ätbart. Bill tog sin revolver, stack den i byxremmen och stoppade patronerna i fickan.

»Kan bli bra i land, om jag nånsin kommer dit», menade han.

Fram på eftermiddagen aftog stormen något, ehuru sjön alltjämt gick lika väldsam. Folket fordrade nu bestämdt att få försöka med båten. Hungersnöden väntade dem ombord. Häremot var nu intet att invända. Båten var af en utmärkt konstruktion, rymlig nog att bära alla på en gång. Men nu trädde åter kaptenen fram.

»Båten står till det allmännas tjänst», sade han, »men jag stannar kvar på »Solide». Här finns det någon möjlighet att lefva ett par dagar åtminstone. Stormen måste ge med sig förr eller senare, och jag har dessutom trä nog att flyta i land. Kanske kan jag signalera och få hjälp af någon seglare. Alltså — ett tack till hvar man, för det han skött sig som en karl! Träffas vi än en gång, få vi kanske åter följas åt till sjös.»

Styrmannen sökte öfvertala honom att afstå från sin föresats men utan resultat. Man visste också, att han var en man, som icke gärna tog sitt ord tillbaka.

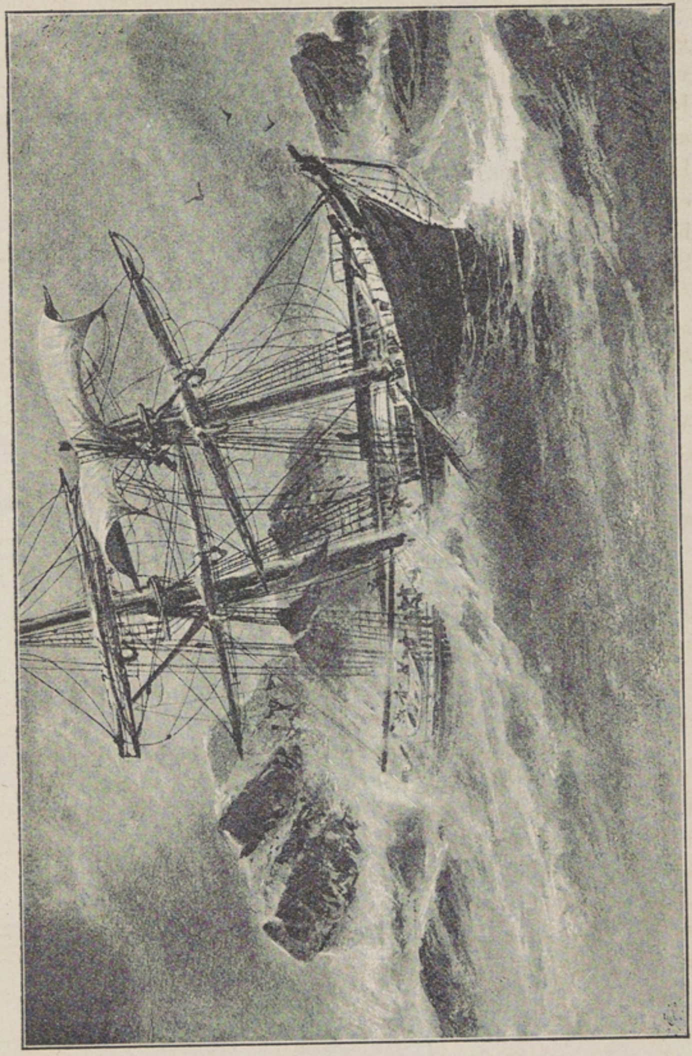

Det blef en särskildt liten gruppering inom flocken. Sven och Brevig hade något att sinsemellan samtala om. Resultatet blef, att Sven gick bort till kaptenen och sade:

»Norrmannen och jag ämna stanna ombord!»

Skepparn såg honom skarpt i ögonen.

»Ä' det allvar?»

»Ja, kapten!»

»Jag trodde det om er», sade han lugnt och såg åter ut åt sjön.

I detsamma kom en annan man af besättningen. Det var Bill.

»Ä' det så, att svensken och norrmannen tycka, att det ä' trefligt ombord, så kan jag också trifvas här», sade han.

Skepparn kastade en hastig och pröfvande blick på mannen.

»Du också — *det* trodde jag inte!»

Båten försågs nu, så godt omständigheterna medgåfvo, och sattes därpå ut. Af sjögången fördes den så snabbt undan, att de kvarvarande icke hunno mer än blott ropa farväl till kamraterna, som svängde sina mössor. Under tystnad följde man nu båtens rörelser. Sekundvis försvann den bakom sjöarna men dök alltid åter upp. Plötsligt sågo de den stanna. Den hade ridit upp på något grund. Sjön rullade emellertid efter, en hög kam vräkte sig upp mot stället, man fruktade det värsta där på däck — men nästa ögonblick syntes båten åter, nu längre bort och å nyo flytande. Mössorna svängde åter i luften. Sjön, som kört upp den på grundet, hade också lösgjort den därifrån. Ännu en stund syntes den. Därpå vek den af om en udde, nu på lugnt vatten. Land syntes långt borta, bergigt och glest skogbeväxt. Tecken till mänskoboningar kunde icke med kikaren skönjas.

Natten hade kommit. Det hopp, man hyst, att stormens aftagande skulle vara tecken till snart kommande lugn, visade sig vara falskt. Vädret blef endast om möjligt hårdare. »Solide» suckade, där hon låg fastkilad med aktern något högre än förskeppet. Af vissa gungningar i skrofvet kunde man sluta sig till, att briggen låg och red på någon klippa ungefär under bottnens midt. I denna omständighet låg ett frö till både hopp och farhåga. Kunde man möjligen, genom att uppbryta några däcksplankor, komma åt att lossa en del af lasten, vore det icke otänkbart, att briggen skulle flyta klar från grundet. Men å andra sidan hade man allt skäl att befara, att kölen hvilken stund som helst skulle bräckas och hela skrofvet med detsamma remna tvärs öfver.

Hela natten arbetades oförtrutet med att lossbända däcksplankor närmast luckan. Kunde man blott få upp några plankor af lasten, skulle nog de närmast liggande också blifva rörliga. Planen var sedan, att medan två man så hastigt som möjligt befriade fartyget från en del af lasten, skulle de andra två arbeta vid pumpen. Man hoppades att härigenom kunna åstadkomma ett så pass stort, tillfälligt tomrum i skrofvet, att detta skulle hinna lyfta sig, innan nytt vatten runne in och åter fyllde fartyget.

Kaptenens kajuta låg under den lilla ruffen akter ut. Den var delad i två rum genom en vägg tvärskepps. Till det aktre rummet kom man genom en lucka från däck. Dörrar förmedlade passagen mellan rummen och ut till fartyget. Dessa dörrar gingo utåt eller åt fören till. Man hade under färden in på land gjort försök att komma ned i kajutan men förgäfves, ty vattnet hade mött ända uppe vid luckan. Nytt försök gjordes nu. Tack vare briggens något lutande läge, hade det aktre rummet blifvit så pass tomt, att man åtminstone kunde vada på dess golf.

Kaptenen klättrade ned för att undersöka kajutans tillstånd. Genom försiktigt trefvande kom han under fund med att dörrarna så väl mellan rummen som ut till fartyget stodo öppna. Förmodligen hade de varit oreglade och sedan genom vattnets rörelser hållits öppna, ty annars borde de nu varit sprängda. Hans praktiska blick såg genast häri en lycklig omständighet.

Ändtligen fram mot morgonen tycktes stormen vilja på allvar lägga sig. De skeppsbrutna hälsade med glada blickar hvarje tecken till vädrets förändring. För hungerns plågor voro de ännu icke utsatta, ty kaptenen hade under sitt ströftåg i kajutan framletat ett par konservburkar, hvilkas innehåll nu gaf dem nya krafter och därmed nytt mod.

Tjutandet och hvinandet i maststumparna och det tryckande, oafbrutna dånet från brott och bränningar hade nu lagt sig något, och de fyra männen hade en jämförelsevis lugn stund, där de på en låda akter ut intogo sin så lyckligt framletade måltid. Kaptenen satt tankfull och såg utåt genom en fyrkantig glugg i relingen mot vattnet.

»Jag undrar», sade han tankspridt. Fortsättning följde icke.

Efter en stunds tystnad frågade Sven:

»Hvad undrar ni öfver, kapten?»

»Jo — hur de ha det hemma! Nej — men jag undrar, om inte det våta stigit en smula på den där klippan, sedan jag sist såg på henne — det vill säga, *om inte vattnet här håller på att stiga!*»

Därpå for han plötsligt upp.

»Nu gossar! Nu eller aldrig! Vi ska' ha »Solide» flytande igen. Följ med mig!»

Han sökte upp ett par brädstumpar bland skräpet på däck, tog en yxa och begaf sig ner genom luckan akter ut. De tre följde honom. Vattnet gick dem till knäna där nere.

»Vi få ett kallbad», sade han, »men solen kommer nog fram på dagen och torkar oss. — Kom, ska' ni få se!»

Han vadade genom första rummet och kom till dörrarna, som från det andra ledde ut till lastrummet. Vattnet gick honom där till midjan. Med en mans hjälp drog han nu till dörrarna, reglade dem och satte sedan ett par sträfvor emot dem, så att de skulle tåla största möjliga tryck utifrån.

»Det kan hända, att vi icke behöfva kasta någon last öfver bord», sade han. »Emellertid ha vi alltid hållit oss varma med att bända loss däcksplankorna. Men nu ska' det pumpas, så att svetten lackar.»

En pump stacks nu ned genom luckan. Kaptenen och Brevig arbetade vid den, medan Bill och Sven öste med ett par pytsar. Vattnet forsade ut öfver däck. Om nu blott dörrarna hölle stånd mot trycket af vattenmassan från lastrummet, skulle man nog, därest icke läckan vore för stor, så småningom kunna lätta akterskeppet. Och som briggen tycktes rida endast på någon punkt under midtskeppet, var den plan, kaptenen uppgjort, då han ensam undersökte kajutan, långt ifrån orimlig.

Det skulle varit ett tungt arbete, om det icke gällt fartygets och kanske äfven deras egen räddning. Nu voro deras krafter outtömliga, tycktes det. Men det var också nödvändigt att hålla oförtrutet på, ty hvarje uppehåll var detsamma som ett minus i det vunna resultatet, i det att nytt vatten ständigt fann någon kanal att rinna in genom.

Det visade sig snart, att vattenståndet i kajutan sjönk säkert om ock långsamt. Sjön, som ännu gick hög, slog hårda slag mot akterspegeln. Men »Solide» satt fast. Med samma ifver fortgingo pumpning och ösning. Dörrarna höllo. Lasten utanför dem kom till oberäknelig hjälp, i det att den fördelade vattnets tryck.

Det märktes ett skvalpande i vattenytan öfver golfvet. »Solide» hade gjort någon liten rörelse.

»Friska tag, gossar!» ropade kaptenen.

Åter samma skvalpande.

»Bättre tag, gossar! Strömmen står inåt land och arbetar med att lossa akterskeppet.»

Kaptenen hade rätt. Efter ännu en stund gjorde aktern en tydlig, stark rörelse åt sidan, så att briggen kom något mera tvärs för sjön. Det tycktes, som om fartyget skulle vilja svänga fram och åter kring någon fast punkt under dess midt. Och »Solide» började verkligen snart svänga. Pumpen gick fortare, och pytsarna visade sig allt tätare öfver luckan.

Nu! »Solide» vaggade en smula. Det hördes eller mera kändes ett doft skrapande från djupet. Akterskeppet sänkte sig något — i detsamma hördes ett brakande från kajutan, och Sven och Bill fingo en våldsam sjö öfver sig. Sträfvorna mot dörrarna hade sprungit och vattnet åter rusat in öfver golfvet. Men samtidigt med det brakande ljudet steg från fartygets akter ett kraftigt: »hurra!»

»Solide» var i rörelse!

Snabb som en ekorre for kaptenen till ratten för att genast få briggen i kurs. Stagfocken hissades — det enda segel, som numera kunde göras klart — och så gled briggen för den nu icke längre så våldsamma stormen hastigt inåt på djupt vatten och var snart i fullkomligt skydd för både vind och sjö inne på en vidsträckt bassäng eller naturlig hamn, omgifven af klippiga, höga stränder, på hvilka man äfven med kikaren icke kunde upptäcka ett spår till människors närhet.

»Solide» körde sin stäf upp mot vinden. Någonting plumsade ned i en hvirfvel af skum för ut. Det var ankaret, som gick.

Kaptenen hade räddat sitt fartyg — tills vidare.

VIII.

Solen tittade fram och belyste det ödsliga landskapet. Klippor så långt blicken nådde. Kanske funnos bakom dessa frånstötande strandpartier odlade trakter med öppna fält och människoboningar; kanske också endast kala klippor eller en otillgänglig vildmark skulle utgöra fortsättningen. Man måste stanna vid gissningar och förhoppningar. Men hvad hade det blifvit af lifräddningsbåten och dess folk? Kanske låg båten splittrad, uppvräkt på stranden.

Kaptenen stod med sin kikare för ögat och öfverfor gång på gång långsamt kustens konturer. Och för hvarje gång stannade han litet längre vid en viss punkt.

»Titta du också», sade han åt Sven, som stod bredvid; »hvad tycker du att det är, de där två eller tre ljusa strecken, som synas öfver klipphällen?»

Sven såg noga och länge.

»Nå?»

»Jag vet inte, kapten.»

»Hvad *tror* du, att det är?»

»Topparna af en tremastare —.»

»— Som ligger vrak med masterna i fyrtiofem graders vinkel?»

»Just så, kapten, är min mening.»

»Det måtte vara den, som seglade om oss förra natten.»

De fyra männen hade beslutit att tidigt följande morgon begifva sig åstad i briggens gigg, en liten fint byggd båt, som ännu stod på däck och lyckligtvis gått oskadad genom kampen med orkanen. Det återstående af dagen användes att sätta båten i sjön samt åter tillbomma kajutdörrarna och pumpa rummet läns. Genom att noga stänga och stötta äfven dörren mellan kajutans båda rum,

kunde man längst akter ut få ett någorlunda torrt krypin, där man efter bästa förmåga lagade sig i ordning att tillbringa natten. Genom länspumpningen af kajutan hade man åtkommit ett och annat i matväg, och de skeppsbrutna hade det nu efter omständigheterna jämförelsevis drägligt.

Det led nu mot den stund, då den korta tropiska skymningen kunde väntas. Sven hade vakt och satt på akterdäck, stödd mot ruffens vägg, så att han kunde se ut genom gluggen i relingen. Kaptenen och de två öfriga hade redan gått ned. Den förre satt och rökte sin pipa. För att få in mera af den svala kvällsluften, hade man, icke utan besvär, arbetat upp ett litet fönster akter ut, nu hårdt tillslutet på grund af fukten samt den häftiga sjöns täta slag utanför.

Det gemensamma och osäkra i deras läge hade åstadkommit ett förtroligt närmande mellan kaptenen och hans olyckskamrater, och Sven hörde från däck, huru Bill och Brevig hjälpte hvarandra i berättandet af händelserna ombord på »Maria Teresia» samt därefter i land vid Rio Janeiro. Mungos namn förekom ofta i berättelsen.

Det hade nu stillnat ut så pass, att sjöns skvalpande mot fartygets bogar knappt störde kvällens lugn. Det var därför lätt för Sven att redan från en udde långt borta höra det regelbundet återkommande ljudet af årtag, hvilket ljud tycktes långsamt men säkert närma sig. Det låg nära till hands att gissa på lifräddningsbåten, och snart nog besannades gissningen, i det att nämnda båts stäf sköt fram från en klippudde ett godt stycke inåt stranden.

Sven varskodde genast. »Solide» red nu för sitt ankare, så att hon hade akterstäfven vänd inåt land, därifrån båten nalkades. Det var därför lätt för de under däck varande att genom den öppna gluggen akter ut följa båtens rörelser. Kaptenen hade sin kikare för ögat.

»Jag kan inte känna igen någon», sade han, mera för sig själf än till de andra sjömännen, »ty afståndet är för stort ännu.»

Så följde en stunds tystnad under oaflåtet spejande. Brevig hade nu kikaren.

»Besynnerligt!» sade han, äfven han liksom kaptenen talande mest för sig själf, »det förefaller mig som om — — men *det* ä' då blankt omöjligt.» »Sven», ropade han uppåt, »se efter ett slag, om du kan känna igen någon i båten!»

Sven fick kikaren, lade den mot relingen och lutade sig ned för att se. Efter några ögonblicks skarpt betraktande sade han häftigt:

»Låt Bill också se! Det *kan* inte vara möjligt — nej! Och likväl skulle jag våga svära på — —.»

Bill hade redan kikaren. I nästan andlös spänning väntade Brevig och Torstensson på hans yttrande.

En smula blek sänkte Bill kikaren och sade med en röst, som väl förrådde hans sinnesrörelse:

»Fartyget, som passerade oss förra natten, har varit »Maria Teresia». Jag kan dö på, att den, som sitter vid rodret i vår lifräddningsbåt, är antingen ett spöke eller — Mungo!»

»Ja!» svarade Brevig och Sven på en gång.

»Nu ä' det något galet å färde, det kan jag svära på», fortfor Bill, »ty där *den* djäfvuln visar sig, är olyckan inte långt borta. Ni minns, att »Maria Teresia» var klar att gå från Rio strax efter oss. Jag tyckte mig höra, att hon skulle till någon hamn i Mexikanska viken. Förmodligen har hon också råkat ut för orkanen, fått sikte på oss och hållit efter »Solide», så länge hon kunnat se oss. Så har hon gått förbi oss under natten, när vi lågo nere till relingarna, och det är mer än troligt, att hon nu ligger vrak där inne bland stenbråten.»

Denna tolkning var blott alltför sannolik.

Kikarn användes åter flitigt. Ett par man af »Maria Teresias» besättning igenkändes nu bland roddarne. De öfriga kunde icke igenkännas. Båten hyste inalles fjorton eller femton personer. Man var snart ense om, att de icke kommo i så särdeles vänliga afsikter. Denna öfvertygelse stärktes vid upptäckten af ett och annat gevär, som stack upp mellan dem, som sutto längst för ut.

Af någon instinktlik ingifvelse hade Sven aktat sig för att synas öfver relingen. En hastig och liflig rådplägning fördes nu mellan de fyra männen. Af den omständigheten, att båten kom just nu, då mörkret skulle inbryta, slöt man sig till, att åtminstone någon eller några om icke alla i båten ville vara oigenkända, då de nalkades. Man kom också öfverens om, att det vore rådligast att gömma sig i akterrummet, stänga luckan med järnhakarna undertill, draga igen fönstret under aktern och därpå afvakta något tillfälle att komma undan. Ty råkade de i Mungos händer, vore de sålda. Hellre då slåss till sista man och stupa. Kaptenen och Bill hade hvar sin revolver.

Genom en springa, som lämnats öppen i gluggen, kunde de osedda följa båten. Det låg något tveksamt i dess rodd, och emellanåt låg folket på årorna, hvarvid han som styrde alltid anlitade kikarn. En gång vände en af roddarne för ut sitt ansikte mot briggen. Han igenkändes genast. Det var en af briggens egen besättning, en opålitlig brasilian, som förhyrts i Rio. Han hade tydligen tjänat som lots under rodden.

»Hvad jag gärna skulle skicka min käre Pedro en hälsning från den här!» sade kaptenen med sammanbitna tänder och tummade på revolvern.

»Och jag skulle vilja skicka samma hälsning till en annan figur i båten», fullföljde Bill.

Efter en ny, kort öfverläggning, huruvida man skulle börja våld, d. v. s. anropa båten samt med revolvrarna hindra

den att nalkas, beslöt man sig för att afvakta lämpligare tillfälle. De skulle aldrig kunna i längden hålla fienden från lifvet på sig, när han hade skjutvapen, äfven om de toge sin position på däck. Under nattens mörker skulle han taga giggen från dem och äntra, ty Pedro måste ha reda på, att blott två af dem hade revolver.

Men å andra sidan var deras situation allt för lik råttors i en fälla för att förefalla dem dräglig. Plötsligt inföll Bill:

»Vi ha fönstret här! Kanaljerna ha naturligtvis för afsikt att knipa briggen och släpa den med sig. Vi kunna simma, om vi inte få tag i giggen.»

Det var alltid en reträttutväg, hurudan den än var.

Skymningen inträdde. Och några minuter senare hade den bytts i mörker. Stjärnorna glimmade endast matt. Luften var alltså disig och man kunde vänta en mörk natt. Svagt kunde man nu skönja lifbåten, som närmade sig för långsamma, försigtiga tag.

Först ett par timmar senare eller då man kunde beräkna, att natten skulle vara mörkast, hördes årtagen i fartygets omedelbara närhet. Det syntes tydligt, att främlingarne fruktat att möta försvar. Upptäckten af giggen hade utan tvifvel styrkt dem i denna farhåga. Emellertid läto de båten så tyst som möjligt glida fram under briggens akter, där giggen låg förtöjd. De fyra männen i akterrummet sutto andlöst lyssnande. Mungos stämma igenkändes:

»Kapa giggens fånglina och gör fast den akter i stora båten.»

»Din kanalje!» mumlade någon af de fyra.

Nu hördes, huru en båtshake sakta fördes utefter briggens reling och skrof. Så upphörde det ljudet och följdes snart af steg på däck.

»Hur ha kanaljerna kommit upp här akter ut?» hviskade kaptenen.

Detta gaf ämne till fundering.

»Lejdaren!» sade slutligen Hans Brevig. »Lejdaren, som hängdes ut för att få Sven ombord och som sedan aldrig blef tagen in igen.»

Lifligheten och styrkan af rörelserna på däck tillkännagåfvo, att många personer förekommo där, troligen hela antalet, som anländt med båten.

»De snoka nu efter oss bland allt skräpet, som blifvit samladt efter haveriet», menade Bill.

Vid ett försiktigt gläntande på fönstret till deras fängelse upptäckte de ett svagt ljusskén, antagligen härrörande från en blindlykta eller lanterna. Skenet tilltog något, d. v. s. den, som bar lyktan, närmade sig akter ut. Rösterna och stegen tilltogo i styrka. Främlingarne voro oangenämt berörda af det misslyckade i deras undersökning af däcket.

»Om det inte vore för att jag hade sett så pass täta och stora bevis på, att den s—ns svensken har tur med sej», hördes Mungos röst, »skulle jag väl kunna hoppas att nu ha honom under min nagel; men jag kan ge mej hin håle själf i klorna på, att han halkar från mej äfven denna gången. Och så Bill — yankeen med! Man kan bli galen för mindre. Han har gifvit mej en kula en gång — — nåja, det *kan* hända —»

»Att du får en till, om turen är god», mumlade Bill där nere.

Nu voro de samlade kring luckan akter ut.

»Flytta er litet», hviskade kaptenen till Brevig och Sven; »låt Bill och mig få god plats. Och nu, Bill! *om* luckan lyftes bort, så stå vi med detsamma på den här lådan och så skjuter jag mina sex skott åt styrbord och du dina sex åt babord. Men lyktan måste vi också klippa till, så att de komma i mörker. Kom ihåg — du tar babordssidan. Ty om *deras* afsikter kunna vi vara säkra. Och bäst att inte förekommas.»

De hörde, hur fingrar krafsade vid luckan.

»Den sitter, som den vore spikad fast», sade en röst.

»Hon har svällt af vattnet», menade en, som igenkändes för att vara Pedro.

»Har du *sett*», hördes Mungo fråga, »att vattnet gick upp till däck?»

»Ja min själ gjorde det så!» svarade Pedro.

»Då kan inte en fiskmåse lefva en timme under luckan», sade Mungo.

»Nej, kanske!» hviskade Bill.

»Men hur ha de då kommit i land, när båten ännu ligger vid skutan?»

»De ha *hämtats*», menade en.

»Och komma i morgon bittida tillbaka med någon fartygsbesättning», ifyllde en annan.

»Jag såg en örlogsman här utanför för ett par dagar sedan», hade en tredje att tillägga; »det är tydligt, att de haft hjälp med att få skutan förankrad här.»

Men det lät, som om Mungo ändock icke vore öfvertygad.

»Det är nästan trolleri med, där den satans pojken visar sig», mumlade han; och utan tvifvel var han med sin råa naturs vidskeplighet verkligt öfvertygad härom.

»Vi ska emellertid bogsera in henne», sade han. »Men kom ihåg, att *om* ni skulle få se någon eller höra ett knäpp någonstädes från något hål här ombord, så sätt en kula eller ännu hellre två stadigt åt det hållet! Vi behöfvas nog allihop vid lättandet!»

Hela slamret af steg drog sig för ut.

I detta ögonblick började där nere en ytterligt liflig ehuru hviskande rådplägning. En utsikt till räddning hade helt plötsligt tett sig. Fönstret i deras fängelse! Det var nu icke en sekund att förlora. Sloge deras plan fel, skulle resultatet icke kunna blifva värre än om de overksamt läte sig fångas.

I samma stund därför som det första, klingande ljudet hördes från pallarna i spelet, trycktes fönstret sakta upp, och Sven, som var den smärtaste af dem, kröp ut med sin öfverkropp. Hans ögon, som voro vanda vid det djupa mörkret inne i rummet, upptäckte genast läget af lifräddningsbåten. Den låg med sin stäf nära intill briggen, men då i detsamma briggen började långsamt röra sig framåt, dragen af ankarkättingen, blef båten så småningom en smula efter och dess fånglina sträcktes. Detta var en olägenhet, ty strax förut skulle Sven kunnat nå den genom att krypa ut med benen före och därefter sträcka ut sin fot efter linan. Som han gjort denna iakttagelse, nådde hans famlande hand något nedhängande föremål. Det var lejdaren. I hans arbetande hjärna föddes ögonblickligt en ny föreställning, som lika hastigt öfvergick till ett djärft beslut.

Efter att med några framhviskade ord ha delgifvit kamraterna sin plan, kröp han åter ut genom gluggen, drog lejdaren åt sig och slängde sig fast på densamma. Han visste, att lejdaren var fastgjord vid ena båtdäfverten akter ut, så att den kunde fritt svänga utåt från briggens akter. Härpå hade han byggt sin plan. Genom att sätta lejdaren i svängande rörelse och gifva svängningarna ständigt ökad bana lyckades det honom till sist att få fatt i fånglinan till stora båten. Nu kortade han försiktigt in på linan, så att han fick båtens stäf alldeles in till fartygets akter. De tre i rummet hade hållit sig färdiga.

»Glöm icke matknytet!» hviskade Sven.

Det jämna, halft klingande, halft smällande ljudet från spelet hade icke afbrutits. Men nu hördes steg på däck. Någon närmade sig. Han kom ända bort till relingen akter ut. Sven andades knappt. Han hade krupit ihop alldeles intill gluggen, där han fasthöll sig med båda händerna, utan att därför släppa taget, som hans fot hade

om fånglinan. Mannen där ofvanför stod kvar. Sven vågade icke se uppåt af fruktan, att ansiktets ljusare färg skulle upptäckas. Af mannens kvardröjande slöt man sig till att han höll på att vänja sina ögon, som nyss varit i lanternans närhet, vid mörkret.

Efter en liten stund ropade han något.

»Hva' ä' det?» svarade en röst från spelet.

»Kom hit med lanternan ett slag!»

»Släpp fånglinan för Guds skull!» hviskade en röst från gluggen. Sven lydde och kröp som en läderlapp intill skrofvet. Lejdaren hängde åter rätt ned.

Nu hade lanternan kommit bort till aktern. Under den korta tid, som härför åtgick, hade briggen hunnit undan så pass mycket, att fånglinan till båten åter var nära sträckt. Skenet från lyktan fladdrade svagt och obestämdt öfver vattnet och båtens tofter och relingar.

»Akter där!» hördes Mungos röst.

»Yes — yes!»

»Hit med lanternan igen — var det något?»

»Nej, men jag tänkte passa på roret.»

»Det ä' god tid med det! Kom hit och tag en spak! Hon ä' tung som en lastpråm.»

Lyktskenet irrade bortåt. Och de fyra andades åter.

Sven måste nu å nyo utföra sin farliga manöver. Sekunderna voro än dyrbarare. Ty alldenstund »Solide» förankrats på nästan lugnt vatten och brisen, efter alla tecken att döma, skulle jämnt aftaga, hade man icke gifvit henne längre kätting, än strängaste nödvändighet kräfde. Desto snarare kunde man därför nu motse den stund, då kättingen skulle komma »rätt upp och ned» och bogserbåtarna hämtas för att börja sitt arbete.

Det hade icke behöfts mer än att lifräddningsbåten fastgjorts ett par alnar längre för ut; Sven skulle icke nått dess fånglina med sin fot, när han gungande sträckte

ut densamma. Och att släppa sig ned i vattnet för att med några simtag nå båten, vågade han icke af fruktan att framkalla ljud.

För andra gången hade han nu båten halad intill fartygets akterstäf. Där höll han stadigt fast, medan Brevig, enligt öfverenskommelse, först kraflade sig ut ur gluggen. Allt gick bra. Så kom Bill, ty kaptenen var bestämd i sin vilja att sist af alla lämna sitt fartyg.

»Gossar», hviskade den oförsagde sjömannen, »om det blir något buller, så att kanaljerna få reda på det här, så kapa fånglinan och låt drifva! Jag skall nog reda mig med dem. Och den där Mungo har för resten intet otaldt med mig, så vidt jag vet.»

Han stack ut sitt hufvud. Sven räckte honom lejdaren. Det var en groft byggd öfverkropp, men genom den uttänjning, som manövern medförde, lyckades det att få de breda skuldrorna fria. Kroppen följde efter; Sven stod klar med knifven — hans hand darrade af den spänning, som genomilade hela hans kropp — kaptenen stod med fötterna på båtens plikt — Svens knif arbetade sig kraftigt genom fånglinan — — en hviskning: »Klart!» — »Solide» gled sakta undan; de hörde spelets klickande ljud och tonerna af en långsam sång, som någon sjöng till arbetet.

»Var orörliga!» sade kaptenen tyst. »Låt henne komma längre undan!»

»Vi smyga oss i giggen och ta hvar sin åra!» hviskade Brevig till Sven.

Förslaget gillades af de öfriga två. Roddarne aftogo skorna och klättrade varsamt från toft till toft och öfver i den andra båten, som, tack vare Mungos första befallning vid ombordgåendet, var i deras våld. Här aftogo de äfven sina strumpor och klädde därmed årlommarna.

»Nu kunna vi hala ut så sakta, Sven!»

Bladen sänktes. Ännu hördes ankarspelet och den enformiga sången. Men den omgifvande dödsstillheten bröts plötsligt af ett smällande ljud från stora båten som om en toft lossnat och fallit ned.

»Ro på!» sade en röst halfhögt och darrande af häftighet. Men i samma ögonblick stannade spelet på briggen.

»Hva' i helvete var det!» röt en stämma därifrån, och lyktskenet for hastigt i mörkret till en annan punkt. Det stannade och kastade ett knippe af halfdunkla strålar öfver vattenytan.

»Båtarna ä' åt helvete!» röt samma röst.

»Jag ser den stora!» skrek en annan.

»Skjut — *skjut!*» skrek Mungo.

»Skjut!» sade kaptenen skarpt åt Bill, som krupit ned bredvid honom.

Det knäppte af hanar — det blixtrade från ett par punkter på briggen, det blixtrade samtidigt från båten, och de sammanfallande knallarna brakade våldsamt genom den mörka, stilla natten. Ett skri, så vildt som smärta och raseri kunna frampressa, skar ögonblicket därpå rymden, och den utsläckta lanternans bitar flögo i tusende skärfvor i sjön.

»Det var Pedro, som fick det!» hördes någon ropa. »Han fick det i axeln.»

»Väl bekomme't!» sade Bill muntert. »Kapten, hur fan ä' det?»

Kaptenen hade sjunkit ned på en toft.

»Det tog i sidan», sade han svagt; »jag tror inte, att det är farligt.»

»Hit med en bössa!» skrek Mungos kända röst.

Hastigt hjälpte Bill ned kaptenen på bottnen af båten, hvarpå han själf kröp tillsammans och höjde sin revolver med hanen spänd.

»Försöka skadar inte», mumlade han mellan tänderna.

Mungos vapen blixtrade. Kulan borrade sig genom båten, men fortsatte ut genom aktern utan att ha gjort annan skada. Bill hade sett en omätligt kort skymt af Mungos hufvud, när blixtens sken flammade däröfver. Knallen från hans revolver följde genast på bössans skräll. Den framskrikna, af raseri och hämndtörst hopstafvade ed, som följde omedelbart på skottet, vittnade, att Bill icke skjutit bom, äfven om han ej träffat så som han önskat.

»Tredje gången ska' jag väl ändå ge dig ditt fulla lystmäte», ropade Bill högt.

Roddarne i giggen ändrade nu kursen något. Klokheten af denna lilla åtgärd visade sig snart. En salfva på fem eller sex skott brakade från briggen. Kulorna ströko förbi i tomma luften, afskjutna som de voro efter den riktning, båtarna nyss haft. Bill besvarade nu icke vidare elden. Men för att ytterligare vilseleda fienden kastade han frihult och andra lösa föremål, så långt han förmådde, utåt vattnet. Hvarje plumsande efter ett sådant kast följdes regelbundet af några skott, aflossade efter ljudets riktning. Och amerikanen skrattade godt åt sitt påhitt.

Tyst men kraftigt rodde Sven och Brevig i en vid halfcirkel kring briggen, så att de slutligen kommo emellan denna och land. Ett rasslande, doft ljud från fartyget tillkännagaf, att man låtit kättingen åter löpa ut.

»Det var den finaste manöver, jag varit med om», menade kaptenen, som, efter hvad han själf påstod, endast blifvit litet skrubbad i skinnet; »men hur ska' det nu gå med min stackars »Solide»?»

»Kommer dag, kommer råd, kapten! Nu gäller det att snoka reda på någon hygglig strand, där man kan gå i land. Ty att vi *här* komma att påträffa endast vrakplundrare — sådana som »Solides» nuvarande besättning — det ha vi alltför tydligt fått en vink om.»

»Jag har varit på den här kusten en gång förr», sade Bill, »men troligen västligare, ty det var bebyggdt och prärierna gingo alldeles ner till sjön. Vi ha nu så mycket i matkorgen, att lifhanken bör kunna hållas i ordning åtminstone två dagar, kanske tre, om vi äta måttligt. Man kan när som helst vänta, att kanaljerna ska få hjälp från land. Och *till dess* måste vi vara åtminstone en mil härifrån. Vi ha segel och bli nog inte utan bris på morgon-

kvisten. — Ja, då må svart bli gulgrönt, om inte den manövern var den flinkaste, som nånsin gjorts af en skeppare och tre man!»

Under det tätaste mörkret rodde de helt sakta, obekanta som de voro med farvattnet. De visste, att en bergmassa nu låg emellan dem och briggen. När ändtligen dagen inbröt, voro de alldeles inne i ett landskap, så vildt och grått och frånstötande, att det för ett ögonblick kunde tyckas, som om de gjort ett dåligt byte, då de lämnade »Solide». Det fans i dessa eviga, uppstickande klippor ingen antydan om en förändring. En udde passerades —

en ny stod genast gäckande framför dem. Från öppna hafvet måste de nu vara vidt skilda genom hela kedjor af berg. En ny fara grinade emot dem. De skulle kanske trassla in sig bland dessa grå väggar, som alla tycktes likna hvarandra, sätta båten på grund och sedan aldrig hitta ut.

Men en omständighet kom dem under dagens lopp till hjälp. Stark ström uppstod plötsligt i vattnet. Det gick väster ut. Det var troligt, att man kunde vänta djupt vatten, där den gick, och framför allt en mynning, som förde ut ur klipplabyrinten.

Skarp utkik hölls, och så snart det blef mörkt, togos seglen ned.

»Vi ska' ha slut på det här, om vi rätt ska' segla rundt hela Mexikanska viken», menade kaptenen.

IX.

Det gick muntert till en afton på ett utvärdshus i en liten kuststad några mil väster ut från det ställe, där »Solide» lämnats. Den lilla orten, som i regel räknade blott några hundra invånare, hade nu lifliggjorts genom tillströmning af en mängd förmöget folk från New-Orleans och andra i grannskapet liggande större städer, där hettan och klimatfebern gjort vistandet nästan outhärdligt.

Utvärdshuset låg så, att man hade utsikt öfver Mexikanska viken. Där funnos personer af de mest skilda nationaliteter, färger och plägseder — rika amerikanska plantageägare, sjömän från alla väderstreck, negrer, halfblod och alla skiftningar från mexikanskans glödande hy

till ebenholzet, män med ståtliga militära titlar och bandit-fysionomier, pittoreska »cow-boys», vaktpojkar från de stora grässlätterna samt individer, hvilkas inrangerande under visst yrke eller samhällsställning vore omöjligt.

Kvällen med sin härliga svalka hade lockat ut hvarje människa. Stjärnorna började redan blekt framskymta; solens brännande strålar hade slocknat, och hafvet brusade af den jämna dyningen, som aldrig fullt upphörde.

Det tycktes som om ingen i hela den brokiga samlingen hade öga eller sinne för aftonens stilla, djupa skönhet. Där pratades och skrattades, dracks och röktes, lästes tidningar och kannstöptes, alldeles som på ett kafé i hvilken svensk småstad som helst.

En negerpojke kom springande med famnen full af tidningar.

»Flygande gazellen med ett alldeles färskt skeppsbrott!»

Där sutto tre välklädda sjömän vid ett bord. En af dem anhöll pojken och köpte ett nummer.

»Alldeles färskt skeppsbrott», eftersade Hans Brevig. »Det är förmodligen något, som vi ha reda på.»

Han läste en stund tyst för sig själf. Men därpå stannade han plötsligt och påkallade sina kamraters uppmärksamhet.

»Det här var nytt, Bill och Sven, fast det inte var mer än man kunde vänta.»

Han läste om notisen från början och fortsatte så:

»— — Af åtskilliga tecken att döma har barkskeppet »Maria Teresia» varit skådeplatsen för gräsligheter af blodigaste natur. Kaptenen och förste styrmannen, kanske äfven andre, ha utan tvifvel mördats af besättningen. Det är icke heller osannolikt, att någon eller några af manskapet tagit sin befälhafvares parti och äfven fallit offer för sina kamraters blodtörst. Barkskeppet påträffades strandadt och öfvergifvet tio mil härifrån öster ut.

Samtidigt tyckes man äfven ha kommit en annan uppskakande händelse på spåren. En brigg från Brasilien har under de mest misstänkta förhållanden setts bogserad af några fiskarbåtar, bemannade med dels kustbor, dels beväpnade sjömän. Briggen hade gjort haveri, men tycktes flyta på lasten. Hvad som blifvit af dess besättning är i denna stund oss icke bekant. Man misstänker blott, att de, som synts i bogserbåtarna, stå i närmare eller aflägsnare samverkan med »Maria Teresias» missdådare; kanske äro de helt enkelt samma personer. Vi hysa godt hopp, att myndigheterna skola bringa oss ljus i detta blodstinkande mörker — särdeles som man samtidigt med dessa händelser sett en örlogsskonare kryssa utanför just denna del af kusten.»

»Hvad säger ni om detta, kamrater?» frågade Brevig efter slutad läsning.

»Jag säger», svarade Bill, »att vi troligen bli intrasslade på något sätt, så att vi inte få hyra utan få ligga kvar här eller i New-Orleans och vänta på rättegångar och sådana nöjen. Vi skulle lydt kaptenens råd och genast gett oss åstad i stället för att ligga här en hel vecka och förstöra pengar. Kaptenen blir ändå kry, oss förutan.»

»Det tyckes mig stöta en smula på flykt att försvinna just nu, då vi kanske behöfvas som vittnen», inföll Sven ifrigt.

»Vittnen! Hvad ska' vi vittna om! Har du sett, att »Maria Teresias» kapten och styrman — fan tage dem båda två! — blifvit mördade af Mungo och hans sällskap? Och hvad skola vi vittna emot Mungo för den sista affären? Tror du inte, att de alla fjorton eller femton skola hålla ihop och bevisa, hurusom *vi* först sköto på dem.»

»Ja, men det ä' inte sant!» utfor Sven med flammande kinder.

»Sant! Här ä' allting sant för den, som har öfvertaget på sin sida. Säg något, norrman, och sitt inte och blossa som en indian vid rådselden.»

»Vi måste härifrån, det ä' klart», sade nu Brevig lugnt. »Ännu ha vi kanske hundra dollars, om vi skramla ihop kassorna; och Bill har rätt i att vi bära oss åt som nöt, om vi ligga här längre. Min käre Sven, hör ännu en gång mitt råd — gif och tag, när du har med de s. k. omständigheterna att göra! Man *kan* köra hufv'et i vägg. Men vanligen spricker hufvudet, icke väggen. Bäst att försvinna härifrån, äfven om det — stöter en smula på flykt. Kaptenen skall naturligtvis underrättas. Men! — det finns ingen ångare till New-Orleans på tre dagar. En gick i middags — —»

»Förlåt mig, caballeros — tusen gånger ber jag, förlåt mig, caballeros!» inföll på bruten engelska en närsittande man med afgjordt mexikanskt utseende. »Jag kom att höra det sista yttrandet af denne caballero, och jag tänkte mig möjligheten af att få upplysa eder, att man för billigt pris kan få hästar till New-Orleans. Men jag beder eder än en gång förlåta mig som inföding att ha vågat falla tre främmande caballeros i talet!»

Det låg en egendomlig blandning af artighet, öfverlägsenhet och kanske ironi i hans ton och uttryck. Han hade stigit upp från det bord, där han suttit ensam och stod där med cigarretten i hand, smärt, välväxt och nästan elegant till sitt yttre.

Sven for genast upp och aftog sin hatt samt tackade mannen på det hjärtligaste för hans vänliga meddelande. Brevig anhöll, att de skulle få se honom som gäst vid bordet, hvartill han genast samtyckte. Bill teg men tog fram cigarretter för att bjuda främlingen.

»Mitt namn är Manuel Antonio; jag är ägare till ett litet plantage — ja, *mycket* litet, och hade ämnat mig till

New-Orleans i morgon men hade tänkt vänta öfver ett par dagar i afvaktan på något sällskap, ty det påstås, att apache-indianerna ha börjat röra på sig och stryka omkring ända nedåt kusten. Och om det skulle bli min lyckliga lott —»

»Att få oss i sällskap — ja, mer än gärna, bäste herr Manuel! Eller hur, Bill och Sven?»

»Ni ä' således bestämda för att resa?»

»Om du nu bara ville vara praktisk i stället för moralisk!» svarade Brevig.

»Hvar får man hästar?» frågade Bill.

»Jag skall anskaffa dem, señor. Och med de djuren kunna vi vara framme på tre dagar, högst fyra.»

»Det låter höra sig», menade yankeen och betraktade ett ögonblick skarpt främlingen, under det denne tände en cigarrett.

»Och så dricka vi ett glas för lycklig resa!» proponerade Sven, som nog icke var alldeles oberörd af det redan inmundigade. »Tre sjömän till häst — ha, ha, ha!»

De hade ridit ett par dagar och bivackerat om nätterna på prärien. Det var för Hans och Sven ett nytt, romantiskt lif. I synnerhet njöt den senare med sitt fantasirika sinne i fulla drag af de nya lägen, de scenerier och egendomligheter, som ständigt mötte dem. De följde en större stråkväg, som, utan att vara anlagd, dock var här på grässlätten nästan lika tydlig som en bred landsväg inom civiliserade orter. Don Manuel Antonio visade sig vara ett angenämt och lärorikt sällskap. Han hade mycket att förtälja om lifvet på prärierna, hvilket han tycktes i grund känna. Något möte med indianer väntade han icke vidare, då de nu hunnit så långt utan att påträffa några. Det *kunde* ju hända, att de i skogsbygden, hvilken de nu

hastigt närmade sig, skulle påträffa någon apache, men sannolikt skulle rödskinnen icke våga sig så pass nära de odlade bygderna. I alla händelser var man ju en liten styrka på fem personer att möta dem. Han medräknade härvid en tystlåten ung man, hvilken städse höll sig sist i sällskapet och hvilken medföljt som hästskötare. Sjömännen hade icke hört annat namn på honom än Pedrillo.

Då de efter den nödvändiga middagshvilan åter stigit till häst, voro de snart inne i den mörka, djupt skuggande skogen. Det erbjöd ett outsägligt behag att med cigarren i munnen skridta framåt den uppröjda stigen, skyddad för solens skarpa strålar och omgifven af ett ständigt växlande, sprittande djurlif. Sven, som nyss suttit och tänkt på Signe och undrat, huruvida de bref han afsändt från Rio nånsin skulle komma fram, fick här i urskogen otaliga nya saker att undra öfver. Deras väg förde dem öfver små vattendrag, genom täta snår af kaktus och lianer, där de hade föregående rödjares yxor att tacka för det de kommo fram, öfver öppna platser och långa stycken på bottnen af uttorkade floder. Apor, papegojor, vildkattor och otaliga brokiga småfåglar fyllde skogen med skärande, skrikande och kvittrande ljud. Genom sina förares vaksamhet hade de flera gånger undgått orörligt nedhängande ormar, hvilka af deras ovanda ögon tagits för stjälkar och stammar af slingerväxter. Solstrålarna funno här och där en liten öppning eller refva i löfhvalfvet, hvarigenom de kilade ned för att med starkaste guldglans belysa någon med saftig, urgammal mossa klädd sten eller nedruttnad trästubbe. Hade icke moskitos funnits till, skulle man trott sig försatt till en förtrollad skog, så hänförande vackert och majestätiskt visade sig allt.

Under ridten hade Bill gång efter annan närmat sig Pedrillo och sökt åstadkomma något i samtalsväg med denne. Men tjänaren tycktes helst vilja vara ensam med

sina tankar och svarade endast det nödvändigaste på amerikanens anföranden. Bill lämnade honom då men blott skenbart. Han följde honom måhända ännu ifrigare med

sina hemliga spejande blickar. Och han iakttog, att mexikanen i de stunder, då han till det yttre föreföll mest liknöjd, med skarpa, forskande om ock endast flyktiga ögonkast undersökte horisonten, kullarna, gräset vid deras

fötter, så länge de voro på prärien, och därefter skogens gömslen, stigen framför och bakom dem, bäckarnas lopp med mera.

Dagen led mot sitt slut, och man behöfde hvila för både sig själf och hästarna. Det tycktes, som om don Manuel icke var fullt ense med sig själf om platsen för bivackerandet. Han föreslog ett ställe, bad sällskapet stanna, red ett stycke inåt skogen, kom tillbaka och rådgjorde på spanska med Pedrillo, bestämde sig för en annan plats och gjorde snart åter ändringar. Emellertid kom man slutligen till ett resultat, och de tre sjömännen stego med begärlighet ned från hästarna för att njuta af den första vederkvickande känslan af hvila på en fläck saftigt gräs. Liksom i tankarna drog Bill sin revolver ur hölstret vid sadeln och stoppade den jämte patronerna i sin kavajficka.

De hade en liten stund förut passerat en bäck. Pedrillo skulle rida dit med hästarna för att vattna, och liksom föregående kvällar förklarade Antonio sig vilja följa honom för att vara behjälplig.

Just som de satt hästarna i gång, stannade Pedrillo plötsligt och tycktes lyssna.

»Hvad ä' det?» frågade Bill, som observerat honom.

»Ingenting, caballero! Det var blott en papegoja, som skrek.» Och Pedrillo satte åter hästen i rörelse.

»Adios, señores!» sade don Antonio leende men med ett egendomligt uttryck i tonen.

»Ni hittar oss väl igen?» ropade Sven efter honom.

Mexikanen vinkade med handen till ett jakande tecken och försvann så småningom bland buskarna.

»Nu tända vi en pipa», sade Brevig, »och hålla oss vakna med en historia per man, tills Pedrillo kommer tillbaka och gör upp eld.»

»Jag kan just undra, hur långt vi ha till New-Orleans», sade Bill halfhögt och för sig själf.

»En dags ridt, påstod Antonio», var Svens svar.

»Ja, han sade det.»

Någon historia ville icke komma i gång. Det låg bestämdt något i luften, som band deras tunga och deras tankar. Det kunde vara ungefär en timme kvar till mörkrets inbrott. Ryttarne hade redan varit borta den tid, som kunde beräknas nödig för vattningen. Man väntade dem därför hvarje minut. Gång på gång steg Bill upp och såg bortåt stigen. Men ännu syntes de icke.

»Gå inte från platsen», sade han slutligen, »utan stanna kvar precis här, så att jag säkert finner er, ty jag tar mig en promenad bortåt vattningsstället. Det *kan* ju hända, att de måst rida längre uppåt eller nedåt bäcken.»

Bill gick. Han kom ända bort till stället, där bäcken rann öfver stigen. Hela vägen hade han tydligt sett hästspåren. Han väntade nu att se dem vika af långs med bäcken. Men i stället fann han, att de gingo *öfver* på andra sidan och följde stigen bortåt. Och hans öga, som troligtvis i barnåren varit vandt vid förhållandena i skogarna, upptäckte snart, att spåren icke längre voro sig fullt lika. De hade blifvit djupare, och afståndet mellan dem var större. Hästarna hade här börjat trafva! Bill gick ännu ett långt stycke. Spåren förändrade sig åter. Han såg noga på dem. Och han var tillräckligt skarpsinnig att af deras gruppering se, hurusom hästarna här försatts i ännu hastigare lopp. Med en ed på läpparna lade han sig ned, tryckte örat till marken och lyssnade. Intet ljud hördes.

»De ha redan hunnit utom hörhåll! Nu förstår jag, hvarför den skurken Pedrillo höll så noga reda på vägen. Antonio och han ha nog i förväg gjort upp alltsammans. Vi äro lämnade ensamma!»

Med hastiga steg vände han åter, kom tillbaka till bäcken och fortsatte på stigen. Han kunde ha gått unge-

får halfva vägen till kamraterna, då ett knakande ljud såsom af en bräckt gren kom honom att tvärstanna och lyssna. Ljudet upprepades icke. Bill fortsatte sin gång med handen hårdt knuten om revolverns kolf i fickan. Han hade blott några hundra steg kvar och väntade att hvarje ögonblick höra Brevigs eller Svens röst, då ett nytt ljud inne från snåren kom honom att hastigt vända sig om. I nästa ögonblick hade han sträckt ut sin med revolvern beväpnade hand, och genom skogen brakade en skarp knall, och det var endast genom sin snabbhet och sitt säkra öga som han den gången räddade sitt lif, ty från gömstället bakom en trädstam såg han en mörk, underligt målad gestalt falla tillsammans, och den pil, som redan var riktad mot honom, kom aldrig att lämna sin spända båge.

Bill sprang, hållande sin rykande revolver i handen. Han kände tillräckligt lifvet i skogarna för att inse, att, därest han varit nog lycklig att påträffa och göra sig kvitt en ensam kringstrykande och från de sina skild indiansk spejare, ljudet af skottet snart skulle samla den skjutnes kamrater till platsen. Brevig och Sven kommo springande mot honom.

»Indianerna äro i skogen!» ropade Bill. »Vi äro lämnade i sticket af mexikanarne — jag trodde det — jag har trott hela tiden, att det skulle gå så — —»

»Och våra revolvrar äro borta!» ropade Brevig.

»Vi måste undan härifrån fort! Det kan inte vara långt till en större flod, ty det lutar starkt nedåt ända från bäcken där borta. Hvart den fördömde mexikanen än fört oss, måste floden rinna åt Mississippi och således ned åt bebyggda orter. För resten komma vi inte tio fot, om vi ge oss in åt skogen. Vi måste följa stigen och det med flinka ben, ty om tio minuter ha vi rödskinn öfver oss. Så mycket känner jag det ynglet!»

Det hastigt framsagda resonemanget var nog riktigt. Händelsen hade kommit så plötsligt, att sjömännen ännu ej hunnit sätta sig in i vidden af den fara, som hängde öfver dem. Alltsammans fick snarare karakteren af ett äfventyr med något lifvande uti sig. De sprungo raskt utan att sätta sina lungor på spel. Stigen bar utför; man kunde snart se, huru skogen öppnade sig, utsikten blef friare, någonting glimmade fram mellan löfverket; det var vatten.

Då hördes ett skärande rop bakom dem. Från några trädstammar framsprungo sju eller åtta mörka figurer, hvilka svängde vapen öfver sina hufvud.

»Spring — spring!» skrek Bill.

Det blef en förfärlig jakt. Sjömännen voro hårdt ansträngda, och äfven i uthviladt tillstånd skulle de icke kunnat i snabbhet mäta sig med förföljarne, hvilka hastigt förminskade afståndet. I sin ifver att hinna flyktingarne hade indianerna icke gifvit sig tid att stanna och skjuta, ehuru flera af dem hade skjutvapen. Men en af dem tycktes nu sinnad att skjuta ett skott. Han ropade något åt de öfriga, hvilka delade sig utan att hejda sitt lopp. Vilden, som ropat, kastade sig ned på knä, tog säkert stöd för geväret och tryckte af. Bössan klickade.

»Undan ett par tum åt sidan!» dundrade en barsk röst på engelska från ett busksnår framför Sven. Instinktmässigt kastade sig denne undan från stigen. Det blixtrade till från busken, hvit rök rullade fram, knallen brakade genom skogens hvalf och följdes ögonblickligt af ett genomträngande hämndetjut, som tycktes komma från femtio punkter på en gång.

»Raskt ner i kanoten, gossar!» kommenderade nu den barska rösten. De sågo en väldig gestalt, klädd i skinn, springa upp ur småskogen och hinna om dem på vägen utför sluttningen.

»Jag gaf dem litet att fundera på», ropade främlingen, »så att vi ha ett par sekunders försprång. Men spring, om lifvet är er kärt!»

Uppmaningen var öfverflödig. De rusade framåt, de flögo öfver stenar och trädstammar och gropar, de bröto genom snåren, som dolde dem för deras fiender och därigenom räddade dem från dessas skott, de sågo en flod alldeles nere under sina fötter; främlingen störtade alltjämt före; och de hunno slutligen i hans spår ned till stranden och fram till en liten udde, där en kanot låg inkilad under löfhvalfven.

Flämtande, så att de knappt förmådde hämta ett ordentligt andetag, hoppade de ombord i den fjäderlätta farkosten, hvilken därpå genast af främlingen medelst en kraftig knuff sattes i fart, så att den for väl sina femtio alnar utåt vattnet. Snabbt fattade nu mannen en åra, hvarmed han åter styrde båten så nära intill stranden, att de rika nedhängande hvalfven alldeles bortskymde båten för spejande ögon på den sidan floden.

De voro räddade. De hörde indianernas rop, när de sprungo utefter stranden. Och de förstodo af det täta brakandet af kvistar och grenar, att snårens täthet skulle göra det omöjligt för fienden att till lands hinna dem.

Efter en stund hade de hämtat sig. Deras första gemensamma tanke och rörelse var att sträcka handen mot främlingen och med ett kraftigt tag tacka honom för hans modiga uppträdande.

»Äro vi nära New-Orleans?»

»New-Orleans! Skulle ni dit?»

»Ja visst! Ett par mexikaner gjorde oss sällskap och —»

»Och rymde väl under vägen?»

»Ja — för en timme sen —»

»Då de vädrade apacherna! Jag känner dem. Men om *de* ha visat er vägen till New-Orleans, behöfver jag

nog inte tala om, att ni hade kortare väg dit i går kväll än ni ha nu. Vi äro på indiangränsen, och ni ha kanske hört, att apacherna gräft upp stridsyxan för det en af deras ungdomar, som burit sig illa åt, här om dagen blef skjuten på fort Union. En afdelning af garnisonen är utskickad åt det här hållet, men den behöfver tid att hinna genom skogarna.»

X.

Bekantskapen hade formerats så hastigt, att sjömännen knappt medhunnit att närmare betrakta sin räddare. Nu, när de sutto i kanoten, hvilken, styrd af hans säkra hand, hastigt gled utför med strömmen, hade de godt tillfälle att göra sina iakttagelser.

Han såg ut att vara femtio år men var kanske tio år yngre. Det ansträngande, farliga lif han förde, hade nog fårat hans panna och kinder mer än åren förmått. Gestalten skulle varit mer än vanligt reslig, om icke en till natur öfvergången vana gifvit densamma en framlutad hållning. Så mycket af lemmarna, som kunde skönjas genom betäckningen af skinnkläderna, tydde på den stora muskelkraft och uthållighet, som ofta nog kunna åtfölja äfven hög grad af magerhet. Anletsdragen med det något gråsprängda hak- och kindskägget voro långt ifrån vackra men gåfvo i förening med den ärliga ehuru skarpa och stundom hårda blicken ett förtroendeväckande uttryck åt ansiktet. Beväpningen utgjordes af en enkelbössa af ovanlig längd samt en fotslång slidknif. Kruthornet, som någon buffel fått tillsläppa, samt den efter indianskt mönster

vackert sömmade och pärlsmyckade kulpungen sutto vid sidan i en rem, som sammanhöll mannens skinnrock.

»Långrefflan» — han hade uppgifvit detta namn för sina nya bekantskaper — tycktes å sin sida vara föga nyfiken i afseende å de tre sjömännen. Men de trodde sig dock märka, eller kanske rättare kände på sig, att han då och då fäste på dem en kortvarig men desto mera genomträngande blick. Han var tydligen misstänksam. Det ensamma lifvet i skogarna hade gjort honom sådan. Ett och annat ord föll emellanåt från hans läppar, men det gällde då vanligtvis kanotens rörelser eller något anmärkningsvärdt på stränderna. Kanske skulle samvaron med de tre hvita så småningom göra honom meddelsammare.

Utan annat ljud än ett svagt plaskande i fören gled kanoten snabbt utför floden. Skymningen hade inträdt och nästan ögonblickligen öfvergått till nattens dunkel. Men reflexen från den ljusa himmeln gjorde, att man kunde tydligt nog skönja strändernas formationer och undvika den mängd ruttna och halfruttna trädstammar, hvilka öfverallt stucko hotande och hindrande ut från löfverket på sidorna. En ljus strimma i öster antydde dessutom, att månen snart skulle höja sig. Långt framför sig kunde sjömännen se några förtoningar af klippor, hvilka tycktes alldeles mötas öfver floden. Ett ännu endast svagt hörbart brusande tillkännagaf, att man närmade sig ett vattenfall.

»Skola vi utför fallet?» frågade Sven.

»Ja visst — om inte —»

»Om inte?»

»Om inte några lurande apacher hindra oss. Det *kan* hända, att de hinna före oss landvägen. Och det *kan* hända, att de ha kamrater där nere.»

»Och då — hur skall det då gå?»

Styrmannen såg hastigt upp med ett betydelsefullt kort leende.

»Ja, då gäller det att klara sig för skalperknifven. — Hur långt kan ni skjuta med den där barnbössan?»

Bill, som förstod att frågan gällde honom och hans revolver, svarade:

»Jag träffar min man på femtio steg.»

»*Gör* ni? Ändå något!»

Samtalet afstannade åter.

Röd och stor som en ballong lyfte sig nu månen öfver skogstopparna. I detsamma hans första strålar sköto fram, gaf gränsskytten med åran kanoten ny riktning, så att den kom alldeles in under stranden åt månens sida, där skuggorna blefvo tätare för hvarje stund. Hans ögon hvilade nu icke en sekund, utan foro skarpa och spejande från buske till buske och från träd till träd på den belysta sidan af floden. Bössan låg öfver hans knän, färdig att på ögonblicket göra sin tjänst.

»Håll skarp utkik där framme!» sade han åt Brevig, som satt längst för ut.

Vinden, som under dagen varit svag, hade nu alldeles dött ut. Topparna af de jättehöga, urgamla furorna stodo orörliga, några molnbildningar hade stannat i sin långsamma färd, intet ljud från skogarna störde stillheten, endast vattnets porlande mot barkbåtens stäf bröt den tystnad, som annars skulle förefallit som dödens.

De närmade sig nu en udde, som, täckt af tät småskog, stack långt ut mot flodens midt. Ett stycke bortom denna udde kunde de se skymtar af klippor, som öfver vattnet möttes till en trång klyfta. Mellan udden och de nämnda klipporna, men skilda några hundra alnar från de senare, hade någon naturrevolution sammanvräkt väldiga klippblock, upptornade och godtyckligt fogade till någonting liknande en jättegrotta eller håla, på hvars båda sidor vattnet med hastigare lopp trängde sig fram för att snart, hopträngdt till en bredd af endast några alnar, kasta sig utför genom klyftan.

Ju mera de närmade sig udden, desto tydligare blef det, att någon särskild omständighet oroade Långrefflan. Hans ögon följde strändernas busksnår så skarpt och noga,

som om han väntat att bakom hvarje kvist finna en gömd apache; gång på gång reste han sig varsamt i kanoten för att få en smula längre synvidd; vid flera tillfällen tog han fast i nedhängande grenar och stannade dymedelst farten för att i sitt ansträngda lyssnande icke störas af vattnets svaga porlande. Men intet ljud störde urskogens majestätiska tystnad. Månen hade hunnit höja sig och blekna och kastade redan en och annan stråle ned öfver flodens vatten. Kvällen kunde icke tänkas mera fridfull och skön.

I detta ögonblick skars stillheten af nattugglans genomträngande läte. Det kom så oväntadt, att sjömännen hoppade till och började titta åt trädtopparna för att möjligen upptäcka fågeln. Men Långrefflans åra akter ut gjorde i detsamma en rörelse, så att båten hastigt vek af alldeles intill stranden. Mannens ögon stodo skarpt fästade på någon punkt af udden, och mot den punkten styrde han nu utan att med ett ord förklara anledningen. Då kanoten kommit tätt inpå de täta klungorna af hängbjörk och gran, vekos dessa plötsligt åt sidan, och den mörka gestalten af en indian, hvars krigsmålning kunde skönjas i månskenet, trädde fram och grep tag i kanotens stäf samt drog farkosten till sig. Ett hejdande ord från Långrefflan förekom Bills afsikt att höja revolvern mot den främmande.

»Ned med sexpipan!» hade skogsbon sagt. »Skjut inte på Hvita falken — det är en cheyenne, så god som tio apacher.»

Utan ett ord till hälsning eller undran öfver Långrefflans sällskap steg cheyennen ombord, skaffade sig en plats helt nära Bill och tog genast den andra åran eller paddeln, med hvilken han började arbeta så att kanoten for i väg med nästan fördubblad fart. Skogsbon akter ut tycktes fullt ha fattat motivet till denna brådska, ty utan en fråga understödde han nu med sin åra indianens an-

strängningar, allt under det hans ögon med om möjligt fördubblad ifver och vaksamhet bespejade stränderna. Dessa två män tycktes för öfrigt vara kroppar af samma kropp och andar af samma ande, ty den ene behöfde blott med en rörelse af hufvudet, en blick, en vink af handen antyda någon afsikt eller tanke för att genast finna sig förstådd och understödd af den andre. Gräns- och skogslifvet med dess ständiga faror och kritiska situationer, där ett halfhögt ord eller ett utrop kunde blifva dödsbringande, hade så småningom utbildat hos dem denna förmåga af tyst, ömsesidigt förstånd.

Efter en stunds rodd, hvarunder kanoten kommit nästan fram till klippsamlingen i floden, sade Långrefflan med dämpad stämma:

»Hur många, Matopeh?»

Matopeh — det var cheyennens indianska namn — gjorde en rörelse med hufvudet åt den strand de följt och uträckte därpå sin vänstra hands fingrar tre gånger.

»Hm! — femton apacher på *den* sidan!» sade Långrefflan mest för sig själf.

Då de hunnit fram till klipporna, där man nu tydligt hörde det närbelägna vattenfallets brus, ändrade Långrefflan åter kanotens riktning, så att båten helt hastigt kilade in i den smala rännan under en klippvägg, där det var nästan kolmörkt. Ögonblicket därpå satte indianen sin åra mot stranden och hejdade därmed farten, hvarpå han hoppade i land och drog skyndsamt kanoten efter sig upp i sanden. De voro nu fullkomligt dolda för utkik från båda stränderna af floden, och jägaren såg helt belåten ut med detta läge.

»Det kan nog hända det lyckas», sade han med skämtsam ton; »i alla fall hade vi intet annat att göra.»

Då han såg, att främlingarne gåfvo honom frågande blickar, fortsatte han helt oväntadt:

»Ser ni, apacherna veta att vi äro på floden, och de ha redan fullt med folk på båda stränderna. Det *kan* hända, att de gno i väg nedför fallet för att knipa oss där. Säkert är, att de *skulle* fånga oss där nere, om vi fortsatte. Nu krypa vi in här som råttor och vänta på tillfälle att rymma fällan — tyst! hvad var det?»

Samtidigt med jägarens utrop hade indianen försvunnit. Det såg litet misstänkt ut, och de tre främlingarne växlade blickar, som tydde på att man kanske borde se upp äfven med cheyennens vän. Utan att märka eller åtminstone låtsas märka något häraf, kröp Långrefflan med yttersta varsamhet upp på en klippa, stannade, då hans hufvud hunnit i höjd med klippans öfre kant, och sköt därpå med nästan orörlig långsamhet hjässan med den slitna skinnmössan på upp öfver kanten. Månen lyste starkt öfver denna punkt. Långrefflan fick så småningom äfven ögonen så högt, att han kunde se öfver stenen. Men i detsamma ryckte han blixtsnabbt åter ned hufvudet. Genom kvällens djupa stillhet brakade den skarpa skrällen af ett bösskott och skogsbons skinnmössa for flera steg bort.

»Det var tur, att hon inte satt djupare i pannan», sade han och drog fingrarna genom sitt hår; »skalpen är hel, känner jag. — De röda gökarna ha sett oss i samma stund vi landade här, och de ha haft sin bästa skytt på lur. Jag känner igen knallen på det geväret. 'Korpen' och jag ha bytt skott förr. Nu är det min tur härnäst.»

Han lät nu höra ekorrens läte. Det besvarades från någon skrymsla i bergen, och efter några sekunder var cheyennen åter ibland dem.

Han var en långväxt, kraftfull gestalt, något fylligare men icke mindre muskulös än Långrefflan. Öfverkroppen var naken och målad på bröst och axlar med fantastiska figurer i bjärt smaragdgrönt och hvitt. Anletsdragen voro

hårda, nästan vilda, äfven då sinnet var i hvila. Näsan sköt fram skarpt buktad. Ögonen tycktes svarta. Icke ett skäggstrå syntes på haka, läpp eller kinder och man hade kanske härför svårt att bilda sig en föreställning om hans ålder, hvartill kanske äfven bidrog, att hufvudet var rakadt med kvarlämnande af endast en tofs, skalplocken, däri som prydnad voro instuckna två hvita fjädrar. Bössan och den långa skalperknifven voro hans vapen.

»Matopeh», sade skogsbon, »räck handen åt dessa hvita! Du skall finna vänner i dem.»

Nu för första gången under aftonens lopp såg Matopeh de tre sjömännen skarpt och genomträngande i ögat, i det han följde Långrefflans uppmaning.

»Inte sett injin förr?» sade han till Sven, då denne med en smula tvekan räckte honom sin hand. Ett nästan omärkligt leende stannade för en sekund vid dessa ord på hans läppar.

»Han är att lita på som den klippan», sade Långrefflan, »om man inte väcker hans misstroende.»

Nu hölls öfverläggning om hvad som vore att göra. Man hade emot sig en kanske sexdubbelt starkare fiende, som dock lyckligtvis, enligt hvad både skogsbon och Matopeh med säkerhet visste, hade endast några få skjutvapen till sitt förfogande. Men å andra sidan voro både Brevig och Sven utan andra vapen än sina sjömansknifvar, och af Bills revolver tycktes man icke benägen att vänta sig mycken hjälp, så länge striden fördes på afstånd. Det gällde att hålla fienden från ön, ty komme det till handgemäng, skulle öfverlägsenheten i antal snart blifva afgörande. Kunde man vinna tid, vore räddning möjlig, ty den från gränsfortet utsända afdelningen skulle kanske då hinna fram, eller ock skulle måhända något tillfälle till flykt utför floden yppa sig. Huru som helst — det gällde att under den mest uppdrifna vaksamhet hålla ut mot en

fiende, som nog skulle anlita alla sin listiga krigförings knep att locka de belägrade till någon oförsiktighet.

Den lilla grupp af klippor, där de landstigit, hade icke större vidd än att två personer kunde utan alltför stor svårighet bestrida bevakningen. Långrefflan bestämde därför, att han och indianen skulle börja, medan sjömännen, sóm voro uttröttade, sökte ett par timmars hvila. Något anfall öfver floden vore icke att i första stund vänta, då fienden icke hade kanoter.

Hela öfverläggningen hade icke tagit många minuter. Indianen och Långrefflan smögo till sina platser, medan de tre öfriga kröpo ihop inne i en grotta, som klipporna bildade, och där man var fullkomligt skyddad mot skott.

I naturen omkring dem rådde samma djupa lugn, som för ett ögonblick så våldsamt störts af bösskottet. Några molnbildningar hade stannat omkring månen och något dämpat hans sken. Urskogen tycktes slumra; vattenfallets dofva ljud, hvarvid deras öron nu voro vanda, föreföll blott som ett aflägset ackompanjemang till tystnaden; icke en syrsa hördes, icke slåendet af en fisk i vattnet. Allt var stilla frid omkring denna lilla fläck, där de grymmaste mänskliga lidelser blott väntade på lägligt tillfälle för att drifva sitt hemska spel.

Skarpt och skärande hördes nu genom denna stillhet korpens hesa skri. Det tycktes komma från den udde, där Hvita falken sammanstött med de öfriga. Långrefflan hade utkiken åt detta håll. Som skriet hörts, smög sig cheyennen nedhukad och med ljudlösa steg till jägarens sida. Sven skulle just somna, men spratt till och var i nästa ögonblick på fötter. Det nya, sällsamma och så verkligt farliga i hans nu iråkade läge hade uppjagat hans fantasi och spänt hans nerver till en oro, som hans unga år gjorde helt naturlig. Han kom ända fram till Långrefflans sida och skulle krupit vidare uppför berghällen,

därest icke skogsbons näfve tagit ett hindrande järngrepp i hans kavaj.

»Är ni galen, unge man, efter ni så bestämdt vill ha hål i pannan!»

»Hvad var det för ett skrik?» frågade ynglingen.

»Ja, säg det, den som kan! Vi få nog höra fler. Kanaljerna ha något sattyg för sig — tyst! se där — flytta er litet, så att jag får plats för min arm. Nej vänta, höfding, detta blir mitt skott —»

De sista orden voro ställda till indianen, hvilken med nästan omärkliga men snabba rörelser smugit sin bössa upp öfver krönet. Långrefflan, som redan hade sitt gevär i ordning, tog ytterst noga sikte och tryckte af, hvarpå han blixtsnabbt drog ned både sitt hufvud och geväret i skydd bakom klippväggen. Knappt hade knallen brakat genom tystnaden, förrän ett vildt skrik af smärta eller raseri skar genom deras öra, tillkännagifvande att Långrefflan äfven denna gång häfdat sitt rykte som mästerskytt.

»Jag såg en skymt af en bösspipa i månskenet där borta», sade han, lugnt omladdande sitt vapen. »Vi ha nu ett gevär mindre emot oss, och jag *tror*, att den röda figuren, som höll i det, icke kommer att snart lossa skott.»

Det låg något förfärligt imponerande i det lugn, hvarmed han tycktes betrakta hela deras så farliga belägenhet. Sven hade redan hunnit se döden åtskilliga gånger i ögonen och hans unga sinne hade under denna första frånvaro från hemmet tagit jättesteg framåt i en utveckling till något hårdare; men dessa nästan sekundsnabba och likväl till utseendet så lugna tilltag å fiendens eller deras egen sida, där hvarje rörelse gällde ett människolif, voro för honom något oväntadt nytt, som verkade nästan förskräckande. Kontrasten mellan det verkliga i deras läge och den omgifvande naturens fridfulla karakter bidrog starkt härtill. Sömnen var jagad från hans ögon, tankar

och känslor af stormande art döko upp, Signes lugna, oskuldsfulla bild skymtade fram, följd som af en skugga af Inez' i hennes sista kalla, straffande uppträdande. Han kände sig förfärligt ensam här ute, fastän han hade Brevig tjugu steg nära sig, hans ungdom föreföll honom ligga långt bakom honom, han kände sig drifven att med omutlig hårdhet själf ingripa i sitt ödes skickelser, om någon utsikt skulle finnas att komma ur hela denna härfva af dödsfarliga sammanträffanden; mannen mognade alltmer inom honom — en man just för det slags lif, som han nu råkat i.

Han var på väg att smygande söka en plats, därifrån han kunde se ut öfver floden, då stillheten åter bröts genom den skarpa skrällen från ett gevär. Något susade förbi hans hufvud, och han hade skyttens osäkerhet att tacka för att kulan icke tog sig väg genom hans tinning. Lika hastigt som om han träffats, kastade han sig till marken. Långrefflan var inom ett ögonblick vid hans sida, medan Hvita falken med orubbligt lugn såg honom falla.

»Jag trodde ni fått blyet», sade jägaren, då han emellertid fann, att Sven af självbevarelseinstinkt kastat sig ned. »Men vänta — ligg stilla eller kryp efter marken in till berget, ty det kan snart smälla igen. Cheyenne där — kan ni kräla hitåt ett slag?»

Utan att svara efterkom indianen uppmaningen. Under tiden hade skogsbon, tätt tryckt till marken, kraflat sig några famnar bortåt en flat sten, där han upptäckt något litet glänsande föremål. Lika försiktigt kom han tillbaka med sitt fynd.

»Ser ni, unge sjöman, hvad det där ä' för slag?»

»En tillplattad bösskula», svarade Sven.

»Sant, sant — men för mig är hon något ändå mera. Hon är en bösskula, som afskjutits *uppifrån nedåt!* Akta er — stick inte fram hufvudet! Sitt nu lugn en

minut; ni ser, att Falken har någonting för sig. Han har nog kommit på samma tankar som jag för den lilla kulans skull. Han har bättre öga än vi två tillsammans, fastän han som alla rödskinn inte egentligen är född till skytt. Emellertid har öfning gjort honom till hvad han är, och jag behöfver sällan skämmas för hans skott.»

Indianen hade, krälande som en orm och med geväret i ena handen, tum för tum glidit från dem bort till en skrefva i klipporna, där skuggan var så stark, att han icke kunde befara upptäckt. Där kröp han ihop, så att hans kropp nästan tycktes förintas, hvarpå de kunde se honom ytterst långsamt höja mynningen af geväret mot någon punkt högt öfver strandremsan midt emot. De följde gevärets riktning. En hög fura reste sig öfver sin omgifning. Skarpt aftecknad mot den månbelysta himmeln bakom, tycktes hon hafva en mörkare utsvällning i sin topp. Mot den punkten var indianens gevär riktadt. Det dröjde några sekunder, så blixtrade det till, och knallen rullade bortåt i skogstrakterna. I detsamma kom trädtoppen där borta i rörelse, något föll ned genom grenarna — ett gevär, påstod Långrefflan — och så kunde man se öfverdelen af en människokropp, skarp som en siluett mot himmeln hänga nedåt och famla med armarna liksom för att gripa i något. Men dess händer fingo endast tomma luften; benens tag om grenen slappades, och därpå störtade den olycklige handlöst utför, dödligt sårad eller kanske redan dödad genom Hvita falkens skott. Vän och fiende betraktade under andlös tystnad det förfärliga skådespelet.

»Ni förstår nu, hvad det där korpskriket skulle tjäna till borta på udden», sade slutligen Långrefflan till Sven; »meningen var, att vi skulle titta så mangrant åt det hållet, att den där figuren kunde hinna komma helskinnad upp i trädtoppen. Hade han inte varit så het, skulle ni troligen inte lefvat nu. Två gevär mindre emot oss — godt!»

Efter denna andra motgång tycktes fienden icke vilja för det närmaste företaga något. Urskogens djupa, nattliga lugn hade åter inträdt och stördes icke af några egendomliga läten eller skrällar från gevär.

Torstensson låg alltjämt orörlig vid skyttens sida, ansträngande sina ögon till det yttersta att genomtränga det dunkel, som höljde naturen omkring dem. Ett lågmält samtal, då och då afbrutet af långa uppehåll, fördes mellan de två. Skogsbons ursprungliga tillgänglighet, hvilken genom lifvet bland ständiga faror samt umgänge med den ordkarge cheyennen nästan alldeles dött bort, väcktes nu åter till nytt lif under samvaron med den unge, varmblodige sjömannen, hvilken så oväntadt kommit under hans beskydd. De gåfvo hvarandra snart del af sitt lifs historia; förtroendet växte; den gemensamma faran åstadkom ett närmande, som månaders umgänge under vanliga förhållanden icke skulle förmått framkalla. Och så fick Sven veta, att äfven Långrefflan en gång lefvat lyckliga barndomsdagar i ett hem, där föräldrars och syskons kärlek strålat öfver honom som en värmande sol. Det var i ett nybygge på indiangränsen. Så hade det blifvit ofred med de röda. Apacherna hade kommit som en präriebrand, härjande, förstörande, dödande allt. Föräldrar och syskon hade mördats inför den unge gossens ögon. Själf hade han förts i fångenskap och sedan vistats flera år bland de röda, tills han under ett krigståg kommit i tillfälle att rymma. Alltfrån den dagen hade han svurit apacherna hämnd och fiendskap. Och troget hade han hållit sin ed. Höfdingen, som mördat hans mor, hade han icke, trots ifrigaste spaningar, lyckats påträffa. Han visste icke ens, om han ännu lefde. Nära tjugufem år af sitt lif hade han lefvat som ett slags utpost för de hvita mot indianerna. Nu var han anställd i regeringens tjänst som spejare, hvilken i första hand skaffade den närbelägna lilla gränsfästningen säkra

underrättelser om rödskinnen. Ända från sin tidigaste ungdom hade han haft en aldrig svikande kamrat i Hvita falken, hvars stam sedan långa tider tillbaka legat i blodig fejd med apacherna. Indianen hade icke velat antaga civilisationen med dess bindande förhållanden. Hellre ströfvade han omkring i skogarna. Lyckligtvis hade han förmått motstå och besegra smaken för brännvin, hvilken han hade gemensam med sitt släkte. Genom uppfostran och tradition fiende till apacherna gick han nu, i likhet med sin hvite vän, regeringens ärenden såsom spejare och kunskapare på indiangränsen och hade i denna egenskap gjort sitt namn fruktadt vida omkring bland de regeringsfientliga kringstrykande stammarna.

»Ni vet ändå inte», sade Sven i fortsättning af deras samtal, »hvad det vill säga, att aldrig ha sett sin far eller åtminstone icke ha något minne af honom.»

»Är han död då?»

»Jag vet inte. Jag söker honom — och har fått för mig, att jag skall finna honom.»

»Ni ä' långt härifrån?»

»Ja, ni känner nog inte det landet, skulle jag tro. Sverige?»

»Nej — men jag har träffat folk förr, som nämnt det namnet. Utvandrare här neråt ha talat om det. Likaså en illa medfaren gammal sjöman, som finns på fort Union. Åja — så gammal ä' han inte. Min ålder ungefär.»

»Hva' gör han där?» frågade Sven tankspridt.

»Ja, det ä' inte mycket! Tar sej en sup eller två emellanåt och ä' för resten visst något slags tolk — tyst! hörde ni?»

Han hade gripit Sven om armen och stelnat till en orörlig, lyssnande staty.

»Det låter som dofva hugg af en yxa», hviskade sjömannen.

»Det är så med, d. v. s. hugg af en tomahawk mot torra trädstammar, som de röda bestarna hålla på att sammanfoga till flottor —»

»För att anfalla oss från floden?»

»Ja precis! Men jag undrar — — vänta!»

Genom ekorrens läte kallade han åter cheyennen till sin sida och de två började nu en lågmäld rådplägning. Resultatet blef, till att börja med, att Bill också kallades till platsen. Han sof djupt, när indianen, slingrande sig fram som en orm, kom till hans sida. Hans första rörelse var att gripa efter revolvern, men en hastig och kraftig rörelse af Hvita falken hejdade honom.

»Långrefflan väntar!» var den korta tillsägelsen.

Molnbildningar hade nu börjat sticka upp på himmeln och undanskymde stundtals månen, så att strändernas konturer sammansmälte. Man kunde vänta, att senare delen af natten skulle blifva mörk.

»Ni kan snart få visa, hvad sexpipan går för», sade skogsbon till Bill. »Känner jag det röda ynglet rätt, ha vi dem på halsen, när det är nedmörkt om en timme eller två.»

En lång stund af pinsam väntan följde. Hade icke ett och annat doft ljud emellanåt framträngt, tydande på att fienden var i verksamhet, skulle man kunnat tro, att han ledsnat på den ogynnsamma kampen och aflägsnat sig. Utan att ett ögonblick tröttna i sin vaksamhet lågo de båda skogsströfvarne på sin post och sökte att under de korta stunder, då månen framlyste, skaffa sig en föreställning om situationen.

Det blef så småningom allt mörkare, och den stund kom till sist, då man icke längre kunde se annat än skymten af det närmast omgifvande vattnet.

Efter sista rådplägningen hade man klargjort kanoten för ögonblicklig affärd. Brevig och Sven, hvilka icke kunde

deltaga i en möjlig strid på afstånd, sutto i båten med hvar sin paddel eller åra i händerna, färdiga att ögonblickligt sätta af från land. Kanoten var också flyttad något längre nedströms om ön, ty man var viss om att en tvungen flykt måste gå i riktning nedåt floden.

Ett egendomligt halfhögt utrop från cheyennen spände om möjligt än starkare de öfrigas uppmärksamhet.

»Ser du något, Falk?» sade Långrefflan lågt.

»Injin *hör!*» var svaret.

Ett svagt plaskande ljud hade träffat vildens nästan öfvernaturligt känsliga öra. Det kom någonstädes från det håll, där de dofva yxhuggen hörts.

Åter följde en stund af orubbad tystnad och nästan outhärdlig spänning.

»Sven», sade Hans, »jag önskar vi vore från det här äfventyret. Om någonting händer mig, och du kan rädda lifvet, så sök upp mina gamla föräldrar i Fredrikshald och hälsa dem från mig! Jag har aldrig tänkt mig något så ruskigt som denna evigt långa väntan på att kanske bli skalperad och sönderhackad af tigergrymma rödskinn. Tusen gånger hellre då gå till bottnen i ärligt salt vatten.»

»Vi ha våra knifvar, Hans!»

»Sven, jag är i allmänhet, som du nog erkänner, en sådan där fyr, som tar lifvet lätt — och det gör du med för resten, och därför trifvas vi två rätt bra ihop — men när det någon gång kommer öfver mig, att något skall hända, så plägar det inte länge uteblifva. Men att kanske stympas och slaktas som en hund här i skogssnåren af en hop blodtörstiga apacher eller hvad de nu kallas, det ä' inte hvad jag skulle vilja kalla en anständig död för en ärlig norsk sjöman.»

I Svens lynne låg en benägenhet för motsägelse, som icke heller nu förnekade sig.

»Död! Hvarför tala om död ännu! Vi klarerade oss bra nog från både Maria Teresia och Solide — och det tyckes nu en gång ha blifvit vår lott att rymma och fly från det ena stället efter det andra — och ser du, Hans, jag har fått i mitt hufvud, att det här också ska' kunna klareras, bara man håller kuraget uppe. Se på Bill! Vi hade inte mycket förtroende för hans mod för ett par månader sen, men nu —»

»Tack ska du ha! Du anser mig rädd!»

»Hans», hviskade Sven och smög sin hand bort till kamraten, »*jag* känner hur pass rädd du är. Och nu, kamrat, hända hvad som helst — vi följas åt, om det än ska' bära genom hela Amerika på släp efter en indianhäst —»

»Nu!» sade en röst halfhögt några steg ifrån dem.

»Det var Långrefflan», sade Sven.

»Hör — hör! Hör du inte, att någonting plaskar — just där borta i förlängningen af kanoten. Ack, den fördömde mexikanen, som fick våra revolvrar med sig!»

»Kan ni se någonting, Bill?» hörde de åter rösten från land.

»Någonting svart oformligt på vattnet — men —»

»Lägg kanoten *alldeles* intill oss!» sade Långrefflan med knappt hörbar stämma.

Sjömännen lydde.

»Hör nu på mig noga! Om jag inte ä' skapt som en groda, så kunna vi få åtminstone ett ordentligt skott per man på dem — men det blir just som de fått sina fördömda fötter på klippan och komma rusande fram för att smälla tomahawken i skallen på oss. *Då* ska' de ha sin ranson. Vi ha sedan en sekund öfver, ifall vi lefva, att komma i kanoten — och sedan beror det på er, sjömän, som aldrig förr sett ett par paddlar, att skaffa oss undan. Men håll alldeles intill klippan på den här sidan — alldeles intill! Hör ni?»

»Ja!» hviskades det. »Alldeles intill!»

»Om de nu komma i rad *bredvid* hvarandra», fortsatte deras ledare, »så tar jag den som är längst till höger, från oss sedt, Falken tar nästa och Bill den tredje. Skjut sen i högen med revolvern! De äro inte riktigt vana vid sådana pjeser — och inte jag heller för resten. Kommer någon ensam framför de andra, är han min man, ty —»

Meningen afstannade; en hane knäppte. Skogen stod andlöst lyssnande. Klipporna gåfvo ej ljud från sig; vinden for utan susning genom de höga topparna; flodens svaga krusning smög sig ljudlöst framåt; intet andetag, intet ord, ingen suck bröt det förfärliga lugnet. Det mörka på flodens vatten hade svällt, höjt sig, antagit en förvirrad omblandad form af ett träds krona eller ett moln eller något fantastiskt vidunder — ingen blick, icke ens cheyennens, kunde ännu göra något af dess detaljer, ty detaljer funnos icke däri; det steg och bredde ut sig på samma gång — —

»De ha gömt sig bakom löfruskor», sade en hviskning; »jag väntade det.»

Ett skvalpande ljud — en ristning bland löfruskorna — några hastigt yttrade ord — och de spejande ögonen på holmen kunde se skymten af figurer, som med spökens ljudlösa rörelser stego upp framför dem och famlande närmade sig — —

»Jag längst till höger!» hviskade Långrefflan — —

Hela landskapet, floden, klipporna, stränderna flammade till i blixtarna af tre skott; vildaste tjut tillkännagåfvo skottens förfärliga verkan; nya blixtar, innan knallen af de förra förtonat; skrik, skrän, rop af uppmuntran och rop af raseri; skott på skott från Bills revolver; en sammangyttrad massa af figurer vid kanoten; triumftjut, som trängde genom märg och ben — — triumftjut, ty en vilde hade vid blixtarnas sken upptäckt kanoten och med tigersprång rusat fram till densamma, hunnit en sekund före

Långrefflan, kastat sig med hela sin tyngd mot farkostens stäf och gifvit den en våldsam rörelse utåt floden — och ögonblicket därpå fallit, genomborrad af Långrefflans knif; men hans manöver hade iakttagits af de tio eller tolf ännu lefvande kamraterna och de hade höjt tjutet; Brevig och Sven voro åtminstone för några minuter aflägsnade från striden — — allt var i vild brottning; det måttades hugg och parerades med en smidighet, som endast en till natur blifven vana kunde förklara; Bill hade rusat undan bakom en klippa för att ladda om sin revolver; Långrefflan och cheyennen hade, själfva blödande, befriat sig medelst sina förfärliga knifvar och den sistnämnde hade i ett enda flinkt snitt dragit den blodiga troféen från en fiendes hufvud; de hade fördelen att känna själfva marken, där striden gick, och de begagnade sig däraf genom att ständigt ändra plats; rop hördes från floden; kanoten närmade sig hastigt och dess roddare hade icke öra för Långrefflans framskrikna tillsägelse att ro rundt ön till andra sidan — till *andra* sidan — — nedåt — — *nedåt* — de kommo närmare, de kommo fram i det ögonblick, då Långrefflan och cheyennen, för en sekund lösslitna från fienders vilda krampaktiga grepp, hufvudstupa störtade sig i vattnet, skrikande åt Bill att göra detsamma, om han ännu lefde — — de tänkte, Brevig och Sven, icke på annat än att kasta sig in i dödsstriden för att offra lifvet, om det gällde, för honom, som nyss räddat dem, de voro alldeles framme vid klippön med knifven järnhårdt omknuten, de tyckte sig höra Långrefflans stämma från en annan punkt, de anade sig till att de kunde rädda honom genom att komma dit med kanoten, de ropade hans namn allt hvad de förmådde, och de kastade sig ned för att med paddlarna få kanoten åter från land, då i detsamma vattnet omkring och framför dem våldsamt stänkte upp af plumsandet från en hel mängd figurer, hvilka från alla håll rusade på kanoten, kastade mera än

drogo den tillbaka till land och ögonblicket därpå kastade sig själfva öfver de båda sjömännen, som icke hunnit utdela ett enda verksamt hugg, förrän de voro öfvermannade, slagna, trampade, bundna, släpade upp på berghällen, öfverlämnade åt en död, hvars hemskhet icke ens den förfärligaste inbillning skulle kunna troget måla.

Med en grymhet, som icke ens i denna, de mest djuriska passionernas stund, förnekade sig, hade vildarne undvikit att gifva sina fångar något dödande eller ens allvarsamt sårande slag. Dessa hämtade sig därför snart tillräckligt för att fatta sin belägenhet. Förtviflan dref dem till öfvermänskliga ansträngningar att slita vidjebanden om handlederna och komma upp på fötter. En våldsam spark af en apache kastade åter omkull dem.

»Vi ä' förlorade, Sven!»

Ynglingen svarade icke.

Mörkret var så ogenomträngligt, att de icke kunde bilda sig ens en ungefärlig föreställning om sina fienders utseende. De kunde blott se, huru indianerna som hemska fantastiska skepnader rörde sig omkring dem, under det de tydligen genomsnokade klipporna, aflägsnande sig och alltjämt återvändande, utan att ett ögonblick mangrant lämna dem. Resultatet af den endast några minuter långa striden kände de icke; men de kunde nog förstå, att de försvarandes skjutvapen gjort en verkan, som skulle öfver dem draga en grym hämnds alla fasor. De hade både läst och hört tillräckligt om indianernas sätt att behandla fångar för att inse, hurusom endast någon nästan öfvernaturlig skickelse skulle kunna rädda dem, med andra ord — de sågo ingen möjlighet att hoppas räddning.

Och likväl! De voro unga. Och de hoppades. Och de hviskade med bruten stämma mod i hvarandras sinne. —

Den förfärligaste natt, de hittills upplefvat, nådde sitt slut. Gryningen bröt fram; solen höjde sig strålande. Hon

lyste öfver den lilla klippön, som nu var öfvergifven; hon skickade sina skarpa strålar ned genom det mörka vattnet vid öns strand och framlockade de osäkra, hemska bilderna af några nedsänkta mörka lik, som genom vidbundna stenar kvarhöllos på bottnen; hon lyste öfver den skogsstig, där dessa dödas kamrater nu smögo sig bort, trampande ljudlöst i hvarandras spår och förande med sig två bakbundna, misshandlade fångar; och hon hade äfven några strålar att belysa en tät liten buske helt nära, hvars kvistar just nu nästan omärkligt vekos undan för att lämna utkik för ett skäggigt ansikte med skarpa, genomträngande ögon, hvilka följde apachernas smygande steg bortåt skogens dunkel.

»Och nu gäller det att rädda två duktiga pojkar från den mest djäfvulska död, som kan tillagas åt dem af hin själf!» sade med låg stämma de läppar, som tillhörde det skäggiga ansiktet.

Orden voro egentligen icke ställda till någon men hördes af Bill och Hvita falken, som lågo gömda alldeles där bredvid.

XI.

Dagar hade följt i hvarandras spår, dagar af själs- och kroppslidanden, som de båda fångna sjömännen aldrig skulle tilltrott sig att kunna genomlefva. Men det unga sinnet och den unga kroppen äro sega, och så länge hoppets gnista ännu kan flämta fram några strålar, äger hon dock sin undransvärda makt att af människan framlocka nya ansträngningar.

Det var blott en enda omständighet, som i deras förfärliga läge hade hållit fångarnes mod uppe. Det var vildarnes täta, oregelbundna och, som det kunde förefalla, alldeles omotiverade uppbrott från den ena platsen till den andra, nätter som dagar. Det hade under dessa fem eller sex dygn inträffat, att de under samma natt tre, kanske fyra, fem gånger plötsligt släckt den tända lägerelden och brutit upp för att ett par timmar senare göra om detsamma. De voro tydligen oroade af någonting, som försiggick i deras närhet och hvarom de tidt och ofta återkommande enstaka spejarne medförde ständigt nya underrättelser. Om deras innersta afsikter kunde fångarne icke ett ögonblick tvifla, ty det knappa underhåll, som bestods dem från deras fienders måltider, afsåg tydligtvis endast att spara dem från hungersdöden till ett grymmare slut. Men hvar höllo nu Långrefflan och de andra två till? Lefde de ännu? Hade de öfvergifvit fångarne eller förlorat deras spår? Dessa frågor återkommo ständigt för sjömännen, utan att den minsta lilla omständighet gaf dem något slags svar.

Skogstrakten hade upphört och prärien vidtagit med sina kullar, raviner, buskager och sin oändliga enformighet. Solen glödde om dagarna med förtärande skärpa, moskitos svärmade omkring sina offer, fångarnes skodon voro halft förslitna och deras lemmar värkte af vidjorna, som fängslade dem. Ett nytt hopp hade börjat skimra för dem, lidandets sista hopp. Döden skulle kanske komma och befria dem. De hade haft tröst af hvarandra, de skulle få glädjen att dö tillsammans.

Långt ute på gräsöknen i en liten dunge af björkar och alar, som vattnades af det sparsamma flödet i en ravin, stannade vildarne efter den åttonde dagens marsch. Himmeln var mulen, och natten lofvade att blifva mörk. Eld uppgjordes på sluttningen af ravinen, så att lågorna ej

skulle synas utifrån kullarna. Några kringstrykande apacher hade under marschen stött till, så att hela antalet kunde vara femton. Bland dessa befann sig äfven Korpen, den höfding, som ledt anfallet mot klippön och gång på gång undkommit Långrefflans skott.

Fångarne hade redan genom Långrefflan hunnit så pass lära känna denne förslagne indian, att de insågo, hurusom hans blotta närvaro var detsamma som inseglet på deras öde. Emellertid hade de ända till denna stund icke försummat att vid hvarje tänkbart tillfälle meddela hvarandra de planer, som uppstått hos dem, eller noggrant iakttaga den väg de gått samt med oaflåtlig vaksamhet öfverskåda omgifningarna eller horisonten, för den händelse nu möjligen något hoppgifvande tecken skulle visa sig. Allt hittills förgäfves. Planer hade mognat i deras hufvud, att vid det eller det tillfället nappa en knif från sina vaktare, hjälpa hvarandra att afskära banden och därpå rusa på sina bödlar för att genom en strid finna döden. Men någon liten oberäknad eller oberäknelig tillstötande omständighet hade alltid kommit hindrande emellan. Inga tecken till människor mer än deras omgifning hade kunnat upptäckas. Blott en enda gång hade Sven, då de ännu voro i skogen, trott sig se ett par ögon, som under en skinnmössa för en sekund betraktade honom från en liten buske vid stigen. Men hans tankar hade då under långa stunder så lifligt sysselsatt sig med Långrefflans bild, att han skulle kunna vänta sig att hvar som helst se denna bild framskymta. Och han sade icke ett ord om saken till Brevig förrän en hel dag senare.

Då elden väl tagit sig, påbörjade vildarne som vanligt tillredandet af sin måltid. Några köttstycken träddes på färska käppar och höllos öfver glöden. En vilde skötte om elden och höll glöden friska; en annan vände käpparna långsamt omkring. De öfriga lågo lättjefullt lägrade där-

omkring; en och annan satt och stirrade i glöden och tycktes död för sin omgifning. Föga talades. Det var en egendomlig syn, som skulle kunnat vara uteslutande ro-

mantisk, därest icke de grymma, frånstötande ansiktena gifvit det hela prägeln af en isande hemskhet.

Fångarne lågo efter vanan midt ibland sina vaktare, noga eftersedda. Deras blickar foro från det ena bistra ansiktet till det andra, forskande, genomträngande, bedjande, utan att i något enda öga möta ens en ögonblicklig skymt af vaknande medlidande. Tvärt om — det syntes tydligt, att alla dessa demoner endast genom hemlig men mäktig befallning afhöllos från att tillfredsställa den vilda hämndlystnad och blodtörst, som, betecknande för deras skaplynne, blott stegrats genom de lidna motgångarna under sista striden.

Det var Korpen, som hittills gång på gång uppskjutit med dödstortyren. Han beräknade säkert nog, att detta dagliga återkommande, obestämda uppskof skulle hålla offren i en spänning af pinsammaste art. Men detta var ej hufvudmotivet för hans handlingssätt. Alltifrån den stund, då Långrefflan och cheyennen undgingo honom, hade han icke förmått skaffa sig vetskap, huruvida dessa fruktade fiender omkommit eller om de kanske ännu voro på hans spår. Som försiktig krigare antog han det senare. Och så stor var respekten för dessa båda vidt kända skogsströfvare, att Korpen hvarje gång, som han bestämt sig för den blodiga gärningens tillåtande, lika hastigt ändrade sitt beslut, påverkad af en inbillning, hvilken ännu icke genom yttre förhållanden erhållit någon stomme af verklighet.

Höfdingen satt denna natt, än mera sluten än vanligt, och följde med tindrande blickar, huru bränderna stycke för stycke föllo tillsammans. Mörkret omkring elden trängde närmare, ju svagare lågornas lifskraft blef. Skuggorna från de målade, halfnakna gestalterna stannade så småningom i sina fladdrande, oroliga rörelser. De hvita björkstammarna, hvilka ömsom bortskymts, ömsom framträdt i skarp röd glans, stodo nu i svagt glödande skimmer, sträckande sig uppåt i ett dunkel, som gjordes djupare genom löfhvalfvens täta växtlighet.

Korpens blickar gledo från elden bort till fångarne och och från dessa till en af björkstammarna. En ung apache följde höfdingens ögon. Därpå möttes deras blickar. Kanske hade de förut bytt tankar och ord i någon fråga, som rörde fångarnes öde, kanske vaknade nu hos dem båda samma föreställning — nog af; den yngre indianen reste sig och sade några ord på sitt språk till Korpen. Denne nickade jakande. Då gick vilden bort till ett ungt träd med späd, böjlig stam, klättrade upp och tvang, hängande i armarna, med sin kroppstyngd den mjuka kronan ned mot marken. Med stor vighet och styrka klängde han sig därpå åter fast vid stammen, som nu reste sig, och klättrade ned från trädet. Några steg därifrån stod en annan björk af liknande smärt växt. Vilden genomförde nu med detta träd alldeles samma manöver.

Höfdingen hade noga iakttagit hans åtgöranden. Med en rörelse af hufvudet gaf han sitt bifall till känna.

Fångarne hade icke lämnat något af allt detta obemärkt. De anade instinktlikt, att apachens åtgörande på något sätt rörde dem och deras öde, men de kunde icke åt dessa aningar gifva bestämd form. Åtskilliga tecken tydde emellertid på att vildarne denna natt icke skulle företaga det vanliga ombytet af lägerplats. Flera af dem hade redan lagt sig att somna; elden fick fortfarande brinna, då den eljest vanligen släcktes, sedan den fullgjort sin tjänst att steka köttet.

Plötsligen steg Korpen upp och närmade sig Sven. Mordlusten stod så klart målad i hans bistra ansikte, att fången, nästan med en känsla af lättnad och hopp, väntade att få se hans knif blottad.

»Trött — he?» sade Korpen på bruten engelska.

Sven hade ingenting att svara.

»Behöfva hvila?» fortsatte vilden med ett olycksbådande hårdt leende.

»Vi ha icke gjort dig något ondt, röde man!» inföll nu Brevig. »Hvarför vill du döda oss?»

»Blekansiktena aldrig göra indianen något ondt! Inte jaga honom som ett vildt djur, inte skjuta på honom, inte ljuga honom full, inte stjäla hans land! Nej — nej! Indianen vara hvite mannens vän — he!»

Brevig skulle just svara, då Korpen i detsamma plötsligt kastade sig ned och tryckte sitt öra till marken. Några minuter därpå hördes brådskande steg rassla genom det torra gräset, och en ung krigare, målad och tatuerad i likhet med de öfriga, trädde fram ur det omgifvande mörkret, häftigt hämtande efter andedräkten och tydligen bärare af något viktigt uppdrag.

Efter några minuters förlopp, under hvilka han fullständigt återvunnit den värdighet och det välde öfver sig själf, som sällan svika individerna af hans släkte, yttrade han på sitt språk några hastiga ord till höfdingen. Denne dröjde icke ett ögonblick att handla. De krigare, som insomnat, väcktes genast, vapnen fattades, och det var tydligt, att man endast väntade på besked af Korpen för att omedelbart skrida till handling. Ett par af krigarne yttrade någonting om fångarne. Korpen såg villrådig ut. En strid försiggick i hans inre. Skulle fångarne dödas nu helt kort och summariskt med ett slag af tomahawken — — nej, man hade icke därför sparat dem i så många dagar. Han skulle återkomma senare på natten; det gällde nu blott en liten rekognosering med anledning af den nyanlände apachens meddelanden. Det skulle blifva ännu mörkare till hans återkomst, och mörker behöfdes just denna natt— —

Den unge kunskaparen var otålig, huru mycket han än bemödade sig att dölja detta. Han ville åstad. Korpen yttrade något till ett par af sina män; då han omedelbart därpå lämnade stället smygande men lätt och hastigt som antilopen, följdes han af alla sina krigare utom de två

nyss tilltalade, hvilka genast slogo sig ned vid hvar sin fånge, tände små korta lerpipor, lade knifven framför sig i knäet och därpå förblefvo orörliga och stumma, då och då lystet betraktande sjömännen. Utaf alla de stunder af fara, som dessa redan genomgått, föreföll dem ingen jämförlig med denna. Korpen hade nog beräknat äfven detta. Vildarnes ögon syntes som små glimmande kol i det halfmörker, som närmast omgaf elden. Lidelsen brann inom dem; den kunde hvilket ögonblick som helst taga sig ett utbrott. En hastigt gifven tillsägelse af höfdingen kunde hafva förlorat sin makt i samma ögonblick höfdingen själf lämnade dem utom synhåll. Och för öfrigt! *Om* hans tillsägelse åtlyddes, vore vinsten endast ett uppskof på ett par timmar — —

Tunn aska hade så småningom lagt sig öfver glöden. Den trånga kretsen af ljus från elden hade sammandragit sig än mera; mörkret trängde på, lystet att få sluta allt i sitt omätliga djup.

Brevig låg på sidan med sitt ansikte vändt mot elden. Hans tröstlösa blick lyftes sällan; den tycktes länge sedan ha förirrat sig till fjärran varande scenerier. Då föll ännu en liten glödruin tillsammans. Askan öfver densamma brast och blottade friska, glänsande ytor, hvilka utsände några knippen klara strålar öfver de närmaste föremålen. Ansiktet hos Brevigs väktare träffades äfven däraf. Sjömannen såg i detsamma ditåt och märkte, att vildens glänsande, mörka ögon voro riktade mot någon punkt af den fångnes bröst. Brevigs tanke blef genast verksam. I första ögonblicket kände han sitt blod stelna, ty han föreställde sig, att apachen i kattlik beräkning satt och sökte efter den punkt, där han borde stöta till. Men denna tanke följdes snart af en annan. Brevig hade från »Solide» medtagit en fickflaska med brännvin. Denna hade han fyllt senast vid ridten från den lilla kustorten. Den tryckande

värmen hade gjort flaskans innehåll obehöfligt, så länge ridten varade; och från den stund han tillfångatagits, hade han icke haft sina händer fria mera än vid de tillfällen, då han under strängaste bevakning tillåtits lifnära sig med några öfverlefvor från rödskinnens måltider. Flaskan var därför nästan orörd. Den hade legat dold innanför hans kavaj och därför undgått vildarnes uppmärksamhet. Af någon anledning hade emellertid flaskans hals nu blifvit synlig, och Brevig förstod snart, att det var denna, som fängslade hans vaktares blickar.

Sjömannen gjorde en afsiktlig rörelse liksom för att dölja flaskan under något veck af kavajen. Rörelsen undgick icke vilden.

Indianen yttrade nu på sitt språk något till kamraten. Denne svarade, och ett samtal utspann sig. Detta rörde tydligen fångarne. Resultatet blef, att Svens vaktare steg upp, gaf Sven en spark och lät honom genom tecken förstå, att han skulle flytta sig närmare Brevig. Apachen höll härunder sin bössa riktad mot honom. Sven trodde, att de nu ändtligen skulle skjutas och han gladde sig åt att få dö i Brevigs omedelbara närhet. Men till sin ytterliga förvåning såg han, att indianen lämnade bössan till det andra rödskinnet och därpå helt lugnt slog sig ned med ryggen mot en trädstam och tydligen beredde sig att somna.

»Hvad är meningen?» frågade han tyst sin olyckskamrat.

»De ämna vakta i tur.»

Efter en liten stund hördes det, att indianen verkligen somnat. Den andre vilden betraktade för några ögonblick skarpt sin kamrat. Därpå lutade han sig framåt mot Brevig, trädde sin hand innanför dennes kavaj och framdrog flaskan. Brevig visade sig alldeles likgiltig för vildens tilltag. Utan att tveka ett ögonblick drog indianen ur korken och höll flaskan länge för munnen. Med vildens omättliga

smak för rusdrycker tog han sig snart en ny, lika djup klunk.

Verkan uteblef icke länge. Ännu hållande flaskan i sin hand, sjönk han tungt ned på ena armbågen och stirrade med djuriskt slö blick mot glöden. Ruset hade kommit häftigt öfver honom, och hans omåttlighet hade gjort det grundligt. Instinktlikt undvek han dock hvarje rörelse, som kunde framkalla ljud och väcka hans kamrat.

I detta ögonblick vände Sven hastigt sitt hufvud mot en punkt af den mörka omgifningen helt nära dem. Det hväsande ljud, som en retad eller skrämd orm gifver ifrån sig, hade träffat hans öra. Ljudet upprepades. Brevig hade märkt kamratens rörelse och sökte liksom han genomtränga mörkret med sina blickar. När nu deras uppmärksamhet var stegrad till det yttersta och deras hörsel spänd till nästan onaturlig grad, kunde de också båda tydligt uppfatta en hviskning, som under vanliga förhållanden skulle osvikligt undgått dem:

»Tss! hjälp — är — nära! — tss!»

Det behöfdes väl den dubbla uppmaningen till tystnad. Ty ett glädjeskri nästan sväfvade på bådas läppar. Hviskningen fortsatte:

»När — han — har somnat — — så lägg — dig — på hans — — bössa!»

Det var ingen lätt uppgift, ty vapnet låg alldeles invid vildens sida. Emellertid kom indianens rusiga tillstånd Sven till oberäknelig hjälp. Den mörka kroppen, som hittills hvilat på ena armbågen, sjönk nu ned och något öfver åt andra sidan, så att bössan kom att ligga alldeles fri.

Ännu tycktes dock apachen hafva en oredig föreställning om sin uppgift, ty ett par gånger sökte han resa sig för att fästa sina glanslösa ögon på fångarne. Därpå sjönk han åter ned och låg såsom liflös. Nu krälade Sven tum för tum tätt intill hans sida, såg skarpt på honom och

lyssnade. Vilden sof. Svens kropp täckte fullständigt bössan.

Ett nytt oväntadt ljud hördes i detsamma. Det kom från den sofvande indianens näsa och liknade det dofva ljudet från en aflägsen såg. Det var tydligt, att en ny fara hotade. Hviskningen hade icke vidare hörts på några minuter, och sjömännen vågade icke röra sig af fruktan att väcka den andre indianen.

»Klara — att — — springa!» hördes det åter från mörkret. Fångarne gåfvo med en nickning jakande svar.

Knappt hade detta tecken gifvits, förrän den rusige vilden lät höra en snarkning, så skarp och högljudd, att hans kamrat häftigt spratt upp ur sin lätta slummer och som en stålfjäder for upp på fötterna. Hans blick fann genast fångarne på deras plats, han tycktes gripen af en blixtsnabb ingifvelse och drog hastigt sin knif men hann icke taga ett steg, förrän en mörk reslig gestalt stod framtrollad vid hans sida, och innan den olycklige hunnit se sin fiende i ögonen, hade Matopehs med järnkraft förda skalperknif genomborrat hans hjärta. Utan ett ljud sjönk han ned; fångarne sågo hans besegrare träda fram i det svaga eldskenet och de vände sina ansikten bort för att slippa bevittna det förfärliga skådespelet af segertroféens tagande från den fallnes hufvud.

I nästa sekund hade Långrefflan och Bill afskurit fångarnes band.

»Ni få tacka oss sedan!» sade den förre muntert, då de befriade, öfverväldigade af sina känslor och med ögonen fyllda af tårar, ville fatta sina räddares händer. »Jag var rädd, att den där skalperade apachen möjligen skulle hinna få fatt i bössan och jaga kulan genom någon af eder. Nu får han afstå sin bössa och äfven ammunitionen, ty jag fick mitt krut vått under simturen öfver floden, och cheyennen har varit lika utan som jag denna tiden.»

Med dessa ord gick han bort till liket och fråntog detsamma helt lugnt dess kruthorn och kulpung.

»Nej, cheyenne!» utbrast han därpå plötsligt mot Matopeh, då han såg denne med underligt glänsande blickar stå lutad öfver den sofvande rusige. »Nej, han har nog förtjänat mer än mången annan att dela den andres öde, men det är mord efter vårt sätt att se sådana saker, och det får inte ske. Stoppa in knifven igen! — Men vi måste täppa munnen på den galgfågeln, så att han inte börjar skrika, om han händelsevis skulle nyktra till.»

I apachens mun bands nu ett trästycke, hvarpå hans händer fastgjordes bakom ryggen, utan att han gjorde min af något allvarsammare motstånd eller ens tycktes fatta, hvad som egentligen försiggick med honom.

»Ni kan tacka er lyckliga stjärna», fortfor Långrefflan, »att ni inte vid det här laget dingla uppe i björktopparna. Vi skulle aldrig kunnat hjälpa er, så länge ni hade hela svärmen omkring er.»

På Svens fråga, hvad han menade, fortfor han:

»Det här packet har en gammal plägsed, som jag ett par gånger sett tillämpad. De bruka böja ned ett par mindre ungträd och så binda fast den usling, som råkat i deras klor, vid händerna i topparna af träden och sedan låta det gå till väders med honom. Och där får han hänga mellan båda träden, tills korpar och örnar göra slut på honom. — Vi sågo nog, hur den där apachen — han heter Lokatten, jag känner honom — spände upp i björkarna och jag visste hvad det gällde och trodde, så sant jag har hvitt skinn, att vi skulle få skära ner era lik — men så kom den där kunskaparen och gjorde slag i saken. Han hade kommit på samma spår, som vi funno i går. Hjulspår midt här i öknen! Måste vara en utvandrarkaravan. Vi kunde se, att det är en hel del vagnar. Vi måste till hvad pris som helst få tag i dem, innan de låta skalpera sig —»

»Säg mig», afbröt Sven, »*var* det ert ansikte jag såg en gång inne i skogen, när vi masade stigen framåt, eller var det inbillning?»

»Ni såg allt rätt den gången, unge matros! Vi ha följt er tum för tum på så pass afstånd, att vi inte förlorat ert spår. Vi ha sett röken från er eld på två, tre ställen hvar natt och jag har flera gånger varit er så nära, att jag kunde se er blinka. Ser ni, Matopeh har väderkorn som en hund, öga som en örn och hörsel som en katt. — Och nu inte ett ord mera utan bort härifrån. Apachen får ligga där han ligger, men tag flaskan med! Jag vill inte vara i den indianens ställe, om Korpen kommer tillbaka och får se honom.»

XII.

Några dagar hade åter gått. Det var en mörk, blåsig natt ute på prärien. Månen var i nedan, och stjärnornas strålar hade icke kraft att genomtränga de tunga molnmassor, som, drifna af blåsten, rullade sin väg bortåt under den mörka himmeln.

Det oroliga, irrande skenet från en eld framlyste genom mörkret. Det kom från en dalsänkning och framhöll då och då skarpt konturerna af några stora packvagnar, hvilka sammanförts i en tät rad. Det var ett litet utvandrarläger.

I närheten af elden rörde sig åtskilliga män, kvinnor och barn. En grupp af karlar sutto med sina pipor, samtalande och rökande något afsides från de öfriga. De voro typer af många nationer, men alla hvita med undantag af

en, som stack af genom den amerikanske vildens mörka hudfärg. Han rökte liksom de öfriga men satt orörlig och stel som en bildstod och gaf icke från sig flera ord än som nödvändigt kräfdes för att på det mest lakoniska sätt besvara framställda frågor.

»Och ni säger, höfding, att vi äro på den kortaste vägen till de nymätta landsträckorna?» sade på engelska en af de hvita, en man med äkta nordiskt-europeiskt utseende.

En nästan omärklig rörelse med hufvudet skulle betyda ett jakande svar af indianen.

»Adolf Henriksson tycks inte ha riktig tillit till vår vägvisare», sade en annan af männen på ren svenska.

»Han är apache», svarade den, som framställt frågan; »jag har haft med den sortens indianer att göra en gång förr. Nåja — jag har ingenting sagt ännu. Vi skola hoppas det bästa. — Hör nu, höfding», fortfor han nu på engelska, »hvar håller er stam till?»

Indianen hade, stirrande i elden, uppfångat frågan. Han vred nu sitt hufvud och såg på den frågande. Därpå pekade han uppåt mot rymden och sade:

»Hvar moln ha sina wig-wams?»

»Han menar, att hans stam irrar omkring som skyarna öfver våra hufvud», tolkade Henriksson. »Det vill med andra ord säga, att de troligen äro splittrade och skingrade och kanske jagade från sitt område, stackars satar. Emellertid äro *det* slagets indianer icke mycket att lita på — och jag tycker inte om uppsynen på den här. Det skulle inte förundra mig, om jag finge höra, att han egentligen är ute och figurerar på krigsstråten —.»

»Isch, Adolf, skräm inte fruntimren med dina funderingar! Ännu ha vi icke sett så mycket som en fjäder af något rödskinn mer än hvad den här vägvisaren bär i sin lugg.»

»Hva' ä' det? Ä' det något farligt?» frågade häftigt en man, som nu slöt sig till kretsen. Det var en liten mager figur med oroligt utseende, hvilket ytterligare markerades genom det ständiga blänkandet från ett par stora glasögon.

»Nej vars, herr Bark — ursäkta! Herr Lundin — hvar katten har jag fått det ifrån, att jämt vilja kalla er för Bark? Ni måtte vara lik någon, som heter Bark. Känner ni någon med det namnet?»

»Nä!»

Det var omöjligt att genom glasögonens kalla, blanka ytor se åt hvilken punkt hans blickar voro riktade.

»Jag tyckte, ni talte om krigsstråten. Jag ä' inte krigare och —.»

»Ingen fara, ingen fara, herr Lundin! Vi ä' ett tjog ordentliga karlar här och böra väl kunna reda oss mot åtminstone dubbelt så många rödskinn. Hör nu, höfding», fortsatte talaren på engelska, »er stam är ju vän till de hvita, har ni sagt?»

Apachen höjde åter långsamt sin blick, men det föreföll, som om han samtidigt med hela sitt väsen lyssnade till något ljud, som undgick de öfriga.

»Röd man — hvit man», sade han efter en liten stund, »*en* manitou! hvarför fiender?»

»Nej, det har ni förb— rätt i, Lokatt!» svarade en röst från mörkret. Indianen hoppade till och syntes liksom instinktmässigt draga benen under sig för att kasta sig undan, men han hejdades af samma röst, som barskt tillfogade:

»Om ni rör er ur fläcken, apache, så sätter jag en kula i er, så sant som ni har förtjänt det!»

I detsamma rösten yttrat detta, framträdde ur mörkret Långrefflan och de tre sjömännen.

»Go' afton främlingar!» hälsade den förstnämnde fryntligt. »Var lugna! vi ä' inte fler än fyra — men ingen

makt på jorden skulle nyss kunnat hindra oss att skicka åtminstone fyra af er till de sälla jaktmarkerna, innan ni hunnit blinka. Ni måtte inte vara mycket hemmastadda med lifvet på prärierna, eftersom ni sitta här i lugn och röka utan så mycket som — stilla, apache! — som en enda post eller ens en hund, som kan ge till hals och det midt ibland kringstrykande apacher, som inte ä' tre engelska mil härifrån —.»

»Herre Gud! hva' säger ni, jägare!» ropade en förskräckt stämma, och herrn med glasögonen kom fram i eldskenet. I detsamma stod han ansikte mot ansikte med Torstensson.

»Sven!» skrek han till hest och blef blek som lärft, »*lefver* du?»

»Ja, som ni ser, rådman Bark!» svarade ynglingen med nästan onaturligt lugn. »Jag kunde inte vänta att träffa er här. Det måtte varit viktiga angelägenheter, som förmått er att resa så långt.»

Icke en fråga om Signe halkade öfver hans läppar. Brefvet, som han erhållit i Rio, hade klargjort för honom, hvad slags vän han hade i »rådmannen».

»Kom hit, min gosse, och låt mig taga dig i famnen!» sade nu Bark, som hunnit hämta sig, »jag har hälsningar till dig från —»

»Tyst!» afklippte Sven skarpt, »nämn icke namn, som borde vara för heliga för er tunga! Räck er famn åt någon annan, som — som *icke känner er!*»

Rådmannen var för slug karl för att icke genast fatta, att Sven måtte fått underrättelser från hemmet.

»Låt oss tala i enrum vid annat tillfälle!» sade han hvasst, då han märkte, att de redan voro omgifna af en tät grupp nyfikna. »Jag kan emellertid meddela er, att Sign — — att en viss person där hemma i detta nu helt säkert är förlof —»

»Det ä' lögn!» röt ynglingen med ett uttryck i sitt ansikte, som om han varit i begrepp att flyga den andra i strupen.

Det uppstod rörelse i hopen omkring dem, nyfikenheten, öfverraskningen, bestörtningen vid detta plötsliga, oväntade och för alla oförklarliga uppträde framkallade en pinsam stämning, det blef ett hastigt och häftigt frågande, flera skyndade till, man tänkte icke på de öfriga tre främlingarne, som man ännu knappt hunnit nogare se på —.

»Tag fast den förb— röda ålen!» dundrade en uppretad stämma, »hugg honom — undan där — *undan* där, säger jag, så jag kan få skott på honom —».

En blixt och en knall gjorde förvirringen fullständig. Det var Långreflan, som sprungit ut ur hopen och aflossat sin bössa på måfä efter apachen, hvilken begagnat sig af tillfället och passat på att fly i det ögonblick, då äfven denne vaksamme skytt låtit för en sekund förleda sig att lämna honom ur sikte.

»Hit med ett laddadt gevär!» ropade han omedelbart därpå, »och ikull med er allasammans, om inte någon af er önskar få ett stycke bly i sig — den skurken kommer att skjuta inom en half minut —»

Han föregick genast genom att kasta sig raklång på marken. De öfriga följde exemplet, utan att ha fullt fattat betydelsen af hans order. En af männen hade räckt honom sin bössa; och innan de hunnit se, hvart han tog vägen, hade han med snabba rörelser, som förvillande liknade en orms krälande, försvunnit bortom en packvagn i mörkret. Ögonblicket därpå hörde de honom ropa till dem:

»Hvem ä' det, som står där och —.»

Man hade sett »rådmannen» ensam stå upprätt, nästan förstenad af fruktan och ur stånd att göra någonting. Det blixtrade till långt borta i mörkret, knallen från ett gevär rullade genom den förfärliga tystnaden, man hörde ett rop

och såg »rådmannen» falla framstupa, och så skar ett vildt skrän eller skratt genom natten — i samma ögonblick en ny blixt på närmare håll — och på knallen, som följde, hördes ett genomträngande tjut, som om någon känt döden i hjärtat —.

Långrefflan var åter midt ibland dem.

»Den bössan ä' värd sina pengar!» sade han och räckte vapnet till dess ägare, »jag såg honom vid skenet från hans eget skott, och jag satte kulan så säkert mellan hans ref-ben, som man kan slå en spik i en planka — hur gick det med herrn med glasögonen?»

»Rådmannen» låg orörlig. De lyfte upp honom, och Långrefflan undersökte hans sår.

»Ett bra skott för att vara af en indian! Men man dör inte af ett sådant hål, om det skötes ordentligt. — Men fort nu ihop med vagnarna i rundel — och in med hästarna, om det är er mening att åka mera efter dem! Inom en half timme kunna vi ha hela ynglet på oss. Ett bösskott hörs med denna vinden tre engelska mil bort — och vi ha dem just på det hållet, ditåt vinden blåser. Lokatten var på väg att föra er i ett bakåll och inte till New-Orleans — jag känner honom!»

Det var icke en minut att förlora. Man kände, att denne man, hvars namn ännu ingen hört, hade ett oemotståndligt inflytande och att räddning ur den fara, hvarom man nyss icke haft en aning, vore möjlig endast genom blind lydnad för hans tillsägelser. Det blef rastlös fart öfverallt. Fruntimren och barnen, hvilka af skrämseln förlorat all besinning, blefvo skyndsamt inrymda i ett par tomma vagnar med högt öfverspändt tak, hvilka drogos innanför kretsen af de öfriga fordonen. Hästarna bundos i en klunga, skyddade så godt omständigheterna medgåfvo; packlådor och större föremål släpades i mellanrummen mellan vagnarna; spadar voro i lifligaste verksamhet för

att uppkasta jord till en åtminstone skylande vall — allt ordnades med en feberaktig brådska, som vittnade om att dessa män riktigt fattat det farliga i sin belägenhet och voro fullt beslutna att icke genom ytterligare försumlighet förvärra densamma.

Känslorna stormade i Svens bröst. Allt hade kommit så plötsligt, att han icke kunde genast tillkämpa sig någon jämvikt. Barks ord — nej! *det* måste vara hans djäfvulska påfund! Det var icke möjligt, att Signe — *nej, nej!* Men *hur* hängde allt tillsammans? Han måste träffa henne snart, ty någon fara sväfvade öfver henne — men träffa henne! han var ju nästan midt inne i en affär med blodtörstiga, vilda apacher tusende mil från henne! Om en timme skulle han kanske ligga dödsskjuten och skalperad här uti ödemarken, och hon skulle aldrig ens få veta, hvad hans öde blifvit — förlofvad, *Signe, hans Signe* förlofvad —

»Se så, Sven! hva' går åt dig? Vi ha kanske inte många minuter på oss. Raska tag med spaden, gosse!»

Det var Brevigs friska, lifvande stämma, som återkallade honom till den närmsta verkligheten. Och Sven spottade i näfvarna och satte spaden i jorden, så det rök om honom. Apacherna måtte komma — de skulle nogsamt märka, att han sett döden i ögonen förr en gång eller två!

Det såg ut som om Långrefflans oroande förutsägelser endast varit skrämskott, ty något anfall afhördes icke den natten. Morgonen grydde. Solen steg glödande upp öfver kullarna i öster och väckte hos emigranterna nytt hopp, att allt skulle aflöpa lyckligt och att de skulle få i fred framkomma till bestämmelseorten.

Det kräfdes Långrefflans hela energi för att förmå dem att afstå från sin föresats att åter upprifva, hvad de under natten så mödosamt åstadkommit i förskansningsväg.

Endast genom hotelsen att i sådant fall lämna dem utan vägledning under deras vidare färd förmådde han till sist skaffa respekt åt sina varningar.

Den ordstrid, som förts härom, hade knappt afstannat, förrän Långrefflans påstående, att indianerna icke lämnat dem ur sikte, blef bestyrkt genom slående bevis. Öfver den rand, som på ena sidan begränsade dalsänkningen, syntes plötsligt, skarpt aftecknade som ett par siluetter mot himmeln, figurerna af två indianer, af hvilka den ene höll upp i luften en stång eller ett spjut med ett vidbundet tygstycke.

»Hvad sade jag!» sade skytten, pekande åt synen där borta; »tror ni, att de där två ha kommit hit händelsevis? Jag kan våga detta hufvud på att de eller några af deras skalpsökande kamrater varit så nära oss i natt, att de kunnat räkna vagnarna här. Men de funno oss klara att ta emot dem, det var hela saken. Nu vore visserligen det klokaste, efter förhållandena på den här platsen, att ge de där två hvar sin kula — och som jag nu ser dem komma, skulle jag kunna till och med med *ett* skott göra slut på deras fördömda kringstrykande för åtminstone ett par månader; men — det vore inte att handla som en hvit man med en smula heder i hjärtat, eftersom de ha den där tygtrasan i full viftning, hvilket skall betyda detsamma som att de komma för fredlig öfverläggning — s—ns byke! *ni* komma för fredlig öfverläggning! jag känner er. — Hvem vill gå med mej — för *hit* in få de inte på något villkor sätta sin fot.»

Som af en gemensam impuls svarade de tre sjömännen på en gång »jag». Skytten såg skarpt på dem ett ögonblick.

»Rätt så!» sade han. »Men det behöfs bara en. Kom Bill! låt sexpipingen ligga i fickan!»

Med dessa ord ställde han från sig bössan och gick utan tvekan uppåt sluttningen, följd af amerikanen. Emi-

granterna hade samlat sig i en tät klunga innanför öppningen mellan ett par parvagnar, därifrån de kunde åse allt.

Medan Långrefflan vandrade framåt, undersökte hans skarpa ögon hvarje liten fläck utaf den del af sluttningen, som låg bortom de annalkande parlamentärerna. Utan att vara fullt säker, att han sett rätt, tyckte han sig dock ha märkt, att i det alnshöga gräset här och där uppstucko spetsarna af fjäderbuskar. Och han gaf med låg stämma Bill del af sina misstankar.

De voro ungefär femtio steg nära de båda rödskinnen, då Långrefflan helt plötsligt tvärstannade och stod där som fastspikad, medan hans blickar tycktes vilja genomborra den ene af indianerna. Det var en hög, något framåtlutad gestalt, synbarligen af långt framskriden ålder, med järnhårda grymma anletsdrag, dem han förgäfves sökte gifva ett uttryck af förtrolig vänlighet.

»Känner ni den där — eller har ni sett honom förr?» frågade Bill, undrande öfver kamratens beteende.

Talande mera för sig själf svarade skogsbon:

»Jag *tror* det — jag *tror* det — — för länge sedan, ja mycket länge sedan. Det ansiktet har aldrig gått helt ur mitt minne. Det *kan* inte vara någon annan. Jaså — jag skulle då — ändtligen — —»

Han afbröt sitt yttrande, tycktes återkomma till det närvarande och fortsatte sin gång framåt, utan att taga sina ögon från den gamle indianen.

På femton till tjugu stegs afstånd stannade de hvita. Men rödskinnen fortsatte fram till dem. Den äldre indianen mötte med oförändradt uttryck Långrefflans flammande blick.

»Räcka hand åt hvit krigare», sade han på tämligen god engelska och framräckte handen. Långrefflan fattade den icke.

För ett ögonblick for ett uttryck af glödande hat och vildhet öfver apachens ansikte, men hans gamla förmåga af självbehärskning segrade lika hastigt, och han fortsatte med iskallt lugn och under tillkämpadt leende:

»Röd man hvit mans vän. Godt! Hvit man röd mans vän: Också godt! Stridsyxan djupt nedgräfd. Hvit man kommit för att röka kalumet[1] med röd man?»

Den andre apachen var en ung krigare, hvars krigsmålning omsorgsfullt borttvättats. Intet kunde till det yttre vara fullkomligare än det uttryck af intresselöshet för den äldres förehafvanden och yttranden, hvilket han förmått gifva åt sina anletsdrag. Han tycktes icke ens höra till sällskapet. Hans blickar sväfvade liksom drömmande omkring synranden. Men Bill, som icke en sekund tog sin uppmärksamhet från honom, varseblef, huru de kringirrande kolsvarta ögonen gång på gång under sekundkorta tidsmått med yttersta skärpa stannade vid emigrantlägret. Utan att taga intryck af Långrefflans beteende hade Bill räckt sin hand åt apachen, hvilken också kraftigt besvarade hälsningen.

Långrefflans svar kom nu:

»De hvita ha köpt land vid den stora floden[2] och önska endast att få draga sina tälthus genom ett stycke af de röda männens land. Den store höfdingen har rätt. Stridsyxan ligger djupt nere. Så bör det vara.»

Den gamle afhörde honom under djupaste uppmärksamhet. Efter iakttagande af en stunds värdig tystnad, sade han:

»Blekansiktena många som träden vid den stora floden. Röda männen *inte* många. Apacherna *så* många — deras eld *där!* (Han höll upp sina tio fingrar och pekade åt norr.) Apacherna *så* många — *deras* eld där! (Samma

---

[1] Fredspipa; [2] Mississippi.

rörelse med pekning åt väster.) Apacherna *så* många — *deras* eld där! (Åter samma pantomim med riktning åt söder.)»

»Jag förstår er, höfding. Apachernas stam är delad som en buffelhjord och ni äro kringspridda i små hopar långt, långt från hvarandra på prärien. Vi kunna utan fruktan fortsätta vår färd, äfven om stridsyxan vore uppgräfd mellan ert folk och oss.»

»Hvit man vis som bäfvern. Röd man kan gå!»

Med en taktfullhet, som kunde anstått en civiliserad diplomat, underlät han att för andra gången bjuda Långrefflan sin hand, då han nu med en värdig rörelse af hufvudet gaf till känna, att han icke hade mera att säga. Därpå vände han sig om och gick, följd af den yngre, utan att under hela samtalet ha låtsat om att han ens sett lägret.

Långrefflan och Bill drogo sig också tillbaka.

»Bäst att ha ögon i ryggen nu», sade den förre; »jag litar så mycket på en apache som på vinden!»

Gång på gång sågo de sig om. Men indianerna fortsatte utan att vrida hufvudet eller förändra sina stegs riktning.

De kunde vara ungefär sextio steg aflägsnade från hvarandra, då Bill vid en ny blick bakåt till sin bestörtning såg, huru båda apacherna med en blixtsnabb rörelse kastade sig ned i gräset. Till deras räddning hade Långrefflan samtidigt sett sig om.

»Jag anade det!» ropade han och kastade sig raklång på marken. »Ikull — och klar med sex —»

Han hann icke tala ut. Och Bill hann icke samla sig till att följa hans exempel, förrän han såg den ene af apacherna höja sig på knä ur gräset med ett gevär lagdt till kinden. Bills hand låg om revolverns kolf. Och den handen flög nu upp ur fickan. Nästan i samma ögonblick brakade skotten. Men i en sådan stund kan tiondedelen

af en sekund vara afgörande. Bills skott kom så mycket före apachens, att denne, träffad af revolverkulan, förlorade sin säkra ställning och förfelade sitt mål, som annars för visso icke skulle undgått honom. Utan ett rop sågs han falla baklänges.

»Spring!» skrek Långrefflan och störtade upp och utför sluttningen; »det kommer att smälla strax igen — spring! Mästerligt skott, yankee — spring i krokar — spring —»

Hans ord uppslökos i skrällarna från en mängd gevär. Högt uppe vid randen af sluttningen hade hufvud vid hufvud stuckit upp ur gräset. Lurande apacher hade endast väntat på detta tillfälle att komma åt den fruktade Långrefflan. Dennes uppmaning att springa i krokar räddade den gången de båda hvita. Vildarne kunde icke få säkert korn, och de voro för mycket herrar öfver sig själfva för att slösa bort flera skott utan säker utsikt att träffa.

Männen nere vid vagnarna hade rusat efter sina gevär. Men då de voro färdiga att besvara elden, syntes af fienden icke så mycket som en fjäder. Prärien låg åter solbelyst och lugn, som om icke en lefvande varelse funnes på densamma. Ett hurrarop hälsade de båda parlamentärerna, då de kommo fram.

»Ni tar äran från mej med er barnpistol!» sade Långrefflan och slog Bill muntert i näfven med sin seniga hand.

Vildarne hade nu afkastat sin mask och visat, hvad de buro i skölden. De hade också handlat efter slugaste beräkning. Parlamenteringen var tillställd blott för att locka Långrefflan i fällan utan att riskera något af hans fruktade gevär. De insågo väl, att *han* skulle föra de hvita männens talan. Då de sände den gamle indianen som sitt ombud, handlade de endast fullt konsekvent slugt. Denne var nämligen en bland de få, hvilka icke hade mött

skogsbon i strid. Att Långrefflan skulle ha något dunkelt minne af att en gång förr ha sett höfdingen under förhållanden, som icke voro ägnade att väcka sympatier, kunde de icke ana.

Redan under mörkret hade den yngre parlamentären smugit sitt gevär till det ställe i gräset, där han sedan fann sin död. Hade vildarne haft med en mindre förslagen man än Långrefflan att göra, skulle troligen deras plan krönts med framgång. Ty endast skogsbons omtänksamhet att medtaga Bill, hvilken han redan kände som en god revolverskytt, räddade honom. Vildarne hade också riktigt beräknat, att den erfarne gränsspejarens undanrödjande, om det lyckades dem, skulle blifva af största och olyckligaste betydelse för emigranterna. Hade icke Långrefflan anländt till lägret föregående afton, skulle ingen människa däri tänkt på dess ordnande till försvar. »Lokatten» skulle genomfört sitt djäfvulska uppdrag att leda de hvita i bakhåll — och väl komna däri vore de offrade. Nu hade apacherna förlorat en natt och sågo sig ännu icke säkra att lyckas i ett anfall.

Dagen förflöt utan att en skymt af någon fiende kunde upptäckas. Det fordrades Långrefflans hela vaksamhet och allt hans inflytande att hålla männen inom vagnborgen. *Han* visste, att sluttningen där uppe var besatt med lurande, spejande fiender, hvilka hade tålamod nog att dagen i ända ligga färdiga med bössan för att bortplocka någon oförsiktig hvit. Han insåg ock, att fienden höll sig osynlig för att om möjligt få emigranterna att tro, att de nu voro lämnade ensamma och att de kunde i lugn fortsätta sin färd. Men han litade också på att Matopeh, hvad han än förehade, icke lämnade sina dödsfiender ur sikte.

Så kom åter kvällen med sitt dunkel och sina djupa skuggor. Bevakning var ordnad; den lilla vagnborgen hade

rent af förvandlats till en liten befästning där midt på prärien, och man kunde hoppas att, därest icke fienden finge förstärkning, kunna hålla honom stången, till dess hjälp i någon form anlände.

Vid en liten eld, som uppgjorts på en utifrån osynlig fläck, sutto de flesta af männen samlade med sina vapen färdiga och till hands. Långrefflan, som alltifrån samtalet och händelserna på den lilla klippön känt sig dragen till Sven, hade nu slagit sig ned hos denne ett litet stycke från de öfriga. Bill och Brevig voro på post, d. v. s. de lågo orörliga på hvar sitt vagnstak med den spända bössan i händerna.

»Hör nu», sade plötsligt skytten, sedan han en stund efter sin vana tyst betraktat Sven, »ju mer jag ser på er, desto mer blir ni lik någon, som jag sett — men hvem? Jag funderar, och så förlorar jag spåret för att strax åter komma in på det.»

»Ni talte en gång med mig om någon, som hade varit sjöman — eller kanske jag hörde miste eller har drömt det —»

»*Den* ä' det!» högg skytten fast med ovanlig ifver, »*den* ä' det! Vissa stunder ä' ni lik honom som det ena bäret liknar det andra af samma sort, och så ett tu tre kan ni bli så olik honom som en unghäst en raggig buffel. Besynnerligt!»

»Han finns på fort Union?» frågade Sven, som icke kunde hjälpa, att hans hjärta klappade en smula häftigare.

»Kanske — kanske inte! Han följer stundom med garnisonen på dess utmarscher, ty han har en orolig själ. Jag vet inte i denna stund, hvar garnisonen håller till; jag *tror* blott, att den är ute och söker efter apacher, och jag har mina egna små funderingar med anledning af cheyennens långa bortovaro. Ser ni, slugare, trognare, uthålligare rödskinn än den kamraten finns inte —»

»Sade ni inte, — — att — att han — — super?» frågade Sven med nästan darrande röst.

»Cheyennen!»

»Nej, den — — den andre.»

»Åjo — och det ä' synd på karl, ty där finns hjärta för två, ja alldeles för mycket hjärta.»

»Talar han aldrig om sitt förflutna lif — jag menar om sina äfventyr till sjös och så där vidare?»

»Jo vars, och mycket måtte han varit med om, men —.»

»Men?»

»— Men jag tror knappt någon har riktig reda på honom. Ty äfven, när han fått alldeles rasande för mycket i skallen, kan man inte locka ur honom mer än han själf vill tala om. Men att det ä' fruntimmershistorier med i det förflutna, det ä' säkert — och nu nästan skyr han fruntimmer. *Såg ni den där apachen, som jag talte med i morse?*»

Frågan kom häftigt och alldeles omotiveradt.

»Ja!»

Långrefflan flyttade sig litet närmare Sven. Ynglingen såg, att hans ansikte hade blifvit alldeles blekt. Skytten sade nu med nästan hviskande stämma:

»Jag tror, att den, som jag sökt i tjugufem år, ändtligen kommit i min väg —.»

»Den där apachen, som ni talte om, som —.»

»— Som *mördade* min far och min mor — och som — ställde till, att — att min bror och syster också — *mördades!* Ser ni — sådant där kan sitta fast i minnet — — men, jag är inte säker på min sak, förrän jag sett hans högra skulderblad bart, ty han hade ett långt, ljust ärr från nacken nedåt — jag ser det ännu så som jag såg det, när han sprang fatt min mor — min *mor*, ser ni, och jag satt där i gafvelfönstret och såg honom rusa på henne

och — ni har inte sett en mor mördas — *mördas!* man kommer ihåg —.»

En man kom häftigt gående från en af vagnarna rakt fram till Sven.

»Den sårade ä' visst nära att lämna oss och hela det här eländet. Kulan måtte gått genom lungan — han har svårt att få ett andetag längre och vill ändtligen tala med er — med er ensam, bad han.»

Sven for upp och skyndade bort. Han blef länge borta. Skytten satt ensam och såg mot de glimmande glöden. Han var allt fortfarande fördjupad i sina förfärliga minnen. Det vanligtvis muntra draget öfver hans ansikte hade hårdnat till ett uttryck af oblidkelig stränghet, nästan grymhet.

Sent kom Sven åter ut till honom. Det var nu alldeles mörkt. Elden hade längesedan svartnat.

»Hur ä' det?» frågade Långrefflan.

»Det ä' slut!»

»Hm! — Ni hade haft med honom förr att göra, kan jag förstå?»

»Ja — rätt mycket.»

»Landsman?»

»Ja!»

»Hade han — — hade han — begått — något — — något — —?»

»Han hade rymt för förfalskning! Jag fick hans bekännelse — och så dog han!»

XIII.

Enligt Långrefflans mening skulle man icke heller den natten ha skäl att vänta något allmänt anfall, därest icke omständigheter tillstötte, hvilka gjorde det för indianerna nödvändigt att begifva sig åt annat håll. I sådant fall skulle de säkerligen göra åtminstone ett försök, innan de lämnade platsen.

Sinnesstämningen inom det lilla lägret var lugn, om ock en smula nedtryckt genom det nyss timade dödsfallet. Vid mönstringen af vapenförrådet hade man kommit till ganska godt resultat. Den underlägsenhet i antal, som för visso förelåg, borde kunna uppvägas genom fördelen af ganska goda betäckningar. Och så hade man gratis fått gränsbons oskattbara erfarenheter och ledning.

Långrefflan hade noga aktat sig att nämna något om sina tankar på gränsposteringens möjliga närhet. Detta kunde väckt förhoppningar, hvilka i sin ordning kunnat verka slappande på den uppfattning af deras belägenhet, hvilka han sökt bibringa emigranterna. Tvärt om — han hade låtit dem förstå, att utsikt till räddning låge endast däri, att hvar enda man med oinskränkt offervillighet och den mest uppdrifna beslutsamhet i kritiska ögonblick gjorde allt hvad man kunde vänta af en hjälte. Ty i den kamp, som väntade dem, gåfves icke pardon. Fångenskap vore blott invigning till tortyrdöden. Flykt skulle ofelbart leda till fångenskap, när man hade att göra med en fiende, som var snabb som vinden, förslagen som ormen och begåfvad med panterns skarpa sinnen.

Det var nya lärdomar för dessa män, som kommit fjärran öster ifrån för att söka sin lycka i en bördig jord under en allt brådvärmande sol. Det var en sträng upp-

gift för mången vekling bland dem, hvilken funnit hembygdens lugna förhållanden alltför karga för hans fordringar på lifvet. Och det var slutligen en väckelse in i hjärteroten att plocka fram allt, som möjligen fanns af aldrig förut kräfdt mod och dödsförakt — — —.

Långsamt skredo nattens timmar under den mest spännande väntan. Intet annat ljud än prärievargens aflägsna tjut eller det gälla skriket af någon uggla hördes från den omgifvande stillheten. Det fordrades allt det förtroende, som Långrefflan förstått vinna, att hålla männen i liflig öfvertygelse, att döden lurade omkring dem i hvarje buske, hvarje remna i marken. På denne mans tillsägelse iakttogs ock inom vagnborgen den omsorgsfullaste tystnad. Kunde man — det han dock ej vågade hoppas — ingifva indianerna den tanken, att emigranterna låtit narra sig att somna från vakthållningen, vore det också tänkbart att locka dem till någon oförsiktighet. Han visste mer än väl, att deras djärfva spejare lågo lurande i gräset på kanske femtio stegs afstånd från vagnarna, lyssnande efter hvarje rörelse eller ljud inom lägret.

Det hade skridit framåt mot den stund, då nattens mörker snart kunde väntas blifva mera genomträngligt för ögat. Skulle apacherna efter rödskinnens vanor nu gå till anfall, eller skulle man behöfva vänta dem ännu en dag och en natt — —?

Långrefflan kunde icke från sin omsorgsfullt valda utkiksplats se den glesa rad af mörka, smygande gestalter, hvilka ljudlöst rörde sig nedåt sluttningen. Hade himmeln gifvit en ljus bakgrund åt det mellanliggande mörkret, skulle måhända en och annan rörlig fjäderbuske aftecknat sig. Nu omslöto skuggorna allt. De mjuka mockasinerna gåfvo ej ljud från sig, då de varsamt trycktes mot gräsmattan. Intet slammer af vapen förrådde, hvad som försig-

gick. Befallningar eller ord växlades icke i denna tysta kedja, som af grym instinkt visste sin väg.

Anfallet skulle samtidigt ske från flera håll. In i minsta detaljer var öfverenskommelsen klar för hvarje af dessa fyrtio krigare, som, lika samma antal olyckor, begagnade mörkret att mötas i lägret. Hvar och en af dessa krigare var beredd att möta döden. Många af dem skulle offras, men en del borde under förvirringen hinna fram och uträtta sitt boldiga värf.

Då och då hördes ett hästtramp från vagnarna där nere. För öfrigt var allt tyst. De hade kanske tröttnat, dessa hvita, hatade inkräktare, att vänta stund efter stund. Där funnos många skalper att taga, skalper af män, af kvinnor och små barn. Skalp som skalp! Och framåt smög det hemska dödståget — —.

En hviskning från ett af vagnstaken hördes icke ut till de smygande. Några försiktiga steg därinnanför af män, som sökte sig bättre plats för att sticka ut en bössas matt glimmande pipa, dogo bort inom några alnars rymd. Bultningarna från hjärtan, hvilka klappade dubbelt hårdt af mod, icke af fruktan, hördes blott af dessa hjärtans ägare. De brinnande böner, som från dödsängsliga kvinnors läppar sväfvade uppåt, hördes af ingen annan än den, som har öra äfven för de ord, hvilka dö af bäfvan, innan de uttalats — — —.

Ett enda vildt, skakande, genomträngande, skärande tjut — ett ljud så hemskt, så uppfylldt af allt hvad djäfvulskt kan tänkas och fattas — ett de vilda passionernas tygellösa triumfskratt — — det upprepades, besvarades, återskallade från hvarje punkt af det djupa mörkret, det fyllde rymden, trängde som knifvar genom hvarje hjärta, förstenande, dödande, isande — det band hvarje tanke, hvarje vilja, hvarje tunga utom hans, som hade all sin besinning kvar för att med hela styrkan af sina lungor ropa:

»*Nu*, den som har hjärta i bröstet! Stadigt sikte hvarenda en!»

Apachernas krigsrop tycktes innesluta dem. Stunden var kommen. Fram ilade mörkrets skepnader; de stannade icke, de måste fram i en enda ansats. Då flammade hela rymden upp af ljungande blixtar, och mot de fjärran höjderna rullade gevärens skarpa knallar. Dödstjut och vildare stridsrop — rop af uppmuntran — nya brakande skott — hästars ängsliga stamp och gnäggande — och så var striden i gång. Viga som kattor trängde vildarne fram öfver och emellan och under vagnar och allt, som sammansläpats att hindra dem. De mötte beslutsamma män, som skulle kämpa för lif, för hustru, systrar eller barn; det blef snart handgemäng, brottningar af vildaste dödshat. Där stacks och höggs och sköts — det gällde allt i denna stund. Gryningen hade stigit i öster; dagen skulle strax inbryta. Man kunde redan klart urskilja dessa demoners fasaväckande yttre, deras bistra anletsdrag, deras krigsmålning. Öfvermakten hos apacherna var stor, fastän de hvitas första salfva nog kräft sina offer. En och annan präktig nordisk gestalt låg redan genomborrad och höll på att förblöda, medan hans röde baneman låg framåtlutad med sina knän tryckta mot hans axlar för att slita skalpen från det bleka hufvudet, hälsad af vilda segertjut. Men de slogos som lejon, dessa män från fjärran öster. Med ryggarna mot de vagnar, där deras älskade, vanmäktiga af fasa, krupit tillsammans, ur stånd att längre framstamma en bön för dem, höllo de ihop sida vid sida och utdelade sina sista krafters slag och hugg med bösskolf eller knif — och ännu lefde han, fastän blödande, den väldige, högreste främlingen, som nästan tycktes taga allt detta på lek och slogs och stack och ropade gladt och svor ömsom och med en smidighet, som icke gaf angriparnes efter, undvek ett dödsstyng för att ögonblicket därpå svara med samma mynt — —.

Brevig föll. Han var utmattad, sedan han befriat sig från en vildes hala, järnstarka tag om hans midja. Den hand, hvarmed han hållit apachens knifbeväpnade näfve ifrån sitt bröst, hade nästan domnat af öfveransträngning. Han såg den blixtrande knifven öfver sitt hufvud, han gjorde ännu en matt rörelse och afvärjde till hälften ett hugg, som gick förbi hans panna. Ett enda rop kom öfver hans läppar:

»Sven!»

Som det ropet höjdes, skymtade något mörkt öfver honom, han kände sitt bröst befrias från ett kväfvande tryck, han reste sig till hälften upp, besinningen återkom och han såg två kroppar, knuta i ett förfärligt famntag, han såg blod rinna och såg skymten af en höjd arm, som blixtsnabbt slog ned —

»Hurra, kamrat!» klang det i hans öron och någon fattade honom under armarna och ryckte honom upp på fötter och drog honom undan till en vagn.

»Det var hjältetag!» skrek Långrefflan till Sven, som utfört bragden att rädda sin kamrat. »*Nej, din röde s—n!*»

Långrefflan hade som en tiger sprungit på en apache, hvilken smugit sig bakom en man, som med sin afskjutna revolver i handen försökte parera de förfärliga huggen af en tomahawk. Och Bill, som var den mannen, såg skyttens väldiga gestalt krossande falla ned på fienden och han kände krafterna återvända, och han slungade sin revolver med all makt mot apachens hufvud — —

»Det *tog!*» ropade en, som sett kastet. Det var den ljuse nordbon, Adolf Henriksson, som stod med ryggen tryckt mot dörren till en af vagnarna och slog omkring sig med ett järnspett.

Då skar ett segergällt stridsrop genom det förfärliga larmet och från taket på en vagn nedhoppade en indian, som ögonblicket efter följdes af en annan gestalt och af

ännu en, och så följde den ene efter den andre, alla klädda i grå uniform — —.

»*Bra, cheyenne!* Du kom lagom!» skallade Långrefflans stämma. »Korpen» skulle just föra fingrarna till munnen för att uppgifva en hvissling till återtåg, då han föll genomborrad af en bajonett. En annan vilde gaf signalen. Ett förtviflans skrän tillkännagaf, att de ännu lefvande apacherna fattat den vändning, striden tagit. Det vimlade af grårockar och rödskinn och emigranter i sönderslitna kläder, hurrarop följde på hurrarop; räddningen hade kommit. Matopehs stridsrop höjdes gång på gång och rykande skalper hängde redan vid hans gördel. Apacherna kastade sig handlöst undan, foro som apor öfver vagnarna, upphunnos och nedstuckos eller kommo undan.

»*Hjälp, hjälp!*» skreko skärande kvinnoröster.

»*Hit med ett gevär!*» röt en stämma, nästan kväfd af raseri.

En man rusade fram med sin bössa till Långrefflan, som stod på ett vagnstak, pekande och slående efter någonting utåt fältet. Man såg genast, hvilken ny olycka, som stött till. Några af vildarne hade sprängt en af de vagnar, som dolde de värnlösa. En kvinna hade släpats ut från sitt gråtande barn. Hon kämpade med förtviflans krafter, hon slet sig lös, hon flydde, förvildad af förskräckelse, utåt fältet. En jätteskepnad förföljde henne med den blodiga tomahawken färdig till kastet —

»Det ä' *han!*» skrek Långrefflan, som krupit ihop lik en tiger på sin plats, »jag ser märket i hans rygg — det ä' *han* — *han, som mördade min mor!*»

Hopen där nedanför tycktes hafva stelnat vid dessa rop och denna syn. Men apachen, som förföljde den värnlösa, stannade ett ögonblick, böjde sin kropp något bakåt, sträckte ut sin högra arm för att lägga all sin kraft i det dödande kastet med tomahawken — då var Långrefflans gevär, som hittills skälft i hans händer, så fast tryckt mot

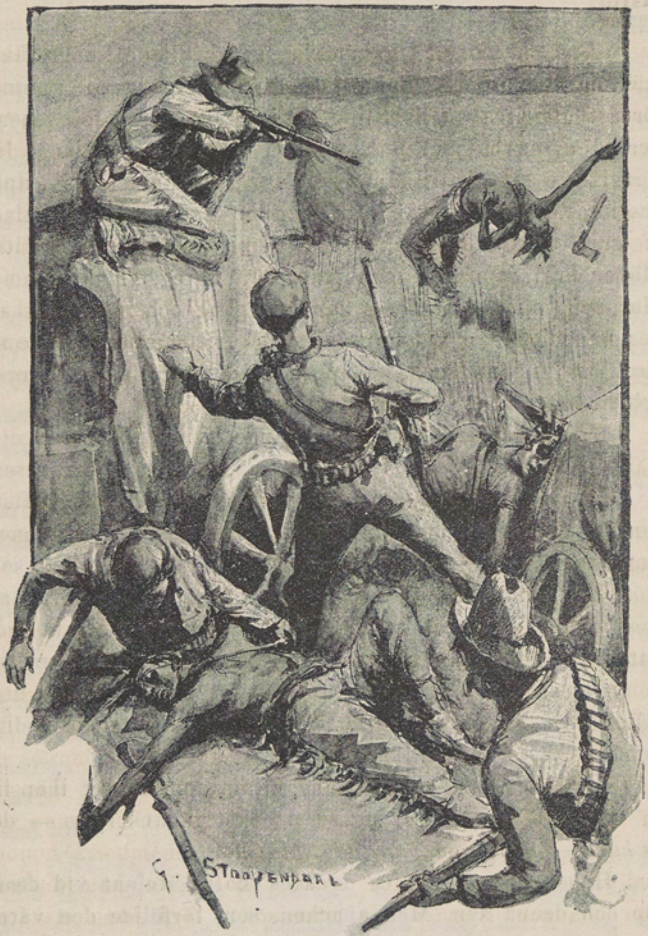

hans axel och hela denna hopkrupna gestalt så förstenad, att den blifvit till en orörlig bildstod i det ögonblick, då skottet brakade. Apachens arm, som skulle slunga toma-

hawken, svängde planlöst i tomma luften, mordvapnet föll ur hans hand och han störtade framstupa mot jorden med genomskjutet hjärta. Den orörliga bildstoden på vagnstaket hade återfått en tigerkatts lif, den gjorde ett språng ned mot marken, den flög bortåt efter kvinnan, hann upp henne, tog henne i sina kraftiga armar och bar henne afsvimmad tillbaka.

Han stannade vid den dödsskjutne apachen. Hans drag hade stelnat i ett järnhårdt uttryck af hat. Och så tog han mössan från sitt hufvud, såg uppåt och sade under utbrottet af sin våldsamma lidelse:

»Jag tackar dig, Gud, för det skottet!»

De få vildar, som kommit undan, voro redan försvunna. De hade kastat sig ned i det höga gräset, som vidtog ett stycke upp på sluttningen, och hade, slingrande som ormar, räddat sig.

»Du, bäste af alla så kallade vildar, se här en redlig mans hand!»

Cheyennen besvarade, med sina ögon glänsande af segerstolthet, det järnhårda grepp, som Långrefflans hand gjorde om hans.

»Hur är det med sjömännen?»

»Bra!» svarade Sven med hurtig stämma och vacklade fram, blek som lärft af blodförlust.

»Jag har aldrig sett en sådan pojke!» utbrast Långrefflan och drog ynglingen in i sitt väldiga famntag.

»*Hvem*, säger ni? Hvem ä' det — hvasa?» hördes en osäker röst och en man, något öfver medelåldern, trängde sig fram. Hans blickar mötte ynglingens. Och denne tog ett steg mot honom och tycktes vilja genomborra honom med sina ögon. Men hans knän veko undan, han famlade efter mannen framför sig, han sökte taga ännu ett steg för att hinna alldeles fram, och han föll i den andres armar, och de hörde några ord:

»Jag har funnit — min —!»

Blodsförlusten hade förstummat honom.

XIV.

Nära en månad hade förflutit efter striden med apacherna. På det ställe, där den blodiga sammandrabbningen ägt rum, höjde sig nu en kulle, planterad med buskar och omsorgsfullt ordnad; ett svart kors, upptagande en lång rad af namn, höjde sig från grästorfvan. Under densamma hvilade de i striden fallna. Nio emigranter hade stupat; mer än dubbla antalet apacher hade måst följa dem i döden. Långrefflans sista offer, den gamle höfdingen, som mördat hans mor, äfvensom »Korpen» lågo här begrafna ibland sina landsmän och alldeles intill de fallna hvita. Bark, »rådmannen», som dött med bekännelsen på sina läppar, hade af skonsamma händer jordats bland män, om hvilka intet svekfullt var kändt.

Emigrantkolonnen hade af hänsyn till de många sårades vård måst kvarstanna ett par veckor på platsen. Gränsposteringens ströfkår hade härunder icke lämnat dem. Detta var också nödvändigt, ty det visade sig, att platsen under hela tiden var kringsvärmad af apacher, hvilka endast genom respekten för den reguliära truppen afhöllos från att gå till öppet anfall.

Bland de svårast sårade voro Sven och Brevig. Som hjältar hade de kämpat, icke aktande på sig själfva utan endast tänkande på de värnlösas skyddande. Ett våldsamt hugg af en tomahawk skulle för alltid lämna ärr efter sig i Svens panna. Skalperknifven hade en gång genomborrat hans kläder i ryggen och af skulderbladet hindrats från att intränga i lungan. Brevig hade fått ett par skottsår genom veklifvet och äfven varit utsatt för en skickligt förd knif. Kvinnornas ömma omvårdnad och naturliga fallenhet för samaritsysslan hade räddat de unga sjömännen; en icke

föraktlig hjälp hade de haft i patienternas ungdom och kraftiga hälsa.

Men vid Svens sjukbädd hade äfven en man vakat nätter och dagar utan att unna sig mera hvila än hans eget behof af föda och sömn oundgängligt kräfde. Det var Svens egen far. Utan att ha sett sin son sedan denne var ett litet barn, hade denne halft förfallne sjöman plötsligt och på ett ställe, där han minst kunde ana att de skulle mötas, sett samme son bokstafligen falla i hans armar. Vid första möte, som deras blickar gjorde, hade det ömsesidiga minnet af den andres drag vaknat, så som de båda bevarat detta minne under en lång följd af år. Hade Sven under vanliga, lugna förhållanden påträffat fadern, skulle kanske denne af blygsel och självförebråelse drifvits till nytt försvinnande och undanhållande. Nu hade den skakning, hvari hans känslor råkat, medfört ett helt annat och lyckligare resultat. Hela hans gamla, innerst undanträngda, bättre jag vaknade till lif; han insåg i ett ögonblick, och han fick vid sonens sjukbädd än klarare visshet, att han, trots allt det elände och den sorg, han hopat öfver sig och andra, dock ännu kunde få njuta lyckan att blifva till nytta för andra. Drinkare var han i själfva verket icke. Vanan att genom rus på rus döfva ett aldrig söfdt samvetes röst hade aldrig hunnit öfvergå till natur. En ny lifsåskådning skulle kanske blifva en källa till ny motståndskraft och så småningom resa denne man och af honom göra en viljestark och arbetsam människa.

Under sitt tillfrisknande hade Sven så småningom måst mottaga åtskilliga förödmjukande meddelanden. Med tårade ögon hade fadern bekänt sina ungdomssynder. Han var trolofvad men icke gift med Svens moder. Skammen hade drifvit honom till sjös; en falsk känsla af blygsel hade gång på gång, då han tänkt återvända för att försona sitt fel, lagt sig hindrande emellan, och han hade åter gifvit

sig af utan att ha återsett henne. Sven kunde icke minnas sin fader annat än af ett porträtt, som hans moder förvarade. Så hade åren gått, och han kom till Rio Janeiro och blef sjuk i gula febern. Under sjukdomen sköttes han af en ung, ovanligt vacker färgad änka, hvilken med sin lille son flytt från en plantageägare och nu försörjde sig som sjukvakterska. För henne fattade han en ny och häftig böjelse. Han menade ärligt med henne — liksom med Svens moder —, men han var för svag. Han drog ny skam öfver sitt namn. Inez föddes.

Jagad af sitt onda samvete seglade han nu från ena ändan af världen till den andra, kastande sig afsiktligt i vilda äfventyr. Slutligen kände han sin kraft aftaga. Och så hamnade han under ett skeppsbrott på Amerikas södra kust och kom efter många växlingar in i det lif, han senast fört.

Sven hade med bestämdhet yrkat på att de skulle återse Inez.

Så snart de sjuka tillfrisknat, hade emigranterna lämnat platsen. Militärstyrkan följde dem öfver prärien. Under andra dagens marsch hade de kommit i tillfälle att se ett exempel på den indianska strafflagens förfärliga stränghet. På det ställe, där Brevig och Sven befriats ur fångenskapen, hängde högt uppe mellan ett par björkar de nu knappt igenkänliga lämningarna af en människa. Cheyennen, som begifvit sig dit för att söka visshet i den hemska gåtan, kom snart tillbaka med det besked, att den olycklige var ingen annan än Svens och Brevigs fångvaktare, hvilken med en grym död fått betala sin lystnad efter innehållet i Brevigs flaska. Det var tydligt, att han i sitt rusiga tillstånd påträffats af Korpen och dennes följe.

Några dagar senare sade de farväl åt emigranterna samt Långrefflan och Matopeh. I synnerhet afskedet från

de sistnämnda blef af smärtsammaste art. Långrefflan tyckte sig redan vara fästad vid de båda unga sjömännen som vid egna söner. Han kände sig bunden vid dem med de starka band, som gemensamt delande af faror kan hastigt nog binda, utan att de därför äro mindre hållbara. Något hopp om återseende förelåg icke. Han skulle med sin trogne Matopeh återgå till det sträfsamma, uppoffrande och farliga lif, de hittills fört. Men detta lif hade nu för honom inträdt i ett nytt skede. Hittills hade han till stor del drifvits framåt på sin ofta blodiga väg af en aldrig stillad törst efter hämnd. Det hemska barndomsminnet hade ständigt på nytt stålsatt hans sinne, spänt hans krafter till nya ansträngningar. »Han kände sig alltid vara på färskt spår.» Så fann han sitt offer och fällde det. Skulle samma lif längre ha någon lockelse; kräfdes det mera blod att försona det skedda? Han visste det icke. Han skulle kanske snart längta till ro och fredlig sysselsättning fjärran från de nejder, där hans sorgliga och blodiga historia skrifvits. Men de unga sjömännen från det främmande, fjärran landet skulle han aldrig förgäta. De voro män från mössan till hälarna. Och så kramade han deras händer i ett järnfast tag, gick några steg, kom tillbaka igen och tog dem åter i hand — och så nästan sprang han sin väg, ty han kände, att rörelsen började blifva honom öfvermäktig. Långt borta på prärien sågo de, huru han och Matopeh stannade och vände sig om. En viftning med skinnmössan — det var det sista, de sågo af Långrefflan.

Men Bill följde med till New-Orleans och hade ännu icke med ett ord antydt någon afsikt att lämna dem.

Då sjömännen framkommit till New-Orleans, märkte de genast, att någon ovanligare omständighet satt befolkningens sinnen i rörelse. Människor skyndade framåt ga-

torna, vagnar och ryttare rusade i väg förbi hvarandra, pojkar sprungo omkring med flygblad — allt gällde någonting, som tilldragit sig vid hamnen, och åt det hållet gick rörelsen. Sven, Brevig och Bill voro snart indragna i strömmen och fördes af nyfikenhet med densamma. De hade icke hunnit många hundra steg, då en person på andra sidan af gatan sökte genom rop och åtbörder ådraga sig deras uppmärksamhet. Den mellanvarande folkmassan omintetgjorde emellertid denna afsikt, och den ensamme fick åtnöja sig med att följa med och hoppas på bättre tur vid mera öppna platser.

Under vägen fingo sjömännen genom samtal omkring dem veta, att ett örlogsfartyg uppsnappat en sjöröfvare eller slafhandlare och att örlogsmannen nu hvarje minut väntades inlöpa med sin pris till New-Orleans. Åtskilliga interiörer och detaljer bifogades, men de voro af den osammanhängande och stridiga art, som betecknar en liflig massas uppfattning och kritiska svaghet.

Hamnkajen var fullpackad med folk. I masterna på den mängd fartyg, som lågo långs med den långa bron, hade folk klättrat upp för att kunna bättre se, huru två fartyg, det ena bogseradt af det andra, långsamt gledo in i hamnen. Folk började nu springa ned i rodd- och segelbåtar för att praktisera sig ut på fjärden.

Sven hade fått låna en kikare af en närstående och betraktade uppmärksamt fartygen.

»Jag förstår inte», sade han mera för sig själf och med kikaren fortfarande till ögat, »hur detta hänger ihop. Stäfven på det fartyget, som bogseras, har jag sett förr, det ä' alldeles säkert — men hvar? — Titta du ett slag, Hans!»

Norrmannen tog kikaren, såg noga och kom till samma mening. Så blef det Bills tur.

»Hör ni! Må apacherna få tag i oss än en gång om inte den där skutan på släp —»

»Är Solide!» sade en glädtig stämma bakom dem. »Nå, ändtligen har jag fått fatt i er. Jag ropade och vinkade åt er där borta på gatan, men ni gnodde i väg som lykttändare. Tack för längesen, pojkar!»

Det var deras gamle vän, kaptenen på »Solide», som stod där lifslefvande och kry bakom dem. Återseendets glädje var stor å ömse sidor. Det blef snart ett frågande och ordande i kors, som aldrig tycktes vilja taga slut, men kaptenen klippte tvärt af:

»Stopp nu, pojkar! Edra öden, sedan vi skildes, vill jag höra vid en grogg i kväll, men nu ska ni utaf mej få en snygg historia, som just är värdig vår allmänt aktade mulattsate. Men om ni vill som jag, så passa vi på medan det ännu finns en båt att få, och så kunna vi i litet mera lugn talas vid om hvad som händt.»

Förslaget antogs, och sjömännen sutto snart i en roddbåt, som af ett par färgade roddes utåt viken.

»Jo, som ni minns», började kaptenen, »lämnade vi Solide i skumrasket där borta i Mexikanska viken. Och så skildes vi åt och ni skulle hit för att få hyra. Jag var kry nog, när ni gaf er åstad, men några dar efteråt fick jag ny sårfeber och måste krypa till kojs och låg där sedan och vände och vred mig som en ödla i en myrstack. Kunde förstås under tiden inte göra ett dugg för min skuta. Men jag höll så god utkik som möjligt och snokade snart reda på, att en örlogsman hade något att beställa där borta i trakterna. Vidare fick jag veta, att befolkningen på den plats, där vi stannade, var illa känd och att de just vid den tiden varit med om någon ful affär med besättningen på ett annat fartyg —»

»Maria Teresia!»

»Just precis! — Omsider kom jag på fötter, reste hit och gjorde anmälan om saken. Blef naturligtvis inte trodd i början. Hade inga vittnen och ingenting att styrka min

sjöberättelse med. Emellertid fick jag dem ändtligen så långt, att de hörde sig före hos kustbevakningen där borta. Svar kom omsider. Ett fartyg hade grundstött, hette det, men tagits från grund, satts i ordning igen, tacklats upp — och gått till sjös! Allt i laga ordning. Jag begrep nog, att vederbörande där borta voro i godt förstånd med eller kanske ännu hellre hållna i schack af packet på stället. Solide var emellertid borta, det begrep jag också. Men jag begriper *inte*, hur de kunde få henne klar på så kort tid, äfven om de haft hela riggen på Maria Teresia att tillgå.

Ja, där gick jag och tänkte på min skuta och började förstå, att jag aldrig mer skulle se henne. Men så kom en vacker dag — det ä' inte mer än en vecka sedan — ett bref till härvarande myndigheter med förfrågan, huruvida jag ännu fanns här på platsen. Brefvet var från chefen på en örlogsskonare, hörande till Förenta staternas flotta, och innehöll dessutom en lång historia, som nog skall intressera er. Historien var helt enkelt en nästan ordagrann berättelse utaf en man ombord på min Solide, som kort förut uppbringats af skonerten.

Solide hade rustats med rastlös fart för att gå ut på pärlfiske. Mungo, den där mulatten, skulle vara skeppare. Besättningen var folk borta från kusten — kanaljer förstås de flesta. Så hade de fått briggen klar och gett sig åstad. Ett stycke väl till sjös kallade mulatten folket akter ut och frågade, om de ville vara med om ett förslag att förtjäna pengar, hvilket nog skulle ge bättre resultat än pärlfisket. Förslaget var helt enkelt att gå till några öar utanför Brasilien och fånga indianer och sedan sälja dem som slafvar. Ja, det voro alla med om.

Och så sattes då kurs på öarna. Jag minns inte deras namn — och en vacker dag ankrade Solide på bestämd ort. Snart vimlade det af kanoter kring briggen. In-

födingarna voro fredligt, beskedligt folk, som tydligen voro vana vid besök af hvita och kommit obeväpnade ut till fartyget för att sälja frukter och fisk.

Solide var nu försedd med några fina, smäckra snipor, afsedda för pärlfisket. Dessa hade man satt i sjön. Utan att väcka vidare uppseende bemannades nu dessa båtar af besättningen. Infödingarna hade inga andra farkoster än kanoter, hvilka de bränt eller yxat ur massiva trädstammar och hvilka naturligtvis voro särdeles ranka. På förut bestämd signal roddes nu sniporna med all kraft mot de stackars öbornas kanoter. Vildarna försökte komma undan — anande oråd förstås — men upphunnos och deras båtar kantrades. Därpå uppfiskades de simmande, bundos, togos ombord och stoppades ner i rummet. En hel del drunknade under försöket att komma undan.

Så gick man till segels med fångsten för att göra om manövern på annat håll. Den snygga affären lyckades förträffligt, och efter ännu några besök bland infödingarna hade Solide bortåt tre hundra fångar under däck. Nu skulle man segla åstad med dem för att smuggla in dem på någon lämplig plats. Men det här var alldeles under linien och det hade stillnat ut, så att man inte kom ur fläcken. De stackars indianerna fingo bogsera — men oceanen var dryg och man vågade icke närma sig land. Provianten började smälta ihop, ty den var kanske icke från början tilltagen för så många munnar. Alltjämt stiltje. Till slut hotades man af snar hungersnöd. Då hämtades fångarna upp, några i sänder, och — skuffades helt enkelt i sjön och fingo drunkna. Den förd— mulatten, som var tillställare af allt detta! Jag hoppas dock att snart få se honom hänga. Nära tre hundra människor mördade!

Nu gällde det att hitta på något sätt att komma åt proviant. Sjöröfveri låg nära till hands. Det hade ändtligen börjat blåsa. Flera gånger hade man under horisonten

observerat ett fartyg, hvars karakter man dock för afståndets skull icke kunnat bestämma Det förde små segel och föreföll att vara i behof af hjälp. Hade kanske sjuka ombord, tänkte man. Så mycket bättre. Det var en skonare af ungefär Solides storlek. Mot den länsade man nu ned. Fram mot kvällen hade man kommit skonaren en kvarts mil nära. Man beslöt, att den skulle äntras under natten. Besättningen skulle expedieras, om den försökte göra motstånd.

Natten kom. Sniporna sattes ut och bemannades. Årorna voro virade med yllehalsdukar och annat, som förtog ljudet af rodden. Skonertens besättning tycktes icke ana någonting, då båtarna i mörkret närmade sig. Man kom alldeles in på skonerten. Då tycktes en vakt ombord ha varseblifvit den närmsta båten. Han prejade an. Från båten svarades, att man kom för att om möjligt få upphandla proviant, enär briggen var alldeles utan vissa förnödenhetsartiklar. Någon svarade då från skonerten, att proviant fanns att få. Två af sniporna rodde då fram och lade till, en om styrbord, en om babord. Mulatten förde själf ena båten. Banditerna klättrade upp och hoppade in på däck. En af dem skulle just flyga i strupen på en man af besättningen, då helt oväntadt en hel svärm af folk dök upp från gömslen vid relingarna och banditerna funno sig omringade af ett flerdubbelt antal uniformeradt och beväpnadt folk och någon befallde dem att ögonblickligt lägga sina vapen från sig, om de inte ville bli nedskjutna på stället. Här var intet annat att göra än lyda, ty öfvermakten var så stor, att motstånd icke lät sig tänkas. Blott en enda höjde sin revolver, men nedsköts innan han hunnit lossa skott. Mulatten fick nu befallning att ropa till sig de två båtarna, som ännu icke lagt till. Han måste lyda. Men folket i dessa båtar måtte anat oråd, ty de hörsammade icke kallelsen utan höllo sig på afstånd.

Nu tändes lanternor litet hvarstädes, och sjöröfvarne upptäckte, att skonerten hade maskin och var ett väl bestyckadt och starkt bemannadt örlogsfartyg.

Omedelbart efter det mulatten och hans folk fängslats, uppsattes en ångskorsten, och skonerten ångade i väg mot briggen, som hållit för små segel i närheten. När ångaren närmade sig, märkte man att briggen sökte komma undan. Ett skarpt skott från en kanon hade den verkan, att rodret lades ned och »Solide» drejade bi. Så afvaktade man morgonen.

De båda sniporna, som icke hörsammat kallelsen att lägga till vid skonerten, hade ännu icke återkommit, då dagsljuset inbröt. Man såg dem långt ute till sjös, roende af alla krafter för att komma undan. På »Solide» funnos endast några få man. Folk skickades nu öfver från skonerten. Båtarna upphunnos snart och togos ombord. Och så gick färden hit mot New-Orleans.

Skonerten var samma fartyg, som vi hörde omtalas strax efter det vi lyckats komma från »Solide». Den var ute på expedition för att hålla efter slafhandlare. Man hade genast från den stund, då »Solide» seglade ut, anat, att hon gick i orätta ärenden och därför följt henne på afstånd. Under en mörk natt hade man förlorat henne ur sikte. Så hade man sökt henne länge och väl och genom mötande seglare åter kommit på spåret, som ledde åt de där öarna utanför Brasilien. Där hade man af infödingar fått underrättelse om slaffångsten. Spåret hade sedan åter förlorats och å nyo funnits, tills man slutligen under den långa stiltjen fick själfva briggen i sikte. Genom att nedtaga skorstenen om dagarna samt använda maskinen nattetid hade skonerten kunnat dels dölja sin karakter af ångbåt och dels i alla riktningar genomsnoka denna del af oceanen.

Och nu vill jag hoppas», slöt kaptenen, »att det inte ska' dröja länge, förrän vi få se mulatten och så många

som möjligt af hans följe gå till väders med en repstump om halsen. Så snart de ankrat här, äro de på amerikansk botten, och vi yankees bruka inte dröja länge med att ge sådant herrskap sin välförtjänta lön. Och sen vore det väl hin, om jag inte skulle få än en gång som skeppare trampa däcket på min kära »Solide»! — Hugg i, boys, vid årorna så att vi komma fram i tid!»

Sakta gled ångskonerten in i hamnen med sin pris. Amerikanska flaggan var hissad å båda fartygen. Ingen rörelse syntes ombord. En stillhet och tystnad, som föreföllo olycksbådande, härskade öfverallt. Mängden af båtar från land hade hunnit ut till ankarplatsen och rörde sig nyfiket fram och åter. Snart hörde man ankaret gå från »Solide»; och sedan skonerten aflägsnat sig något, gick äfven dess ankare.

Nu förmärktes en egendomlig rörelse ombord på det senare fartyget. Besättningen var kallad upp på däck och samlad kring stormasten. Man såg, att någon ovanlig akt försiggick. Några man hade gått upp i vanten och ut på storrån, där de hade något att syssla med ute på rånockarna.

Båten, som hyste »Solides» kapten, låg nu icke femtio steg från skonerten. Sjömännen i densamma följde med andlös uppmärksamhet det som försiggick ombord.

»Mina aningar besannas förr än jag trodde», sade kaptenen. »Jag känner till de där anordningarna.»

En röst hördes nu från skonerten klart och tydligt läsa en bön. Besättningen stod med blottade hufvud. Männen i båten kunde mellan besättningens hufvud se de askgrå dragen af en mulatts ansikte. Det var Mungo. Hans stund var nu kommen. Någon af lägre växt och därför osynlig fanns tydligen bredvid honom, ty han, som läste bönen, vände sig ömsom från Mungo till en annan.

Besättningen påtog åter sina mössor och drog sig något för ut. Därpå hördes en signal från en pipa, karlarne ute på rånockarna drogo sig inåt masten, det blef en dödstystnad på skonerten och i alla båtarna däromkring, och uppåt mot rånockarna hissades två män med snara om halsen.

Ett sorl af skiftande sinnesrörelser hördes från mängden af människor. Sjöröfvarens rykte hade gått före honom, och den omständigheten, att han var af färgad ras, hade om möjligt ökat förbittringen hos den hvita delen af befolkningen, medan å andra sidan den stora procenten negrer och mulatter tycktes sinnade att taga hans parti. Med det vidriga skådespelet för sina ögon började nu de olika rasernas representanter i båtarna genom högljudda rop och skrän gifva uttryck åt sin uppfattning af rättvisans tilllämpande. En omständighet, som man ombord på skonerten säkerligen icke beräknat, bidrog att stegra rörelsen. Medan Mungos »pendant» på den andra rånocken, i hvilken Bill och de öfriga tre sjömännen genast igenkänt den förrädiske Pedro, nästan ögonblickligt efter upphissningen visade sig liflös, var förhållandet med mulatten helt motsatt. Hans ofantliga muskelstyrka trotsade tyngden af hans kropp och hindrade snaran att strypa honom. Scenen blef outhärdligt pinsam. Åskådarne kunde icke slita sina blickar därifrån. Men oväsendet från de båtar, i hvilka funnos färgade, blef allt vildare. Man tjöt och skrek och hotade, och det såg ut som om ett våldsamt uppträde på vattnet vore alldeles för handen. Besättningen ombord på skonerten hade sprungit till kanonerna, och en del hade fattat gevär och pistoler och stodo klara att försvara däcket, om så skulle blifva nödigt.

Då hördes genom larmet den skarpa knallen af ett skott. Mungos kropp ryckte våldsamt till, hans ögon stirrade vildt nedåt — och så visade orörligheten af hans lemmar, att lifvet flytt.

»Jag lofvade dig ett tredje skott», mumlade Bill och sänkte sin rykande revolver, »men jag trodde aldrig, att jag skulle lossa det af *medlidande.*»

Som genom ett trollslag tystnade larmet. Hvarje sinne fattade i ett ögonblick, att skottet var en yttring af mänsklighet. Mungos pinsamma kamp var slut; missdådaren hade fått sin lön; och till och med de mest upproriskt stämda, hvilka utan något klargjordt motiv velat taga hans parti, måste erkänna, att rättvisan haft sin stränga gång på samma gång som de i skottet sågo en försonande hands mellankomst.

»Det var ditt bästa skott, Bill», sade kaptenen; »jag trodde aldrig, att du hade så mycket hjärta!»

»Nej, inte jag heller!» svarade Bill.

XV.

Då Sven och Bill ett par månader senare vandrade framåt den väg, som från Rio Janeiro förde utåt till donna Juanitas bostad, fingo de redan på förhand veta, att genomgripande förändringar där försiggått. Underrättelserna besannades också vid deras framkomst. Åtskilligt tydde på att bostaden antingen redan var öfvergifven eller snart torde komma att lämnas. De små planteringarna framför voro ej längre vårdade, fönsteröppningarna voro tillbommade, den lilla verandans fina bladverk af vinranka hade fått falla ned.

Sven stannade nedanför, medan Bill gick uppför den korta trappan och bultade på. Efter en kort stund öppnades ett litet fönster högre upp och Inez' vackra men nu

aftärda ansikte tittade fram. Hon gaf till ett rop och försvann i samma ögonblick. De hade dock hunnit se en skymt af hennes klädning. Det var en sorgdräkt.

Strax därpå var hon nere på verandan, nästan dödligt blek.

»Ni här, mr Bill — och ni, Sven — mr Torstensson!»

Det låg ännu något af den förra skärpan i det sista tilltalet.

»Hvad har händt, Inez?» frågade Sven utan att låtsas lägga märke till hennes tilltal.

»Jag är ensam nu», sade hon lugnt. I detsamma mötte hennes mörka öga Bills underligt glänsande blick. Det förrädiska blodet rusade upp till kinderna och återgaf hennes ansikte dess förra skönhet.

»Är donna Juanita —»

»Död — ja!»

»Inez! — min kära lilla *syster!*» ropade Sven, och innan hon hann taga ett steg tillbaka, hade ynglingen sprungit upp och slutit henne i sin famn.

»Hvad — hvad — hvad säger ni!» svarade hon nästan vildt och sökte befria sig, men han höll henne fast och släppte henne icke, förrän han med ett svallande ordflöde hunnit förklara sitt tilltal. Då lade hon sakta hufvudet mot hans axel och hviskade:

»Jag får då älska dig som en bror — och *henne* — som en syster!»

Hon hade icke glömt den flickan.

Men Bill stod där, fingrande på sin hvita panamahatt och stirrade ned mot golfvet.

»Du skall aldrig bli ensam, min lilla syster», sade Sven med en sidoblick på kamraten, »men nu sätta vi oss här alla tre, och så skall du berätta, hvad som händt, sedan vi sist sågo hvarandra.»

Hon lydde.

»Min mor är död», började hon. »Det är nu en månad sedan. Hon hade aldrig på senare år varit riktigt frisk,

fastän hon såg stark ut och hade mod som en man. Så kom sorgen och skammen och vanäran — och hennes sinne var för stolt att bära det —»

»Sorgen — skammen?» eftersade Sven.

»Ja, sorgen, skammen, vanäran», upprepade hon med flammande blick, »och det var *Ned*, som bragte allt detta öfver hennes hufvud. Vet ni, om den uslingen lefver ännu?»

»Han är hängd!»

»Ha ni sett det?» frågade hon häftigt.

»Ja!»

»Lofvad vare Santa Maria! Du kunde aldrig kommit med gladare budskap. Nu kan jag lugnt berätta. — När ni lämnade oss, visste jag, att Ned var en tjuf och att han försökt mörda dig, Sven. Sedan fick jag veta, att han blifvit slafjägare och sist sjöröfvare — fast han hade otur med det sista. Jag lät aldrig mor få veta en stafvelse af allt detta. Det skulle krossat henne, ty hon älskade honom som sin son, fastän hon icke vågade hoppas någon glädje af honom. En dag nådde oss ryktet, att ett fartyg från Nordamerika uppsnappat en brigg, hvars besättning begått förfärliga missgärningar mot stackars kustindianer någonstädes utanför vårt land. Örlogsmannen gick in hit till Rio för att kola. Slaffartyget var med. De hade legat en dag eller två i hamnen, då min mor och jag af nyfikenhet ämnade gå in till staden för att höra något mera om saken. Just som vi skulle lämna verandan här, kom en man springande ur skogen emot oss, ropande, att han var förföljd, och nämnande oss båda vid namn. Det var Ned. Fastän han genast sökte bedraga oss med en falsk berättelse, förstodo vi instinktlikt, att han tillhörde det uppbringade fartyget och att han lyckats rymma. Jag afskydde honom förut, ja, jag hatade honom. Men min mors hjärta förnekade sig icke ens nu. Snabbt gömde hon honom i det lilla skjulet där borta.

Inom en half timme voro vi omringade af utsända sjömän i uniform samt polismän från Rio. De sade, att

de sökte en fånge, som rymt från sjöröfvarfartyget och som uppgifvits ha flytt hitåt, där han hade anhöriga — och nu fordrade de att få genomsöka huset. Min mor fann sig genast. Hon spelade okunnig med en undransvärd köld och bad dem gärna börja på. När hon väl fått in dem alla, smög hon sig bort till skjulet och öppnade där ett fönster åt andra sidan. Jag kunde icke vara närvarande utan lämnade hemmet och gömde mig undan i skogen.

Ned kom ut och flydde åter. Men någon af männen måtte varseblifvit min mors förehafvande, ty efter en liten stund såg jag flera af dem rusa i väg inåt skogen, och af deras rop förstod jag, att uslingen upphunnits och gripits. Han hade försökt döda sig men hindrats. Min mor störtade ut efter dem, upphann dem, kastade sig på knä och bad under tårar, att han måtte lämnas fri, bedyrande, att han var oskyldig —

'*Han* oskyldig!' hade då en af dem hånfullt svarat. 'Han har mördat så många, att om han hade hundra lif, skulle de icke räcka till att försona hans brott.'

Då föll min mor afsvimmad ned, och när jag hann fram till henne, voro de borta med mördaren. Sedan hörde vi aldrig af honom, ty mor måste intaga sängen, och fartygen seglade sin väg samma dag.

Mor kom aldrig mer på fötter. Hennes hjärta var krossadt. En tid hoppades jag, men slaget hade tagit för hårdt. Hon dog under en bön för Ned — —»

Inez tystnade och lade åter sitt hufvud mot Svens axel. Tårarna runno sakta nedför hennes kinder.

»Och du är verkligen — min bror!» hviskade hon knappt hörbart.

Därefter reste hon sig häftigt och såg honom i ögonen.

»Men du skall väl resa nu igen — och lämna mig!»

»Tänker du stanna här ute, Inez?»

»Nej, jag har fått en syssla i staden och skulle om ett par dagar flytta in. Du ser, hur här ser ut. — Och ni då, mr Bill!»

Som hon yttrat de sista orden, tycktes hon ångra dem, ty hon slog ned sina ännu tårade, mörka ögon och vågade icke åter lyfta dem.

Utan att kunna fullt klargöra för sig den tankegång, som ledde hans rörelser, steg Sven sakta upp, gick nedför trappan och lämnade de två ensamma. Det föreföll Inez, som om hennes läppar vägrat göra tjänst, då hon kände med sig, att hon borde bedja honom stanna kvar.

Bill satt och såg ned. Han var sig icke lik. Det fanns nu i hans sätt intet af den förra friheten. Tystnaden blef pinsam för båda. Och ingen kunde uttänka något lämpligt yttrande. Slutligen sade Inez:

»Och ni har åter kommit hit, mr —»

Just dessa ord skulle hon för allt i världen *icke* velat yttra.

»Ja — jag menar —»

Men Bill tog genast vid:

»Ja — jag har kommit hit! Och ni minns mig ännu, miss Inez!»

»Jag sade er, att jag aldrig skulle kunna glömma — glömma — det vill säga —»

»Glömma det där skottet för Svens skull! Jag minns de orden, miss Inez! De ha klingat som musik för mina öron, de ha ljudit genom stormens hvinande, de ha hviskat till mig från urskogens gömslen, de ha sväfvat med i prärivindens sus — miss Inez — miss Inez — för *er* skull har jag kommit hit — för er —»

Bill, som kanske aldrig i sitt lif försökt sig på kärlekens poetiska språk, märkte också snart, att orden tröto honom; det var kanske därför som han med lidelsefull häftighet fattade hennes lilla motståndslösa hand. Och sedan han fått den och märkte, att han äfven fick behålla den, fastän den darrade och skälfde i hans, smög han snart, alltjämt i förlägenhet om lämplig fortsättning af sitt ordsvall, armen om hennes mjuka midja — och när Sven helt

plötsligt åter dök upp på verandan, satt hon med sitt vackra lilla hufvud lutadt mot Bills bröst och grät, icke längre sorgens och bitterhetens utan den strålande lyckans varma tårar.

»Och nu följas vi åt till Rio och hälsa på Hans Brevig och — vår far, Inez!» sade Sven.

XVI.

Ett par tre månader senare stod ett stort barkskepp för god vind in mot Sveriges västkust. Konturerna af landet hade nyss dykt upp som en svag molnstrimma och hälsats med strålande blickar af en ung matros, som gått upp i märsen för att vara den förste att varsko svenska jorden.

»Nu ä' vi snart hemma, far!» sade Sven till den äldre sjömannen, som med kikare för ögat stod lutad mot relingen.

Torstensson svarade icke, men Sven såg, att hans barm arbetade häftigt.

Brevig kom upp ur skansen och närmade sig dem.

»Är det land?» frågade han.

»Ja — svenska landet. Trakten af Göteborg, tänker jag.

»Hvem kunde tro, när vi voro i apachernas klor, att vi nånsin skulle komma hit igen! Hederliga gamla Långreffla! Undras, hur du har det nu!»

»Jag satt just och tänkte på Bill och vår oförgätlige gamle skeppare på Solide — och Bills —»

»Förtjusande lilla fästmö, ja! Men den hederspojken lofvade då med en äkta yankee-fras, att han skulle komma och hälsa på oss nästa sommar som egen skeppare och med egen fru ombord.»

»Och då hänga vi nog tillsammans öfver boken och plugga på styrmans- och kaptensexamen.»

»Det är jag med om, Sven, men, som jag sagt, inte i *den* staden —»

»Seså, Hans, inga barnsligheter! När inte jag blir svartsjuk, så kan jag inte se några hinder —»

»Sven, jag glömmer aldrig det ansiktet! Du är den lyckligaste pojke, som har trampat ett däck. Men låt mig ha mitt sinne för mig. Tag din flicka och gör henne lycklig, så lycklig som en duktig karl kan göra det, ty hon förtjänar det bara för sina ögons skull. Innan jag sett någon annan, som kan ställas i jämnbredd med henne, vill jag inte och skall inte heller se henne. Härmed punkt. Vi skiljas i Göteborg — tills vidare. Men vi säga icke hvarandra farväl, ty vi höra numera för mycket tillsammans för att någon af oss skulle uttala det ordet. Ännu ett par gånger måste vi ligga på samma märsrå. Därför, inte ett ord om skilsmässa och sån't där! Du ä' svensk, och jag ä' norrman. Låt oss representera en union, som tål några stormar, innan den ger sig!»

Sven skrattade men hade nästan tårarna i ögonen, då han slog den käcke kamraten i näfven.

Uppe på kapten Hedéns lilla balkong, där flaggstången var rest, syntes en liten grupp. Det var kaptenen själf, hans dotter Signe, nu en flicka, som väl förtjänade Brevigs fördelaktiga omdöme, samt Svens mor. Bref hade kommit från Sven med bestämd uppgift om den stund, då han själf vore att vänta. Han sade sig medföra en god vän. Hans mor kunde ju gissa.

Nu hade de väntat en timme, och gubben Hedén började blifva otålig. Signe tog knappt för en minut kikarn från ögat. Svens mor var blek och tyst. Hon hade slitits mellan det aldrig fullt utsläckta hoppets och det kalla, beräknande förståndets olika röster. *Kunde* han lefva ännu, *han* som aldrig en dag varit helt ur hennes tankar! Men hvem kunde Sven annars mena?

»Far!» ropade Signe, »båten kommer där!»

En ångare syntes svänga in från en udde och närma sig hamnen.

Nu blefvo minuterna långa som timmar. Ångaren tycktes skrida fram som en snäcka. Det tog en evighet att få honom intill kajen. Människorna rörde sig ju knappast, då landgångarna skulle läggas ut. En ny evighet, innan någon syntes i land — —

Och dock hade en ung sjöman nästan flugit öfver landgången och uppför gatan och upp mot den gamle kaptenens lilla hem, där han längesedan igenkänt de kära ansiktena. Och han hade redan hunnit ligga en sekund eller två i sin mors öppna famn, denna moders, som igenkänt honom och rusat ned till hans möte, och han hade hunnit tillropa henne ett: »*Far* är med mig!» och därpå taga trappan i två språng och nästan springa omkull gubben Hedén för att om möjligt vinna ett ögonblick af den tid, som ännu skilde honom från mötet med den älskade barndomsvännen — — —

Men den äldre kvinnan fortsatte sitt lopp nedåt hamnen utan att tänka på om folk stannade och trodde, att hon var galen. Hon hade sett en skymt af honom, hon hade hans bild så klar för sig, att den genast stämde med verkligheten, hon såg honom komma, han stannade, han tvekade, han sänkte sitt hufvud men höjde det åter, han sträckte ut sina armar — — —

»Min trolofvade — min maka!»

»Nå, släpp honom nu, Signe! Se här, pojke — fan anamma, hvad har jag fått i ögonen — här, slå mej i näfven — — nå! tycker du ännu om sjön, hvasa?»

»Jag sviker *aldrig* den kärleken, farbror!»

»Jasså, ä' det sådant krut i dej! Nå — opp då med gamle Hedéns flagg!»

Och uppför stången flögo de svenska färgerna och bredde ut sina veck för den friska vårvinden.

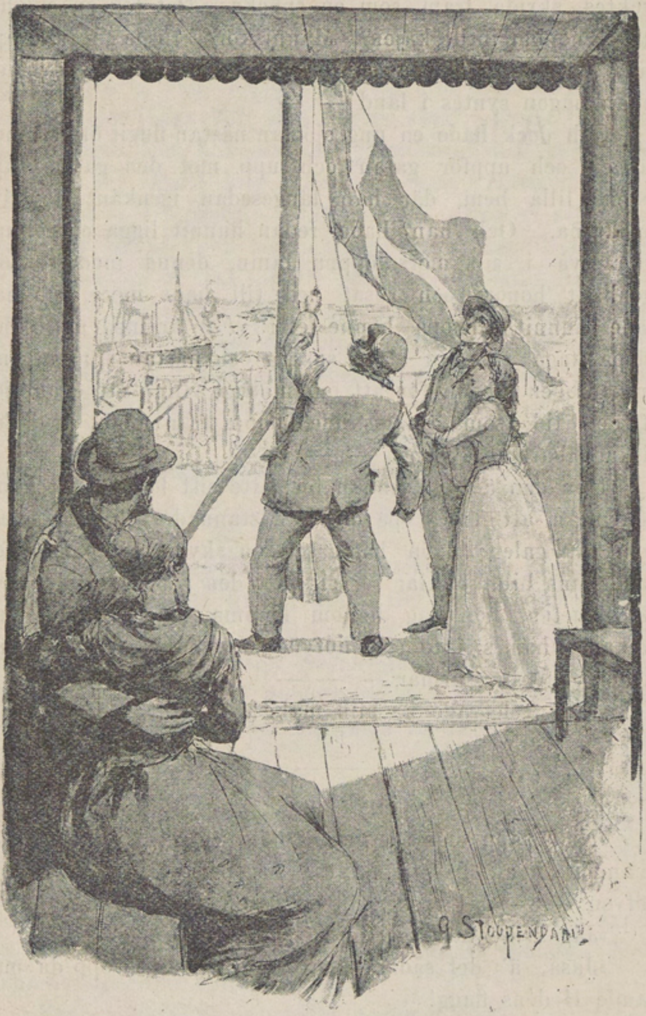

På P. A. Norstedt & Söners förlag:

Tom Browns skollif. Öfversättning i sammandrag. Karton. 2,50.

Peter Simpel. Af Kapten Marryat. 3 kr.

Den lille vilden. Af Kapten Marryat. Med illustrationer. Kart. 2,75.

Bilder och berättelser ur lifvet i Syd-Afrika, af Franz Otto. Med 127 illustrationer. Kart. 4,75.

Jagter i Algeriet och anteckningar om Saharas araber, af General A. Margueritte. 2 kr.

Julklapp till svenska barn. Med många illustrationer af svenske konstnärer (V. Andrén, Ottilia Adelborg, John Kindborg, H. Hörlin m. fl.) Neds. pris: *häft. 1 kr.* (förut 2 kr.); *kart. 1,25* (förut 2,50).